

Frakjoer Folk.
af Niels Jensen
Frakjoer.

Frøkjær Folk.

Af Niels Jensen Sædding.

Vor Oldefar Niels Jensen blev af Præsten i Guldager sogn, J. P. Jensen i 1923, opfordret til at skrive om Frøkjærfolkene, det indvilligede han i og det blev til en håndskrevet Bog på 160 sider som han kalder **FRØKJÆR FOLK**, den kunne måske ligeså godt have haft titlen **Æ KIELKAASTER**, for bogens indhold handler mest om Niels Jensen selv og hans vandring gennem livet som Gårdmand og Brøndgraver, den nærmeste familie er sparsomt beskrevet. Den haandskrevne bog er noget vanskelig at læse da det er en blanding af almindelige bogstaver og gotiske bogstaver og gamle ord og udtalelser som vi knap kender i dag, men af en mand på 84 år må man sige det er pænt og nobelt skrevet.

Til denne bogs fremstilling er benyttet følgende Kilder.

Den håndskrevne Bog ”Frøkjær Folk” som venligst udlånt til os af Doris Toverud Veileborg. Som vi så efter bedste evne har afskrevet. Landsarkivet i Viborg og en Hefte som Niels Jensen har skrevet og som indeholder både Sange og Salmer som han selv har digtet, og talen til Maren 60 aars fødselsdag, samt en del Gudelige skrifter. Billeder udlånt af forskellige privatpersoner.

Udarbejdet af Brødrene
Børge og Bent Nielsen
Nørregade 17 M 6920 Videbæk
tlf 97175026
Tåsingevej 1. 6710 Esbjerg V.
tlf 75151482
E. adr. borge-mary@mail.tele.dk
E.adr. bent-irena@esnet.dk
 2010

Frøkjær Folk. Niels Jensens Erindringer.

Sædding den 1. november 1923.
Tallene i parentets er sidenumre i den
håndskrevne bog, Frøkjær Folk.

(1-111a) For denne sags skyld jeg bøjer mine Knæ for vor Herre Jesus Christus Fader af hvem al faderlighed kalder til Himlen og på Jorden nu i Jesu navn og at Jesu tro forsager jeg at give en del til kende af Frøkjær Folk da jeg Niels Jensen er den ældste der af familien er levende og har god tid og jeg er født på Guldager Mark i Frøkjær den 19. oktober 1839 nu 84 aar og jeg Niels Jensen er den 26. december 1839 døbt i Guldager Kirke og Dorthea Jensdatter holdt mig over Daaben og det er min igenfødsel. Min Fader efter kødet er Jens Hansen fra Ravnsbjerg i Guldager sogn og min Moder Dorthea Nielsdatter fra Strandby i Jerne sogn, hendes Fader Skræddermester,

(2) Niels Gregersen, han døde i 1861 da jeg laa inde som Soldat i Slesvig paa Gottrup Slot. Slottet var 400 alen lang, Over porten i mitten der laa et Batalion og fjerde Dragon regiment, nu forsiden er til syd. Øst og vest sidefløje brændte da tyskerne krigedes, nordfløjen uskadt. Tillige med østrigerene, bulgarien og serbere, vel 22 magter, men de tabte, men nu er der stor nød i tyskland Kejser Wilhelm der da begyndte krigen.

Min moders fader er jeg nævnt op efter Niels Jensen, min moders moder Ingeborg er min søster Ingeborg Jensen nævnt efter hun er den 5. af vi 8 søskende også født paa Guldager mark en broder Chresten Jensen født 1. maj 1842, min søster Dorthea Nielsine Jensen er den næstældste af os, Hans Jensen den førstfødte i ægteskabet.

Vi 5 er født i Frøkjær Guldager mark, I Hjerting landets fiskerby i Guldager sogn, der er min broder Jakob Jensen født, i 1846, han er død for snart et par år siden, hans hustru fra Slesvig er død et aarstid før Jakob, og han havde børn, Jakob var skræddermester begge hensovet i troen paa brødremenigheden i Okland i Fransisko, California. og vor yngste broder Søren født i Frøkjær i 1854 han var ogsaa

skrædder og formand i skrædder forretning i San Fransisko i California er gift med en pige fra slagelse på Sjælland og har børn. Det var vel i 18 årsalderen han rejste intil broder Jakob Jensen, begge de 2 levede i troen på Jesus.

(3) Dorthea Jensen født i 1849 i Frøkjær, født her er nu vi 8 søskende anført på papiret. Men Dorthea er vel min faders kæledække, smilehuller i kinderne, var og en rar og sød pige, da hun var voksen pige tjente hun i Rejsby der blev hun trolovet med en skræddermester Svend Anders Nielsen Rosendahl de blev gift der og boede der til 1886 i januar tillige med min søster Ingeborg og hendes mand Søren Hansen Søndergaard fra Rejsby tillige med min og min hustrus søn Jens Jensen rejste de saa til Amerika. Vores søn Jens Jensen født den 1. maj 1867 kom hjem omtrent efter 8 aar, blev gift med en pige Kirsten Madsen fra Oksby vester Horne herred, jeg og Maren gjorde deres bryllup hvor vi da boede på Sædding Strandgård en hellig bryllup, jeg gav Bruden i Kirken 4 kroner og hendes bryllup. De købte en gaard på Guldager Præstegaardsmark med et stykke ejendom hørende ind under Sønderisgaard i Sædding distrikt i Guldager sogn, men nu er Jens død af Sukkersyge der til i aaret 1914 saa siden på Sct. Josep Hospital i Esbjerg. De fik 3 døtre og 3 drenge, Mary Jensen født i Alslev og døbt i Alslev, Dore Jensen og Helga Jensen, Niels Frøkjær Jensen, Alfred Jensen og Jens Kjær Jensen født i Guldager, Niels Frøkjær Jensen døde af Sukkersyge i 1919 på Sct. Josep Hospital 15 aar gammel vel en 6 dages sygeleje.

Mary og Kjær er rejst til Amerika ind til Arisone i forsommeren 1923 og tjente hos Jens Sillesen.

(4) Jeg var med i krigen i 1864 fra 1. november 1863 til 14. august 1864 ved Dannevirke, Dybøl Skanse og Als, derfra Veteran og faar i Hædersgave fra 1915 aarlig 100 kroner skattefri. Da jeg kom hjem fra krigen kom jeg til Frøkjær til min broder Hans Jensen som fik min faders nybyggede gård ved højene.

Da min fader døde sidst i juli 1859 efter en 7 maaneder lang sygeleje og blev begravet norden for Guldager Kirke der ligger nu og min moder begravet ved ham, hun døde 69 aar gammel i 1878 i troen, da var jeg i Aarhus Sindssyge Anstalt, der var jeg i 8 aar på 2 dage nær 4 maaneder.

Men jeg gik ud at høste min moder tog neg og bandt op en lille kvinde lette fødder og jeg slog og græs for folk. Men fra ung af var jeg med min fader i Brøndarbejdet ogsaa den sted jeg var født der var Hans Frandsen ved at kaste brønd, men det gik galt, saa ville han have mig til at gøre det ret, jeg fik redskaber og tog fat, det der var gravet tog jeg op 2 alen sand, brædder og rammer i firkant og saadan gik jeg til vandet lagde rammer og sank dem ned i vandet med brøndstenssæt, da var der vel 5 kvarter vand saa lagde jeg brønden, i det jeg tog en ramme op ad gangen efter som jeg fik lagt sten og fyldt op med sand 9 dage efter var brønden færdig 22 alen og 22 kroner.

(5) Men jeg fik og føden, Jesus sagde en arbejder er sin føde vær og sin løn vær og begge dele fik jeg ogsaa derfor, jeg takker Jesus. Saa kom jeg rigtig i gang med brøndarbejdet, mange tog mig i arbejde for at skaffe dem vand.

Jeg tjente penge, for jeg var den første med den slags Rammer her paa egnen, men min fader havde sagt at det var den bedste og sikreste maade at grave brønde paa hvis jorden var skør.

I november kom jeg til Chresten Hansen Jensen i Kartoffelmøllen en maanedstid, der fik jeg kosten og 2 mark, (1 mark = 66 3/4 øre) om dagen fra morgen kl. 6 til aften kl. 8. Da i den tid fik jeg hørt tale om en Pige i Sædding som havde en søn i daaben kaldet Hans Jørgen Nielsen født den 21 marts 1860 der blev lyst for ham Niels Lambertsen og Maren Hansen på Guldager Kirkes Prædikestol af Pastor Lakjær, men det fra hans side gik overstyr. Da jeg saa hende. en aften min broder Hans og jeg var derovre, da saa jeg hende og hun stod mig an. Saa spurgte jeg hende i tro paa min frelser om det skulde være vi to i enerum og hun svarede ja. Siden en aften gav hun mig sit fulde hjerte, vi sad ved vestsiden af en Dige hun sagde nemlig disse ord a gir dej mi fulde hjat.

En tre uger før jul 1864 sagde hun at hun var tilskrevet hendes faders lille gaard, 4 Køer 1 Kvie og 1 Øg samt 4 Faar og Høns, 1 Gris, vel 18 tøndeland agerjord. I Hartkorn 1. tønne 2. falk 1 ½ albom dertil 5 tøndeland Hedelod ned til Havet, hendes moder var død den 21 april 1861 af 7 aars lidelse af blodflod.

(6) og i den tid hendes moder lå syg plejede Maren hende og Moderen plejede datteren med Guds ord, for da bryllupet ikke blev til med ham hun var faldet for saa græd hun saa svært, men moderen var en troende moder fra Sønderhede i Hostrup sogn, Marens fader var fra Fouerfelt ved Esbjerg.

Efter moderens død var Maren husholder for hendes fader Hans Frandsen, og saa fik hun Ejendommen med besætning, med aftægt til hendes fader, i sit 69 sindstyvende år saa han Jesus hævet over sig i sengen han fortalte mig det et par dage før han sovede ind i døden deraf troer jeg at Jesus var kommen at hente ham med sig hjem til Gud det var i høsletted aaret 1881 i Vognsbøl i Jerne sogn og Kirkegaard der ligger han begravet, han var en flittig mand aa den kjære min svigerfader. I hans andet ægteskab ved Trine Nielsen var der 3 børn. Hans 2. hustruer er død og en pige Anemarie og en dreng Niels Jensen Hansen er død, en datter lever ved Tarp i Brøndum sogn Marie Hansen gift Sørensen enke ved en søn Johannes Sørensen. Vi gav Hans Frandsen aftægt i 16 aar, fred med hans minde. Efter at der var lyst fra Prædikestolen i Guldager Kirke for mig Niels Jensen af Frøkjær og Maren Hansen fra Sædding saa fik vi bryllup fredag den 28 april 1865 den holdte vi selv paa vor lille gaard "Kristineborg" kaldet.

Paa Sædding Mark Guldager sogn, lørdag og søndag min fætter Niels Gregersen fra Strandby og Peter Gram spillede til kirke blæste Klarinet og Christian Burkarl sørgede for os han og hustru blev derfor budt her til os i Bryllupet for jeg og han hver var i krigen vendt hjem, Burkarl Invalid fra 1848 -49 -50 men jeg uskadt paa legeme og sjæl.

(7) Nu vil jeg gaa tilbage til min faders og hans slægts forklaring, min faders fader Hans Garder kaldet fordi han var Fodgarde og laa i København i 4 ½ aar som gardist han og en kammerat kom til at spille kort med en fader og 2 sønner og de tabte hver en 100 rigsbank = 200 kr. Min faders faders kammerat gav op, men Hans Christensen gav sig i kortene med de 2 sønner for faderen var gaaet hen at sove, men saa vandt Hans Garder min bedstefader hans 100 daler tilbage, den gang sønnernes fader kom tilbage og hørte sønnernes tab da skældte han dem ud.

Den gaard i Ravnsbjerg som nu beboes af Søren Sørensen der er min bedstefader født det var hovedgaarden, men da min bedstefader skulle giftes med den pige fra Sædding vel Dorthea, så blev gaarden skildt ad i 2 til sydvest vel 100 alen fra hovedgaarden blev der bygget en ny gaard, den fik min faders fader og moder og der er min fader født i blandt sønnerne er vel den yngste af de 4 drenge, Kresten Hansen, Niels Peder Hansen, Jens Hansen og Laurs Hansen og 5 piger,

Karen Hansen, Ane Marie Hansen, Dorthea Hansen, Mette Kirstine Hansen og Bertha Marie Hansen og levende børn i ægteskaberne. Frøkjærene altsaa vi 5 drenge og 3 piger i min faders ægteskab med min moder. Min fader kom ud at lære som soldat for han var en frispiller, blot i skoletiden havde han lært skrædder profetionen og syede for sig selv og fremmede. (8) Men hjemme i Ravnsbjerg lærte min fader at stryge teglsten og tagsten og brænde dem, derfor da han blev gift med moder Dorthea Nielsdatter, saa købte de et sted paa Guldager mark, og der beboede den i en del aar og derfra kom min fader til at være teglmester på en fabrik i Lønborg der maatte de lave Maattesi for Leret var ikke saa godt naar stenene var strøget, ved for hurtig tøring ville de give revner.

Da min moder havde en lille barn, Hans og der kom lang tid inden min moder fik penge fra fader, da var der en trang tid for moder til pengene kom til hende O Gud se i naade ned til lille dem der er i nød dog mest dem der er i sjælenød.

Derefter brændte min fader Sten på deres lille ejendom, vel en Ko og en Hest og et par Faar, der var Ler i nærheden baade til Mursten og Tagsten, en Oven fik han muret paa marken vel en 200 alen til nord for huset og tørvejord var der ogsaa i nærheden, og vores hus var gammel, saa æltede min fader leret til glat Ler strøg dem og fik dem tørrede og sten til Mur og tagsten til tag. Mursten for ned i ovnen og tagsten for oven og brændte dem, af mursten kunne min fader haandstryge 3000 sten en dag, det har jeg aldrig kundet, men jeg kom ikke til det inden i mit ægteskab, medens han lærte det som dreng. Han brød det gamle hus ned, da han havde begge slags sten brændt og byggede et nyt af gamle og nybrændte sten den blev fin da muren og tømmeret var lagt og paasat med lægter fastnaglet og sømmet saa lagt tagsten paa taget saa begyndte det at huse der blev brædegulv og dørre isat

(9) der var messing vridere i ydderdøren kan jeg tydelig huske. Om Jesus staar der i aabenbaring hans øjne er som ildluer og hans fødder som skindende messing, da var jeg vel de 3 til 4 aar, der havde min fader en Hund en lænkehund, jeg kan huske der var fremmede saa puttede de hist og her en genstand, men det kan jo være at de lod hunden lugte til det først, naar så det var lagt hen i skjul et sted eller i en skuffe i en møbel og saa sørge de for hunden ikke saa hvor de lagde det, saa sagde de forløren, saa kan det nok være hunden fik travelt med at søge

og snuse naar den saa fandt skuffen, det var vel den Skartolskuffe:: Skartollen fik jeg efter min fader for 16 kr. og lod den reparere ved lille Jes i Hjerting for 4 kr. , men nu trænger den til reparation igen det er nu gjort for 10 kr. i 1924:: saa satte den sin højre pote op paa skuffen saa trak de ud jo der var den og hunden blev glad snuste til dem og de klappede den og den sprang omkring af glæde. Fader var af de 4 brødre den bedste Jæger; en aften der paa husets indgangsdøren var til syd bagdøren til nord en aften min fader kom hjem i forstuen da savnedes hans haandtørklæde: saa sagde han til Hunden! Saa forloren! Saa løb hunden tilbage og kom med den til fader! Vi havde og Katgilde, kaldtes det at med en stang at slaa paa en tønne og ved saadan lejlighed rendte jeg fra døren til øst og faldt og slog min højre haandle på en steen aa blodet flød, men jeg fik det tilbundet,

(10) arret er der endnu, kan jeg se, men fader kunde syile paa Violin og blæse Klarinet efter noder og saa syilede han og de fik dem en dans, efter æbleskiverne og kaffe! Dette er mit legeme thi det er mit blod, indtil de hver gik til sit.

Fra Guldager mark flyttede vi til Hjerting en fiskerby og lit købmands og træhandel, men nu og lit med alen varer handel! Der købte min fader et Hus med jord til en Ko og et par Faar af Niels Madsen en søn til en Enke efter en sømand Jakob som druknede, hende gav vi aftægt, hun havde en knude paa det højre haand for oven mellem knoerne og haandlede! Hun var god og venlig. Fader købte en Fiskerbaad kaldtes Hvongjev en aaben baad, da var det et aar tamperdagene var lave han havde hørt at saa blev Kornpriserne lave, saa tog han baade fiskene og Ormgraver og satte orm paa krog sættes paa kasten, men det blev en dyr historie rugen gik op i 40 kr. pr. tønne, i den tid laa min hustrus fader i Helsingør som soldat der var det og knap for min hustrus moder der var næsten ikke rug at faa til købs! Men Consul Mathiasen i Hjerting han fik en ladning Rug i et skib fra Rusland saa blev det bedre! der i Hjerting er min 4. broder født og i Kirken i Guldager døbt Jakob Jensen, efter Enkens mand Jakob! Til Badsel var kagen, min moder findelte det malede rug saa mørket af klint at vi maatte have andet rug til bagning, men vi børn vilde gerne have det det smagte godt nok, Fader tak for daglig brød.

(11) Consulen havde ingen børn og de var velhavende de skænkede en Orgel i Guldager Kirke og den er der endnu. Og

siger altid Gud og Fader tak for alle ting vor Herre Jesu Christi navn den var fader meget glad for det var siden vi kom til Frøkjær vi fik den orgel. Der i Hjerting tog min fader Hans med sig ud at skjelle smaa hvide Skjel paa skjellebankerne i eftersommeren og naar saa de havde tilbørlig skjel saa byggede han en rundovn af mursten i siden af bakken tæt nors for markvejen i øst paa byens fælleslod og købte klyne der gav hvide aske i ovnen, i ovnens runddel var der flere huller hist og her for trækket i ovnen naar han havde lagt første en lag tørv, hist og her lyng i bunden, og saa skjeller og fremdeles klyne og skjeller til ovnen var fuld, ovnen var vel i tværmaal 7 alen saa tændte han ild for neden saa forplantedede den sig selv for resten. Naar saa det var brændt og afkølet en dags tid. Vi havde en Lo i østenden af huset, der blev de brændte skjæl kørt til og saa begyndte læskningen derinde i loen der var dyng af brændte skjeller at læske, at tørv og lyng, der stod saa fader og en mand eller 2 og stænkede vand paa det og saa begyndte det at varme og med at læske imedens de skovlede i det saa blev det til melkalk, men det var et svært arbejde for det dampede og kvolmede af kalken saa de maatte have klæde for mund og næse, men de fik det, Gud være priset det gav vel og mange penge.

(12) I dag den 3-11-1923. Min kære fader havde sort krøllet haar og skæg! Men engang i Hjerting var han kommet i vildfarelse med sig selv og Gud og havde syndet mod Gud og det fortrød han saa smertefuld i hans indre, ja han sin synd angrede han af et oprigtigt hjerte, han laa i den sydvente seng ved stokken ved højre side af min moder med barnet Jakob, han syntes at han havde syndet saa svært at han ikke kunde faa naade og forladelse hos Gud og klokken var ved et tiden nat, men saa, o naade over naade laa i sengen med fødder ovre i sengen lod Gud sig se i 3. person, Fader Søn og Helligaand, og saa, forlod ham ald hans synd og han blev lykkelig, her er det et sandheds opfyldelse af Desiplen i Paules, efter de i Gud i Christus forligte verden med sig selv, Korint. 5. Cap. Takker Herren thi han er god og hans miskunhed varer evindelig. Engang fader og Hans var ude at skjelle da slap deres proviant op de havde ikke andet end kartoffelskind tilbage, men de kom dog over det Gud tak! En dag fader og sad og syede på bordet med front mod syd mod vinduet, da kom der en geværhagel og slog igennem ind til fader, men den gjorde ingen skade. Han

var og i rebslagerlære i Hjerting. Jeg var saa tungt til at lære at læse, men jeg fik det dog lært. Velbehag betyder at alle kreaturerne faar saa megen føde at de er glade og vel tilmode, men mange gange læste jeg det over ja mange gange. Jeg var og syg af orm en dag kom der en lang 6 tommer fra mig vi havde og koldfeber baade fader og vi børn, men Gud gav os da vor helbred tilbage igen, Gud ske tak.

(13) De fiskede lidt den foraar fra april til midsommer den tid da rugen var saa dyr! Men der strandede et Skib ude ved Skallinge med rug om efteraaret. Med baaden og med fiskevod fiskede min fader mange rødspætter gode og store, det hjalp dem ogsaa til penge, engang var fader og nogle faa mænd med en Jolle på Fanø det var ebbe da de kom saa lagde de baaden for anker der ude, men de fik jo nogle brændevins punse som var skik og brug den gang, og det blev sildig inden de kom afsted og det var givet sig til at fryse og floden var gaaet i land og vejret maa jo have været rolig, for vandet var frossen i is en tynd lag, saa de maatte bryde isen med fødderne og gaa i vand til knæene, men mændene klarede det, Gud ske lov, min fader var ilde tilredt. I 1847 solgte fader og moder stedet og Baaden i Hjerting og købte Frøkjær af min faders søster Karen Hansen gift med S. Christian Frøkjær han døde den 20-4-1848 og da hun var enke og skulle giftes med Laurids Hansen i Alslev han havde selv en gaard i Alslev, Frøkjær kostede dengang med besætning 700 gamle daler, hver daler = 2 kr. og 66 2/3 øre, 4 Køer 2 Stude og en del Faar og Høns da om sommeren vi flyttede vi tog vor Ko og Faar med dem trak jeg i kirkedal østen for Hjerting jeg var da 7 aar, på landevejen bissede Koen og jeg fik tøjret om min lille finger på højre haand og faldt og slog blodet ud, men siden gik den videre rolig. Til ejendommen Frøkjær var der 220 tønde land til, oppe til nord paa heden en 2000 alen fra gaarden var der øster og vester geil og norden for Dammen

(14) omtrent i alt 10 tøndeland agerland, men ellers laa marken tæt ved gaarden, en dag min fader kørte gødning til vester Geil og kørte hjemad vesten for vejen han havde geværet med bøssen var ladet med krudt og hagl han holdte bøssen til kinden og skød der faldt 5 hejler, det var en flok hejler der sad paa heden, naar jeg rendte over heden saa faldt jeg imeld over en Hare, Ræve var der ogsaa, om aftenen saadan de kunde tude sommetider og hejlen med deres fløjtende klagesang o det var

saa vemodig at høre paa, der bjergede vi ogsaa lyng og min fader kørte med Studene med læs lyng til Hjerting og solgte det, vi børn samlede rugvipper efter der var høstet og revet til en opskærskage. Jeg kørte og gødning til øster geil med Studene, da var jeg vel 10 aar, men fader var og god til at stikke Aal norden for gaarden var en dam og der var Geder og Aal i der satte vi smaa træskibe ud at sejle om foraaaret da var disse graa tudser kaldet Frøer der laa de der i deres yngel, men hvor de kunde synge i kor, det var yndig at høre paa og derfra har vist Frøkjær faaet sit navn der var en lille høj til østen en rund hul vesten for vel 10 alen i tværmaal og vesten for en 100 alen en større Høj, en del flad og ødelagt af regn eller tøbrud det kunde højen næsten gaa under den lille især! Men engang jeg lovede min fader at passe Faarene vi havde 14 det var lit før aften jeg saa ud og kunne ikke se dem der var ingen og saa gik jeg at lede langt til nord paa heden og til vest over hede og mark til Hjerting mark, og jeg fandt dem ikke men fader kom imod mig de laa tæt hjemme.

(15) Den 5-11-1923 Det var nidkjærhed af mig for at opfylde min faders befaling, om vinteren gik min fader sommetider paa jagt om ad Kraunsøbæk og kom med god del vildt især Ænder og hvor vi var glade naar vi kunne se ham og var vi hjemme saa løb vi imod ham af glæde, men vi gik jo og i Skole vel en mils vej det var tit ikke saa let en sag med træsko paa og sommetider meget sej i træskoene.

Saa sad vi oppe paa bordet med fødderne ned paa bænken og plukkede ænder, Dragen med deres dejlige krøllede fjer paa halen og graa moseænder det vae skønt.

Jeg var og med fader hen at stange Aal, det vil sige at samle posen de stangede Aal, se det var en lyst for mig.

I 1850 i foraaaret i mit elvte aar kom jeg til Damsmark at tjene der var i sin tid 4 marker i Alslev sogn og to ved Tulsmark og Damsmark de to i Guldager sogn, Jegsmark og Strandsmark, men senere kaldet Bovbjerg birker en 1200 alen østen for gamle Frøkjær, men vor fader solgte norden for Frøkjær Dam, den mark med hede og lit mark langt til vesten for skellets skyld, et areal omtrent 150 tøndeland for 600 gamle daler til Damsmark manden hed Barkentin, han havde en teglværk der kom fader til at være teglmester ogsaa den sommer 1850 og i flere aar siden det var i Esbjerg ud ved havet nu østen for Esbjerg købstad, men til en tid derefter var han og Teglbrænder

paa Spangsberg Mølle og for Simonsen i Ravnsbjerg brændte han og en stor ovnfuld sten 4 fyrhuller paa hver side der var jeg og Chresten omme at stege kartofler de var megede og smagte os godt.

(16) og vor fader fortalte os historier som lød saa skønt, men i Barkentiens teglværk tjente fader penge og der paa var han med i Esbjerg at til med at bygge en Ovn til 70.000 Mursten. 1850 havde min moder en mand halvtiden om sommeren fra Gjesing i Brøndum sogn Chresten Pedersen at tjene. Paa Damsmark havde vi 12 Køer 2 Stude 2 Kalve 4 Heste 10 Faar, Faaerne skulde ind om natten dem med lam, mig arme dreng i det 10. aar det var svært at trække, Køerne maatte jeg selv tøjre, koble og trække hjem, jeg fik tit lov at rende hjem om aftenen og blive om natten for jeg længtes saadan, og saa om morgenen afsted igen, men jeg kom jo over det derfor fik jeg 11 gamle daler i løn og føden, om vinteren havde vi en Hans Borre, Vester Hjørred fra, han gravede skelgrøfter, den er der endnu, imellem det købte jord og vores ejendom ved nord siden af dammen ogsaa fremdeles vestpaa ved nordsiden af engen til vester skellet fra østerskellet $\frac{1}{4}$ vej omtrent, men nu er den dybet og dammen mest endel pløret og hullet fyldt, lille højen fjernet. I 1851 tjente jeg i Varde der var Hans at Malke jeg Kodreng der fik jeg 12 gamle dalere i løn det kaldes nu Hotel Dania, men Hans Borre var saa god til at synge, der af ham lærte jeg at synge denne sang, 1. vers. Det er koldt og ude stormens tuden kun i drømme der er alt saa smukt ægte lugt, gode spæde børn maa engle lulle maar jeg her mit trætte øje, didalium dig o.s.v. 2. vers. Grønt og gult og rødt for øjet svæver det er blomster engene udstrør moder faar jeg vinger mens jeg lever eller moder faar jeg naar jeg dør, didalium dig o.s.v.

(17) 3. vers. Moder ser du engelene ved min side, hører du dejlig musik seer du vi kun har hvide vinger dem han sikkert af vor herre fik, didalium dig, o.s.v. 4. vers. Moder hvorfor trykker du saa mine hænder hvorfor lægger du din kind til min den er vaad men dog som ild den brænder moder jeg vil altid være din, omkvæd. 5. vers. Men saa maa du ikke længere sukke, græder du saa græder jeg med dig, moder jeg er træt vil øjet lukke moder se nu kysser englen mig. Omkvæd. I 1852 kom jeg til at tjene hos Søren Sørensen i Torup i Alslev sogn der fik jeg 13 gamle daler i løn, hans anden kone var potte pige

hende hjalp jeg at træde leret til potter, hun gav mig en flødegryde til moder med en rund hul i bunden til at tappe vallen fra med en træpind til at stryge fløde. I 1853 tjente jeg og i Torup, men her Værenberg fra Hanover fra tyskland, men hustruen var en jyde, der fik jeg 14 gamle daler i løn, da jeg kom hjem spændte jeg Klaus en remont Hest for og kørte over efter min fader og Hans de kom fra teglværket i Esbjerg, og de var da hos morbroder kom ud og tog med mig hjem. Den vinter gik jeg til præsten Pontopidan, vi havde en lejet lærer semnarist Nielsen han lærte os om Hedninge Mission, derfor formedes en drøm, i 1860 kom jeg til at elske Hedninge Missionen hvori jeg er en ven og beder for samme til Gud.

(18) Præsten havde giftfeber en tid, dog den vinter bad jeg noget til Gud i løndom foruden ved hvad vi ellers bad vor fadervor morgen og aften i sengen, men i Varde faldt jeg tit på Knæ og der kunne jeg og finde i mig saadan liv som mørk elskov og jeg vidnede og lidt for de andre drenge, men de sagde mig slet ikke imod, men den vinter 1854 da kom jeg mig bedre til at læse at lære det verslige som Gud hjalp mig fremad, jeg var usalig over synd for i 3. cap. Handler det om synden, men i 4 cap.. Opløfter det os ved Jesus Christus fra synden, saa en dag jeg stod ene og tænkte og saae paa det saa saae jeg noget nedad sydøst Jesus paa korset, saa blev jeg mere rolig for der kunne jeg se min frelser led for min synd, for saa vidt som jeg kan skrive det som det var, den dag jeg skulle Konfirmeres. søndag i marts 1854 da før bad jeg artig Gud at det maatte gaa mig godt, og jeg gav Gud mit hjerte saa godt jeg kunne da tog Præsten min haand i det var nok det vers jeg læste af, vend din vrede, Gud ved vore sukke, og lod din naades dør for os oplukke hul er din torden over slægtens brøde, det syn i døde jeg græd og lidt paa kirkegulvet Gud tak. Mine fætre fra strandby var hos os Niels og Jakob og min farbroder Christen Hansen fra Ravensbjerg var der ogsaa de havde et par fede Heste, han gav os gjerne en 8 skilling i drikkepenge da vi fik i Præstegaarden Alterens Sakrementet at høre, da havde jeg en prøjsjer daler med til Præsten da fik vi kage og kaffe tak Herre.

(19) Vor kære fader talte til os om Jesus somme tider i mørkningen inde i Stuen hvor vi spiste, sovede, syede, strikkede, sang, græd og snoede straareb, m. m. Men jeg Gud være lovet prist og takke fik naade hvor Gud ved den helligaand at tro fader i vid med byrdet om Jesus Christus og

derved kom jeg til at elske Jesus, før jeg blev konfirmeret har jeg flere gange om morgenen seet og hørt fader bede Herrens bøn i sengen med foldede hænder. Der var lergulv lavt til loftet min fader slog tit hans hoved paa bjælken. Indgangsdøren i syd og Brønden en 7 alendyb syd for Forstuen og Køknet Stenbro fra forstuen ned i Stuen var der en nedtrin paa en 9 tommer, fader fortalte os at engang han var paa Fanø som dreng og havde ikke arbejde og paa den vis var i nød! her kom en ven de ord kaldte paa mig i din nød og jeg vil udfri dig og du skal prise mig. Saa gik min fader ind paa Fanø Kirkegaard og faldt paa knæ og bad til Gud, herom vendes jeg thi der er skrevet siger Herren, saa sandt jeg lever skal hvert knæ bøjes for mig, og hver tunge skal bekende Gud. Rommer 14 Cap. 11. vers. Gud hører min faders bøn, han kom over til Sild til saadanne gode folk og fik arbejde hos dem, takker Herren thi han er god og hans miskunhed varer evindelig, det har jeg og lært at bøje knæ i min nød for Gud, hvad man i ungdommen nemmer man sjælden glemmer.

(20) Paa vel, min fader på 18 aars alderen havde han en svær sygdom i Ravensbjerg, men, farbroder Peder fra Tarp, var til stede saa sagde han hans broder Peder vil du ikke tage min ben af i knæet og lægge det ved siden af benet og saa tog farbroder der til og stilte an ligesom ved benet at forestille at han lagde det afskruede ben ved siden af forestillede han, ja saa fik fader ro, det gik til sidst ud af hans store taa, engang blev bedstefader paa heden bidt af en Hugorm i hans store taa de havde ingen Læge, men faders fader blev blaa over hele Legemet undtagen over hjertet der var det hvidt, men Gud bevarede hans liv han kom sig, Bedste kunde ogsaa faa krampe en gang han fik det, han skar Hakkelse, faldt han og den venstre fod vredet han skar saa svært i senen at han maatte have en snøre om foden og fastgjort om Skulderen for at bære foden naar han gik, men han gik til han blev helbredt på vristen, jeg mindes ham han var en gang i Frøkjær at se til os, hen tæt ved vor yderdør høj rank hvidhaaret, men saa for resten en godmodig mand ude i Ravensbjerg på aftægt, siden laa han syg, jeg var ovre at se til ham han laa i sengen var venlig jeg fik en stykke brun sukker brød og kaffe mindes jeg. Sølle Laust, Laurids Hansen havde jo krampe somme tider han døde i 17 – 18 aars alderen. Min fader læste i Bibelen, den gamle og nye testamente og kunne det fejle ham at han forsaa sig mod Gud han kendte under Gud bedst

selv hans fejl saa sad han derefter i ro og saa i bibelen læste i den og saae saa bleg ud han fortrød sin synd troer jeg.

(21) 1854 efter min Konfirmation den sommer kom jeg til Strandby Kro at tjene hos Chresten Spangsbjerg og Marianne hans anden hustru, der fik jeg 15 gamle daler i løn passede Køer kørte Postvogn ud til Færgebåden og køret korn med mere, om november 1854 kom jeg til Bertel Nielsen i Tarphage færgested og fik 16 gamle daler for et aar. Jeg tærskede Korn hjalp ved færgeriet gravede Tørv ja mere, det næste aar til november 1856 fik jeg vel 17 gamle daler husker ikke saa nøje, i efteraaret efter kornhøsten om aftenen naar floden gik indad saa havde vi Muldorm med en traad trukket igennem ormene kaldes en Durk, en dertil lod med en tynd snor i saadan gik Bertel og jeg i Baaden med disse redskaber sejlede med aarer roede over til vestre side naar det var godt vejr paa vandet dybte omtrent 2 ½ alen vand og lod vi Ankeret falde, og sad vi i læ hver paa en tovt paa nordsiden, smed fiskeredskabet ud og naar saa Aalen bed paa ormen saa ruskede det saa holdt den fine traad fast i Aalens tand og vi trak stille, men besindige tag med venstre haand og arm udstragt og med højre haand førte vi saa i det snoren gled løselig gennem den over i Baaden, de største var værst til at slippe, men en aften havde vi en Balje fuld, det var jo Bertels fordel. Den sidste efteraar fra Tarp Skomageren fik jeg et par nye Støvler og betalte dem af min løn, saa kom jeg hjem til fader med resten af min løn, saa kom jeg til Steffen Nielsen at tjene for 17 specier ca. 68 kroner for et aar der var jeg som karl på Gaarden. 1857.

(22) 8-11-1923) Der var om sommeren en svær Lynild med regn fra sydvest og torden saa tog jeg Steffens gamle frak paa og gik ud i gaardsledet og stod og bad og græd Jesus min frelser om han vilde borttage min ufred og Jesu Christi hans søns blod renser os fra synd fra mig for jeg var bange for hvis lynet slog ned jeg da skulde komme i Helvede, og give mig fred ja jeg bad saalunde, kære frelser vil du o kære frelser tage min ufred fra mig som jeg ved letsindighed, har paadraget mig, og giv mig din fred o Jesus hør mig i min gaard, min bøn, og da jeg stod saa og bad med grædende taarer i øjnene og paa kind. Da hørte Jesus mig og tog min ufred og gav mig fred o salighed og tak søde Jesus derfor, jeg blev saa lykkelig og føldte mig i denne fred saa forvirret om at dersom lynet slog ned og tog mig, saa kom jeg salig hjem til himmerig ja saa blev

vi salig, og nu siger jeg tak Herre thi han er god og hans miskonhed varer evindelig. Der tjente og min søster Ingeborg i 1857, da lagde min fader en lille Teglovn an med leggeplads til sten strøget sten at tørre paa, ler havde vi selv og tørvejord havde vi ogsaa, han kastede en brønd der ved æltekulen, og der var dybt til vand nede ved engen, Ovnens gravede han ned i banken østen for vejen det øvrige vesten for vejen ved sydsiden af lavningen norden for gaarden en 300 alen omtrent da stenene var tørre saa satte dem i ovnen med Tørv og Lyng og ild at brænde med, brændte han dem til en ny bygning op ved Højen. (23) I 1858 blev det gjort saa at jeg kom hjem halvtiden da vi hjemme skulde flytte Gaarden og en 1500 alen til syd, men for halvtiden fik jeg 36 kr.. Den vinter da var S. P. Christensen i gamle Frøkjær og leverede snedkerarbejdet og da var min søster Dorthea Nielsine Jensen om vinteren hjemme, og Sine og Søren var kærester og da jeg var hjemme halvtiden saa sang vi saa mange kærligheds viser og elskede hverandre, men om sommeren kom Sine til Bilstoft i Næsbjerg sogn at tjene. Ved den nye bygnings mur Søren murede og jeg kom til at være haandlanger, Søren var en ulamindelig dejlig dygtig murer, men Gud ske tak jeg kunne altid have nok baade af lærte paa pladsen og sten for ham at bringe, 10 fag indgangsdøren til syd lidt oppe i muren vestsiden døren sidder en sten da den var bleven tør udskar min fader med aarstal 1858 den blev der indmuret den er der endnu. I 5 dage var muren færdig til rejsning, lovet være Gud i det høje. Men om foråret 1858 gravedes brønden 21 alen dyb der er den endnu hvor Jørgen Søndergaard er i Frøkjær. I den gamle Frøkjær en aften jeg stod tæt vesten for syd døren med ryggen til muren og saa ad sydøst en ovenhus ovnen muret ud i vester fra husets vesterende, over ovnen var lagt jord der rendte vi tit op og ned, men der syd for omtrent for ovnen 8 alen og fra havedigens østerdige vel en 8 alen fra der stod jeg der ved døren og saa en Stjerne fra Himlen dale lys blank og klar som rund dale ned til jorden, og saa saa jeg ikke mere til den, hvo kan forklare mig dette syn.

(24) Den nye Frøkjær fik vi bygget færdig jeg vil fryde mig hisset og være glad ved din miskunhed. Om efteråret i 1858 kom fader Jens Hansen til at grave Brønde, og jeg for en del hjælp ham, derved kom jeg til at være brøndgraver det er til Guds ære. Der tjente min fader mange penge, thi der var vand mange steder, men vel ved nytaar 1859 begyndte han at blive

syg, for han tog mange turer i brøndene for han vilde altid have meget vand, og det er det vanskelig at faa, dette aar tjente jeg hos Jakob Sørensen i Ravnsbjerg, der faders fader er født, og der fik jeg i løn 20 Sps. 80 skl. I 1859. Om november 1858 kom Hans hjem og blev hjemme og fader døde. Omsider der efter et godt arbejde i tro paa Gud. Men i efteraaret en 14 dage før november 1859 havde jeg en svær sygeleje hos ham jeg blev kørtes hjem i en seng og der laa jeg til en 14 dage hen i november 1860 saa kom jeg over til Hans Peder Hansen i Novrup i Jerne sogn for et aar, og 25 sps. = 100 kr. i løn, der blev jeg kendt med en pige Abelone Laursen jeg elskede hende og hun elskede mig og jeg fik hendes ja dette aar var jeg 21 aar da blev jeg udskrevet til Dragon, men jeg trak nr. 220 og saa blev jeg Infantarist højde $64 \frac{3}{4}$ tomme siden vokset til 65 tommer høj, den 30 maj 1861 mødte jeg paa Gottrup Slot som rekrut da den sommer fik jeg min Potræt med ramme kostede 3 kr. jeg har den endnu, samme sommer tog Abelone hendes ord tilbage, det var et svært slag for mig, da jeg efter 17 maneder kom hjem forsøgte jeg at tale med hende, men nej der var ikke for mig at komme efter hun gav mig ringen tilbage hendes fader saa derpaa.

(25) den 8-11-1923. Der i Novrup havde jeg en uforglemmelig drøm, hovedsummen af drømmen var jeg i søvn var i nød, og der var en høj og der i mitten en rund hul og der stod 3 mand rundt om udenfor hullet tilrede at skulde kaste mig der ned i, og jeg var ængstelig tilmode, saa tænkte jeg mon der ikke kunne blive en liden grand i mit hjerte hvor Fader Søn og Helligaand kunne bo, men saa tænkte jeg de havde jo bolig i heshighed, men saa tænkte jeg, jeg vil da sige det alligevel og saa sagde jeg: Gud kan der da om jeg skal kastes i hullet ikke blive en lille grand i mit hjerte hvor Fader Søn og helligaand kunne bo. Saa kom der en gul rund korn som en sennepskorn, dog lidt større ind i mit hjerte, og det duvidede sig saa at det indtog mit hjerte hele sjæl og legeme og det var saa behagelig saa sødt saa elskelig gudelig snart som sunde kommen dog sammen holdende sammensmeltet i et, og det sammensmeltede mig med det og jeg blev lykkelig i det, for det var kærlighed i Guds kærlighed og jeg var deri derfor siger jeg taksigelse, saa saa jeg hverken højen, hullet eller de 3 mænd, men pigen Else kom og holdte paa mig og jeg blev vaagen og det var lys dag, men da var det en drøm, men derefter kunne jeg elske min

næste uden ufred, i en 14 dage der beviste Gud at han gør alting uden møje, da kom jeg til at elske Hedninge Missionen og kende Gud er sandheden.

(26) Fra Novrup i Jerne sogn kom jeg hjem om november til min broder Hans og hans hustru Nielsine Sørensen fra Roust og gik ud at arbejde hist og her og noget for Hans. De blev gift i 1859 og jeg gik bud for dem til deres bryllup saa der brang jeg budet om til gæsterne at komme til deres bryllup i efteraaret, jeg har en flittig hilsen til eder alle her i huset da det har behaget den algode Gud at stifte ægteskabs forbindelse mellem de dygtige, nemlig ungarl Hans Jensen af Frøkjær og ungpige Nielsine Sørensen fra Roust i Grimstrup sogn, da er det deres venlige begjæring til eder alle her i huset at komme næstkommende fredag morgen kl. 8 og nyde lidt til frokost og derefter gøre følgeskab med dem til Guds hus og høre deres Christelige Brudevielse og give en gave til ordets tjenere derefter give følgeskab med dem tilbage til Brudehuset, og tage til takke med de tarvelige tragtementer som for eder ville blive frembaaren, og forblive der saalænge selskabet vedvarer, saa vilde de igen gøre eder en tjeneste, men helst i en glædelig hendelse, vil i være saa god at staa mig det mit bud bi, Niels Jensen. Efter at jeg om november 1860 var kommet hjem til Frøkjær, da Bud jeg og for S.P. Christensen og Dorthea Nielsine Jensen til deres bryllup den stod i Frøkjær hos Hans. På min søster Sines side, men den vinter 1860 og 1861 da lavede Søren Peder hans snedkerarbejde til dem og Sine og Sørenns ny bygning, S. P. Christensen havde nemlig købt en lod norden for Dammen en ager paa en 1½ tønne agerland med hede til fra Damsmark østen for vejen til Damsmark.

(27) Hos Hans og Sine var Søren min svoger og søster den vinter til foraaet 1861 i den tid fik Sine og S.P. Christensen deres hus bygget og flyttede i den samme foraar 1861, de havde vel et par Faar at begynde med vi fik hver et Faar hjemme fra af Hans, men Sine fødte en søn til ham der blev i Daaben kaldt Jens Hansen Christensen han blev Snedker og Murer og blev gift med en pige fra Ballum Kristine Christensen, nu i deres ægteskab efter forældrene fik de Gaarden som var med mere ejendom til og byggede 2, gange om til en gaard Frøkjær nr. 2 en 8 Køer nogle ungvæg og Faar og 2 Heste, men faders og deres moder fik af dem aftægt, de var troende og alle elskede indre og ydre mission, Jens og Kristine har flere børn en pige

Sigrid er gift med en Peder Lauridsen ogsaa troende, har en Gaard henede i Jylland ved Tistrup en anden datter er gift med J. Varre Mortensen, men Jens Hansen Christensen er død, min svoger Søren havde 2 sønner til, maler ved Rude Sjælland, Peder gift med Poulina fra Guldager mark og en søn Chr. J. Christensen gift med Marie Nielsen fra Guldager Mark boende i Danmarksgade i Esbjerg og er Grosserer i Papirhandel, og er mig meget imødekommende har Bil har kørt med mig, men ogsaa tjent hos mig og Maren paa Strandgaarden, en i Esbjerg Chrestens søster Dorthea gift med postbud Sørensen nu pensionist i Danmarksgade, der er 3 søstre til Kristine Sofie, Maria død og nogle smaa er døde.

I 1861 byggede Hans en lille teglovn i den mose i Frøkjær har og af Ler æltede en æltekule med en ældtvogn som en Hest trak og lægge plads nord og nordvest ved Gaarden og der gjorde han en rende fra Gaardens vandbrønd kunne løbe (28) om i æltekulen og i mosen havde han selv Oven til 9000 sten at brænde i, det var jo lige ved Gaarden, og det gik godt, men hans kjære hustru Sine fødte en søn, den førstefødte døbt Jens Hansen Jensen efter min fader Jens Hansen, aa Gud, men han var en stakkel kunne hverken gaa eller staa, krampe paa krampe han laa i hans moders venstre arm på ryggen og moderen bespiste ham med vælling med en teske, tænker 5 aar havde du været der Jesus i dit kjøds dage saa troer jeg du kunne have helbredt ham, men nu er han løst og af dig i hans Daab er han salig, en datter blev gift med Anders Clausen, rejste til Colorado i Amerika han er nu død, en datter Dorthea Jensen gift med en murer Svend Christensen Riber begge været i Amerika er troende folk nu boer de på Sjelborg Mark på hans faders gaardejendom i Hostrup sogn, har flere børn en søn er Sømand en er Lærer en er Murer Harald og trolovet med en gaardmands datter i Sjelborg i sommer digtede jeg en trolovelses aandelig vise og gav Harald til hende, frøken Svendsen den 9-11-1923. Og Chr. Riber er bogsælger for Diakonissen. Hans Jensen brændte mange mursten og tjente derved en del og byggede mere ved gaarden, jorden dyrkede han godt og fik den mærglet, og til en 10 Køer en 8 ungkræ og 2 Heste og Sine hjalp til og vor Moder ved børns hjælp og karten og syarbejde. Og nu til Søren vor broder den yngste blev konfirmeret, hjalp med, men hans søn Jakob Jensen er maler

gift med Johanne fra Haderslev boer i Stormgade i Esbjerg og bruger provisionen og er troende folk og han er i byraadet.

(29) Hans og jeg kom i kendskab med Ole Madsen i Toftnæs i Alslev sogn Metodist, der var vi og kørte en hel læs med i hans vogn sammen til Hellig Møde, men vi kom alle vi Frøkjærer i tro ved begivenheder i vor barnedaab, efter en indremissionær der talte der, stod jeg frem efter ham og vidnede om vor daab at i vor barnedaab der er vor igenfødsel, men Metodisterne mener at der hvor de kom til fred i troen der er de igenfødt, men vi fik altid æde og drikke. I Alslev var en mand fra at være et vidtløftigt menneske Thomas Andersen han gik et helt aar og raabte naade, naade, saa fik han fred, han holdte sig og til metodisterne, han døde heftig, han talte med min søster Sine og hun kom til fred, og jeg kunne godt høre at Guds aandsliv var i hendes ord, men jeg mente at der maatte være noget om daaben fra Lutter i det vi har læst i skolen, for at faa klarhed i den ting, saa besluttede jeg at jeg vilde bede til Gud for at han kunne sige mig hvor min igenfødsel var enten i Daaben eller der hvor jeg havde faaet fred i 1857, som jeg jo før havde faaet, nu altsaa, da tiden kom og jeg kom hjem, saa bøjede jeg mine Knæ for Gud saa godt jeg kunne og bad som saa og saa op ad med foldede hænder, Kære Himmelske Fader jeg beder dig i Jesu navn om du af din naade at sige mig hvor min igenfødsel er om den er i Daaben eller den er der hvor jeg fik af Jesus din fred da jeg bad Jesus derom i 1857 om sammen i lynild og fadervor.

(30) Da jeg skulde passe mit arbejde kunne jeg kuns bede i korte bønner og endte med Herrens bøn, saadan blev jeg ved i en 14 dage hist og her, men i vor sovekammer som og var dagligstue og synes næsten min hustru var gaaet til hendes gerning ude saa bøjede jeg der inde ved sydsiden af vor spisebord knæ som jeg plejede front mod nord snart ud for vinduet og det efter frokosttid, O Gud hjælp os at ved den helligaand at tro dig gaa din søns vej, jeg bad vel og saa op ad med foldede hænder, og der var mange ord som lignede farisærisk, men det var jeg ked af, men blev ved at bede, saa begyndte det at ringe for mine ører saa liflig jeg tængte mig som de fineste himmerigs klokker, og for oven som ved loftet kom der aandelig lys tilsyne for mig jeg blev ved at se derpaa og det dalede nedad til mig, disse ord som jeg syntes var selvretfærdige haarde dem tog den aandelige aand væsen

ogsaa mine gode ord, og alt var kærlighed og til kærlighed blev jo det var ligesom gule runde korn sammensmeltede i en mere og dog hver sit slaks og ligesom omtrent i midten var der noget rund rødlig deri midten, ligesom en lysende straalende levende Diamant der tiltrak sig min opmærksomhed idet jeg saa derpaa, det hele var kærlighed, og jeg elskede det og fik kærlighed til det, og da det var dalet ned udfør mit ansigt, da blev dagens lys til mørke og jeg saa ikke andet lys end det fra oven og det var dog saa lyst at jeg kunne se alt ganske klar, men det blev ved at dale ned i mig da kunne jeg tro paa mine syndens forladelse for det gav mig tro

(31) og det gjorde mig til eet med sig, men det kom ned i min højre side inde i mig og det var dog saa behagelig sødt det sødeste jeg har kendt, det var en følelse for mig uendelig, det blev ved helt ned igennem mig, ja fra hovedisse til fodsaalerne da det var skedt mig saa kom der en røst højt og rent tydelig som fra nordvest ad sydøst hen til mig lidt ude fra mig som sagde, i din daab der er din igenfødsel, jeg troer det og troede det derfor den bøn hørtes siger jeg, Niels Jensen, og siger altid Gud og Fader tak for alle ting i vor Herre Jesu Christi navn, saa fortalte jeg søster Sine og Else Margrethe det, og jeg raadede Sine min søster at forsage det samme, det gjorde hun ogsaa, og paa den 4. dag hørte Gud hendes bøn ligesom jeg af Gud blev bønhørt, med vore bønner opsender vi i Jesu navn til faderen taksigelse for bønhørelse, Sine blev deri tro til døden, men i Kristineborg kaldet som jeg saaledes blev hørt der fra var jeg og Maren kørende over til broder Hans og der var Sine og Ole med fra Toftnæs og da taledes mig og Sine sammen at vi skulde aabenbare hvad er vor vederfarede jeg skulle begynde og hun staa mig bi, Hans var derinde i stuen Ole Madsen sad ved bordet paa bænken ind til søndre væg saa sagde jeg dette paserede og Sine stod mig bi, men der gik et gudelig ord ud af Ole Madsens mund han sagde nemlig det var Djævelen der havde sagt det, men O Gud det kan enhver da nok forstaa at det ikke varer.

(32) Der ude i Frøkjær til Hans og i Frøkjær nr 2 hos vor svoger Søren Peder havde vi flere Hellige forsamlinger hvor vi sang læste Guds ord og taledes med hver andre om Jesus Herren, men vi fik altid levemaade ved saadanne sammenkomster, men hos mig og Maren paa Sædding Mark der kom de første indre Missionærer til Guldager sogn Lars

Christensen taler og Jesper Nielsen bistod det var efter vor bønghørelse jeg skulle saa forsøge at faa Kirke eller Skole, men hverken ved Præsten eller sogneraadet kunne jeg faa Kirke eller Skole, saa sagde jeg saa tager jeg det i vor egen hjem og dagen blev bestemt det skulle være hos os jeg skrev til Rejsby der var 2 søstre sønder ude og deres kærester de kom og fra Esbjerg Christens og fra Toftnæs begge steder fra Frøkjær, vor nabo der var barsel, om eftermiddagen kom der og en del da talen holtes om eftermiddagen Præsten Sjøller og hans lille søn var der og, men før til middag havde vi en lang bordfuld til middag, vi fik færsk Suppe. Vi havde en Hest den slog sig løs og den var ikke til at faa ved, uden lang løben og der kom fremmede og vogne og jeg skulle tage imod dem kunne ikke faa tid til at løbe efter Hesten, saa tænkte jeg nu skal det prøves, saa gik jeg til Hesten paa en 6 skridts afstand satte næven op for Hesten og saa stift paa den, og sagde højt staa og saa stod den og jeg gik hen og med min højre haand og tog den ved venstre side fast i Klaptræet. Efter mødet fik vi smørbrød og kaffe og flere talte Præsten sagde hvad skulde der være i vejen for at synge en salme bag Ploven af pløjemanden.

(33) Den 21 oktober 1869 af Guds naade fødte Maren mig en søn vi syntes han var noget tungebundet vi kørte saa til jordemoderen og fik ham vel klippet lidt ved tungestrogen under tungen saa kørte vi til Frøkjær, og var der til ud paa aftenen Drengen fik i Daaben navnet Marius Jensen, men da vi skulde hjem saa kørte vi med kirkevejen den var vi li med derudad, nu var ved Guldager en hulvej og det laa knøgen fuld af sne og da vi saa kom hen ad ved sydkanten da var snedreven bradt ned i øster o Gud tilgiv os saa væltede vi lige ned i øster Maren sad med Marius ved østre side af mig i Agestolen og saa laa vi der af Gud uskadt ja Hesten stod rolig Maren laa barnet ved siden af og saa hjalp mig Vognen op saa kom barnet i moderens favn og jeg fik vognen paa fri vej vi kom op i Agestolen igen og kørte hjemad, hvem Gud vil bevare, den er uden fare ja tak Gud. Saa kom vi hjem og fik Hesten ind og gik med lille Marius til ro. Jeg gav mig af med at brænde teglsten, men det var besværlig for leret var ikke god saa jeg matte have mark mager leret blandet imellem det fede nede ved mærgelgraven ved mosen, vi fik meget mærgel og jeg gik ned i mærgelgraven solgte ogsaa mærgel, min hustru var mig meget

behjælpelig dermed. I 1871 fødte min hustru en søn fik navnet i Daaben Theodor Jensen i saadanne tid hjalp min moder altid.

(34) I 1868 købte vi af svoger Søren Hansen Søndergaard hans søndre mark med en tønne hedeland, i alt 6 i hedeland og 7 i agerland med hartkorn 4 skp. $\frac{1}{2}$ albom for 1200 kroner vi betalte det meste med mursten og mærgel der om sommeren 1869 byggede Søren og Ingeborg gaarden og som den ligger, der bor nu Jens Peder Sørensen, nu den sommer 1868 da avlede vi kun derpaa 22 Rugnege, men 1872 avlede vi 24 $\frac{1}{2}$ trave Rug og det gav af tonden 7 i trave 7 $\frac{1}{2}$ skæpe 1. tønne paa $\frac{1}{2}$ skæppe nær, men da var det mærglet, den sommer tog Ræven 3 Lam fra os 2 hjemme og en paa den købte mark som vi kaldte paa vestermark, og der boer, Marius Jensen gift med Theodora Christensen gift i 1895 født i Ravnsbjerg i tredje led efter min fader og der sidder jeg og skriver i en Kammer i øster ende et dobbelt vindue ud til øster og ligesaa et til nord, nu betaler jeg for kosten 2 kroner om dagen. Jeg har betalt til Kammeret 188 kroner og nu til Centralvarme betalte jeg selv 280 kroner, det østre vindue og elektrisk lys men regnet, der har jeg min Seng, Bord med Stole, Sofa og Skartold og Skelderier og Boghylde og mit Stueklokke den staar for gangfjederen er sprunget itu, men i sommer i en tre uger var her besøg fra Amerika Californien, min søster Dorthea Rosendahls søn Niels Hansen Rosendahl og hustru Catrine Rosendahl en søn Anders og datter Sjerlotte af dem, de havde Bil at køre i den købte de i København da de kom der for 4000 kroner og var saa hos hendes kendte familie i Næstved ved Thy og kom derfra og hertil at besøge mig hans Moders broder Niels Jensen og hans Fætter og Kusiner en del af dem, de kørte med mig og Marius hist og her i hellig besøg til dem.

(35) 17 søndag efter trinitatis den 23-9-1923 Vi sammen med min søster søn hans hustru og søn Anders og flere gav en Nadversæt og Pastor Jensen en sæt i Guldager Kirke, Pastor Jensen paa skamlen vi alle paa Knæ, men om brødet sagde jeg stille dette er mit legeme, om Vinen sagde jeg stille thi dette er mit blod, Catrine Rosendahl skænkede det danske Missionssselskab 50 kroner. Niels Hansen Rosendahl kørte og jeg med dem til Esbjerg til Suda Mission 2. gang, hver gang gav jeg en to krone og hørte Guds ord, de var og kørende i Bil med os i Præstegaarden, der vidnede jeg ogsaa om Jesus ja baade Præsten og flere ja og i Esbjerg til Marinus Jensen var de

bilende med Marius og det var hellig troende folk ja og Amerikanere troende hvor der taltes og sønges der om Jesus at han er Guds søn, og hos Grosserer Christensen en aften ja og hos pensioneret postbud Søren Sørensen Syklede jeg til eftermiddag og aften den nat laa jeg hos Sørensens, men om morgenen syklede jeg hjem til Guldager til Kirke, den 21 september 1923 var vi Niels bilende med hans og os nede i Guldager Præstegaard, Møde i eftermiddag kl. 2 kredsmøde for Guldager og Alslev ja messe om Guds Riges anliggender, Siraqhr Visdom 34 Cap. 16 vers, Herrens Øjne seer paa dem, som elsker ham han er et mægtig Skjold og en slags støtte, maaske vi vilde spørge, hvormed skal vi elske Gud, saa mægtig en Herre hvorfra vi haver alt godt her og hist, i som enborne søn dermed at vi seer i Biblen, ogsaa gjort i Præstegaarden lærte jeg og det engang af Siraqhs saa elsker vi Gud.

(36) Og naar vi har gjort Guds befaling fyldest, saa vil Gud og os deri velsigne dette fremførte jeg, men Chresten Riber var forlægger med Guds ord, men Pastor Jensen herved tanker om Guds usigelige naade i Jesus Guds søn til hvem vi døbte, saa kom der spørgsmaal frem om udlæget, men det vilde ikke rigtig gaa saa traadte jeg frem 2. gang og gik hen i Døren, det vilde Præsten have fordi der var folk i begge stuer, synlig og hørlig tog jeg frem Philipenserne 2. Cap. i 8-9-10-11-Vers han blev lydig indtil døden, ja Korsets død, derfor har og Gud hørt ham og skænket ham et navn som er det navn, at i Jesu navn skal hvert Knæ bøje sig deres i himmelen og på jorden og under jorden, og hvert tunge skal bekende, at Jesus Christus er en Herre til Gud faders ære, i Pauli 2. Cap. Philipenserne. Saa kom der liv i indlæg og svar på spørgsmaalene og Præsten fremførte forskellige ting af ordets forraad thi han er hurtig i talen og rig paa ord en troende Præst. I mit liv har jeg virket ved Præste skifte bedt Gud om en Indre Mission troende Præst og nu har vi faaet bønghørelse i ham, og derfor takker vi Gud alt hvad han har overkommen gaar han altid med til møderne med os, han har og været inde iblandt Hedninge i der danske missions selskabs tjeneste og der er han min ven, men der var et par mænd der var glad ved, min bekendelse de sagde det var saa forstaaelig, o søde Jesus derfor tak, fordi jeg er saa tit modsagt naar jeg saa bliver medsagt saa bliver jeg der mere glad derover,

(37) men de kære Præster de er gode og goddædtige, vi Frøkjærer og Amerikanere blev jo ret biet til aftenens maaltid at spise med dem med skaaren mad med paalæg Chokolade og Kaffe til, men før fik vi alle brød og kaffe inden andre gik. Ved aften bord fin dækket, Servietter til hver ved bordet, jeg tog min ubrugt med hjem, af fin papir med 2 dannebrogs splitflag i den ene hjørne jeg har den endnu, den hænger under mit Soldat skelleri, der blev jo sjunget, spist og drukket til maade, og kl. 10 takkede vi og sagde hjertelig farvel. O Rosendahl bilede os hjem og saa hver i seng, Amerikanerne laa oppe i Marius' lofts gæstekammer da de var her. Den 12-11-1923 Marius og Theodora tog imod dem der var de fra Amerika, Marius Jensen havde jo bekostninger af dem de tre først, paa det sidste og datteren Sjerlotte, i førstningen var hun paa Børkop Højskole. For min hustru døde den 12 juli 1912 om aftenen ved kl. 8 vi faldt paa knæ og bad til Gud for hende hun laa i sengen med hovedet i syd jeg front mod Sengestokken, jeg lagde min venstre haand og arm om hendes hals og laa saa hendes hoved stille ind til mit bryst ved mit hjerte jeg bad højt, saalunde, Kære himmelske fader oplad daabsboligen for min hustru døbt Maren Hansen gift Jensen i det faders rige lad der af naade for hende en bolig i min faders hus saaledes

(38) sukkede hun ind i dødens søvn, men der lagde sig en som en 2 øre mønt, aandelig lidt til højre over mit hjerte som en penning, begravelsen betalte jeg selv og den stod oppe hos Marius den kostede 400 kroner, men at skifte var der ved Skifteretten 30.800 kroner, jeg det halve og en fjerde part, Hans Jørgen i Amerika fik lige pant med Jens og Marius og mig i de fire parter, men Hans Jørgen vilde betale i en Gravmonnement over hans moder lægge sin part til, vi fik saa en Monnement af Pauli Phi. 2. Cap. 10-11-vers med navnet hendes og fødested og dødssted, den kostede 100 kroner, jeg, Hans Jørgen og Marius betalte hver 25 kroner. Vi havde et lille hus matr. Nr. 15 b købt 1. august 1909 for 800 kroner der døde min tro hustru. Jeg blev syg og kom saa op til Marius den 13 oktober 1919 og er enkemand, men jeg gaar tit hen til de syge bøjer Knæ og Tunge og beder for dem, og deres mange i løndom der elsker mig derfor, det er fra Gud en gave i mig tilegnet i troen. Den 2-10-1923 hos Grosserer Chr. J. Christensen i Danmarksgade i Esbjerg, havde jeg en afskedshilsen skreven og jeg læste op iblandt os Pastor Jensen

og fru Jensen jeg og Marius og flere var i blandt og tillige med de 4 Amerikanere det var disse ord, vi er fra fraværende med legemet, men nærværende med aanden, det skal nu være til eder i af vor Slægtning fra os her i Danmark, som nu om Gud vil og vi lever, i morgen rejser fra Esbjerg med Dampskib tilbage til nord Amerika Californien, til eders hjem, forældre og slægtninge og venner i Herren, tag saa denne hilsen med eder, fra os at aanden er den forbundende led imellem os og eder saa vi tilbeder den samme levende Gud i Jesus med talemændene den hellig aand her som i

(39) de fjerne lande, saa være nu Gud takket for eders samværd hos os i den sommerstid og fred være med eder, den ene Slægt skal berømme den anden, dette er berømmelsen fra os fra vor side at vi berømmer eder fordi i lever i samme Jesu tro som vi og i det samme Daab som vi og i det samme haab som vi og i den ene Christi kærlighed som vi, thi vi ere jo brødre, vi viede at vi er overgangne fra døden til livet thi vi elsker brødrene vi vilde paa hver side havet holde fast ved det tilbudte haab, Gud i Christo vær os en naadig fader, og du kære alles kæreste fader Christus, du ser os og kender os, og er død for os og opstanden for os og himmelfaren for os og for Gud og faderen træder du frem for os, at vi maa blive ubevægelig i din tro med haab og kærlighed, til enden. Det er ogsaa saligt naar i og er saa lang en aarække fra 1886 til 1923 kan se og kan tale sammen med en søn Niels med hustru og af dem en søn Anders og en datter Sjalotte af min søster Dorthea og mand Rosendahl de Niels H. Rosendahl var kun 12 aar da de rejste og jeg maatte forstærke dem med penge som er rigeligt tilbage betalt, saa Gud takker vi derfor Herren er den som gjør rig og gjør fattig han er den som nedtrykker og som ophøjer den Barmhjertighed er ny over os hver morgen

(40) saadan paa den maade takker vi Gud i Jesu navn for eder først og dernæst takker vi eder i kære for besøget her hos os i Danmark, og har i fundet noget som behager eder hos os da bevar det, men haver i fundet noget som mishager eder hos os da forlad det for vi er fejlbare og trænger til overbærenhed og elsker fred. Jeg staar her og vidner for eder, og venter hver time Herren kalde mig her fra dette liv, til et bedre liv hist oppe i Himmelen der hvor vi alle skulde mødes, nu saa farvel da i fire kære, og Gud bevarer eder i eders daabspagt, O ja Gud bevare os her hjemme i vor daabspagt, fred være med eder ja Amen.

dette og lærte jeg den eftermiddag i blandt gæsterne og vi tog afsked med hilsenet da tog jeg den sidste afsked med de fire af min slægt fra Amerika, den 10 rejste de, denne her udskrift gav jeg med Marius til dem for Marius var ovre at tage afsked med dem og Niels gav Marius skrivepapir flere ark og konvolutter med til mig, og jeg har faaet fra Niels et kort at de er kommet vel til New York, Amerika. Den 26-9-1923 klokken 2 eftermiddag kom Møbelmester Marinus Jensen fra Esbjerg efter mig i Bil, for N. H. Rosendahl var med Nielses Bil kørt over til Marius og jeg var ikke med dog godt at det var meningen at jeg skulde med og i Nielses Bil var Marius og Dora og lille Maria og dem selv alle syv i alt, men jeg blev hastig klar og kom med og da jeg kom der sikken knæbøje og tunge omfavelse og herligt kys, jeg udførte paa mine venner for nu var der glæde over bedrøvelsen for mig da jeg var hjemme.

(41) Men ved kaffebordet læste jeg af min dagbog 84 sider som jeg i forvejen havde skrevet, hvis jeg kom der, hos Marius Jensen, saaledes begyndte jeg som følger: jeg indbyder til den hellige nadver, der giver os det levende brød at æde, og det levende vand at drikke, døde mennesker kan det gøre levende, naar de hører tale om det: kan de faa troen derpaa og live op, deraf og blive hel levende fra deres dødelige tilstand dette fandt jeg i overensstemmelse med Guds ord i Christus naar vi tænker os om saa er det og saadan Jesu gjorde døde levende og udførte mange store helbredelser, og taledes til os alle disse livsens ord, som aldrig dør derfor kan Gud derved gøre os levende selvom i synden vi er døde, saa kan vi deraf blive levendegjort, som i daaben af vand og aand og er bleven levendegjort, o Gud tak derfor. Men den 9-10-1923 hvor grosserer Christensen, danmarksgade der læste Christensen en køn lille stykke op af en bog og førte en del af hans moders gudsfrygt hvor vi fulgte hende, dette optog jeg om hans fader min svoger at S. P. Christensen blev i gennmen livet fra Gud i sit liv med en levende følelse troer nærværelse i sit personlige liv og sagde os det, og sluttede saaledes i Gud til hans hustru med os det evige livs haab i vor daab, jeg en følelse de døde begge i troen, Pastor Jensen takkede ogsaa og fremførte forskellige ting af arbejde i blandt Hedninger en derfra Hedninge Missionen hvor Jensen har været

(42) men der talede Pastor Jensen om at han kunne have lyst til at have en beskrivelse om Frøkjærerne og jeg skulle saa beskrive det i en bog for jeg skrev saa meget det gik jeg saa smaadt ind paa og er det jo nu og hermed i denne bog begyndt af mig at skrive, det endte med bespisning og sang og Christensen lejede en bil hjem med os og Præsten til Guldager Præstegård for Niels havde afhændet hans bil for 2.800 kroner, dagen før indførte jeg den 13-10-1923. Den 23-9-1923 hørte jeg Prædiken, på Kirkealteret ofrede 2 kroner, men aftenen hos Marius Jensen, 17 trinitatis søndag. Da nu Amerikanerne var her, saa om aftenen kom Pastor Jensen og fru Jensen her tillige med flere til Marius Jensen i besøg, der var vel Peder og Maren, Kresten og Cecilie, Ingvard og Sine, Knigge og Kjerstine, Pedersen og Louise, Stranden og Laurids Mathiasen. Men da Præsten havde talt og alle sjunget og vi faaet brød og kaffe, saa blandt andet opfordrede Præsten mig til at sige noget første gang, kom jeg frem med at i Jesu navn skal hvert knæ bøje sig der er i himmelen og paa jorden og under jorden og hver tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til Gud faders ære,

Jeg har engang i Krigstiden 1864 over paa Als her drager jeg frem af Luther, men de blev alle saa forfærdede over Guds Majestæt, evg. 9 Cap. 43 vers da flere kvartersyge soldater tillige med mig laa i Kvarter hos en Bødker, den aften vi laa paa lidt halm paa gulvet med et klæde over os, den Gud som jeg i 1860 fik i Novrup den drøm forlod mig fader søn og helligaand, ud af min Ryg o hvor jeg da blev forfærdet jeg troede jeg havde syndet imod den Helligaand, ald min lærdom jeg kendte

(43) var væk og jeg blev tom for aanden og kunde ikke huske andet af Herrens bøn end disse ord, vor fader disse otte bogstaver, ogsaa Jesus navn du forbarmende Gud forbarm dig det her over mig med tilsigelsen af syndsforladelse til mig ved Jesu saar, og jeg var bange for at jeg skulde gaa fortabt, men jeg dog forsøge at bede højt det gjorde jeg saa, men mine kammerater raabte mig af, jeg sagde jeg var i nød, men de blev ved at tisse paa mig og jeg var endda nær ved at vinde sejr for jeg var ved at se Jesus nærmede sig for mig og det var ligesom mine taarer var ved at trænge sig frem, men o Gud tilgiv mig, saa tav jeg, det skulde jeg ikke have gjort, saa begyndte jeg igen, men det blev jo længere jo ringere med mig, dog jeg blev

saa stærk. Men saa laa jeg mig ned i sengen, men ikke en blund i mine øjne kom, havde jeg da kendt knæ bøje og tunge som jeg nu gjorde saa havde jeg blot staaet op og gaaet ud og bekendt paa knæ og set opad, Jesus Christus er en herre til Gud faders ære, men jeg læste i min lille sangbog med aandelige sange i, da det blev dag læste jeg i den men ordene var haarde som sten for mig og græde kunde jeg ikke, jeg gik ud ved gærden saa op til himmelen og sagde Jesus, men ingen liv i Jesus var for mig at finde trøst i, jeg tygte helveds ild brændte mig om jeg fortalte min kammerat den nød Chresten Thomsen fra Voldlund i Ølgod sogn

(44) han sagde jeg kan ikke tro at Gud er bleven saa vred paa dig da tilmed du og jeg har talt saa tit sammen om Jesus og hans fader, det hjalp saa var taarerne ved at bryde frem og jeg var overvunden og jeg kom dertil at Guds fred overgaaes af forstand, den anden gang jeg stod op og saa op var om min Gud bønne i Kristineborg kaldet i min hustrus fødehjem med knæ bøje og tunge og blev paa knæ, jeg bad om hvor min igenfødsel var og Herren sagde i din daab der er din igenfødsel det troede jeg og takkede Gud for bønne, og nu vil jeg jo ogsaa gerne da Niels og Catrine af min søster Dorthea og mand min nære slægt til mig. Skulde se og høre mig paa knæ forkynde det frit iblandt os, jeg fornå ogsaa at aanden var i ordet til Guds ære. Fra

29.vende side anført mere udførlig af Niels Jensen tilgiv mig alt hvad deri mit skrift ikke er fuldkommen. I dag den 14-11-1923 i aften onsdag er samtalemøde hos Gaardmand Ingvar Sørensen, saadan har vi det i reglen hver 14 tende dag i skiftevis hver sit sted der er Indre Missions venner og af det danske Missionselskab i Hedninge Missionens venner herovre i Sædding og Foverfelt tilhører denne kreds Marius Jensen, Niels Frederiksen, Knigge og Laurids Mathiasen, Ingvar Sørensen, Kristian Møhr, Chresten Hansen Christensen og Jens Laugesen Pedersen og Præsten fra Guldager og husbestyreinde Johanne Frank Sørensen. Nu i aften er det i Jakobs brev 3 Cap. At lære og samtale om, give spørgsmaal og derpaa give svar ved møderne bruger vi altid en Capittel ad gangen i møderne.

(45) Nu den 15-11-1923 fra side 4 indfører jeg vel en 3 dage den 1-11-1863 da jeg natten forud i seng drømte og fortalte Kristen Matisen ved ham en **ulæselig** paa 18 aar om

morgenen. I dag faar jeg mit pas drømte jeg i nat, ja rigtig om aftenen da jeg kom hjem til Hans i Frøkjær da kom Søren Hansen med mit pas at møde den 1-11-1863 i Sottrup Slot: Saa gik jeg ud at sige farvel til slægt og venner min farbroder Peder i lille Tarp gav mig 2 kroner han troede vi fik krig, ja det troede vi og, men da jeg kom til diget imellem Anton Jørgensen og Søren Sørensen ved østre side af diget saa faldt jeg for den levende gud paa knæ og bad saalunde da allekæreste Gud den almægtige, med Jesus Christus min fuldkomne frelser fra din vrede søn veg jeg overtrædelse af dit hellige bud har paadraget mig, men i daaben af vand og aand har du i daaben gjort mig til den helligaands tempel, og nu da jeg har faaet pas og skal møde i Slesvig paa Sottrup Slot den 1-11-1863 saa er der udsigt til krig, jeg beder fader er det muligt ved din elskede søn Jesus at bevare mig fra saa, om i saa at lægge mig og om det er efter din hellige vilje at bevare mig fra død, da ske mig det, dit navn til ære, men jeg beder dig i Jesu navn om tilgivelse for alle mine synder om du kære fader vil at jeg skal dø at jeg da maa dø en salig død og blive salig, o fader efter din vilje min daab hør min bøn og saa bad jeg vor fader du som er i himmelen hellige vorde dit navn.

(46) saa stod jeg op var som David siger ung som Ørnen og kan springe over en mur og sprang over diget hjemad, let som en hjort, nu havde jeg ingen kæreste, og ingen skulde sørge for mig jeg kom hjem pakkede mine sager, de andre græd, men jeg ikke jeg var af Gud gjort frejdig saa tog afsked og drog afsted hen til mine andre kammerater vi gik flere til Onsinggaard, der fik vi færsk Suppe om aftenen, men det var en saadan storm at det drev en ledig vogn du i en vandhul, der laa vi om natten og manden Thobias og hustru de havde en søn Jens Gunner han skulde og med, om morgenen kørte Thobias os til Ribe da vi kom tæt til byen da var vandet ved øverste kant af vejen og vandet stod over alle enge og der ude ved havet var et Røgterhus af træ den havde lynilden slaaet ned i og den brændte ude i vandet i gloende Ild, det tegnede ikke godt, saa fik vi noget at leve af og saa fik vi en fragtmand med sejl over vognen, men alligevel saa koldt for det blæste jo meget, men Gud ske tak vi kom da til Slottet til tiden verthusholder Niels Jensens søn Johannes Jensen han saa ikke mere sit hjem, ved Dybøl en formiddag blev han saaret, kom til Sønderborg by og døde om eftermiddagen, o det var dog saa rolig en mand og

flink og god, jeg sagde til ham nu lille Johannes Jensen skal vi ud at more os, han sagde ja og lo, siden saa jeg ham ej, den dag var hans dødsdag, tillige med mig indlæste han sig under koporal jeg skrev det med taarer

(47) Den 14-9-1923 Ihukom din fader og moder naar du sidder iblandt store herre. Jesu Siracks visdom 23 Cap. 19 vers. deraf en aandelig vise til Niels Hansen Rosendahl: melodi. Lad vejre højt vort konge flag: 1. vers. Din fader moder ikun kom, nar du blandt herre sidder, det er et Evangelium, som børn sig bør tilgive. 2. vers. De elsker deres fødeland end og fra fjerne lande, de drager over viden hav, til danmarksk skjønne enge. 3. vers. De hilser danmarksk skjønne børn og genhilser modtager, saa køber de en Bil til fart, i danmarksk egn at fare. 4. vers. Saadan har Gud velsignet dem, fra fattig stand at regne alt udi dette fjerne land Amerika det kaldes. 5. vers. At du nu ejer kapital, til saadan rejse rejste fordi de elsker danmarksk land, med lad dets sønner døttre. 6. vers. Velkommen jeg byder her, blandt eders slægt og venner, i kære skal velkommen være her, inden danmarksk grænser. 7. vers. Nu saadan du mig tager ind, min nevø med at køre, tillige med din hustru søn, ja nogle venner flere. 8. vers. Saa kører vi til hellig fest, om mission der hører, alt udi saadan det er bedst, om Christus der at høre. 9. vers. Ja hist og her vi biler om til slægt og gode venner for det er ret i sommer tid, sig saadan det tilegner.

(48) 10. vers. I tak nu da o Jesus Christ fordi du os har taget i favnen din i daaben bad, thi der er vi genfødt. 11. vers. O vil du saa o gode Gud, vor kære venner signe som ej har glemt os deres slægt, i Christ vi dem velsigner. Digtet den 14-9-1923 af din morbroder til dig Niels H. Rosendahl. I Christo din ven og broder Niels Jensen Sædding pr Esbjerg. Fra 6. side fortsat indfører den 16-11-1923 Min hustrus fader født paa den Gaard Sylvester boer nu paa i Foverfelt, da han var dreng havde de Forraadnelses feber folkene turde ikke komme ind til dem en søster til Marens faders heder Maren hendes mand hed Hans Hansen min hustrus faster køksede til vores bryllup hun var saar og jeg og Maren var dernede at besøge dem, men vor farbroder var syg den gang, og døde knap efter, men faster sagde at jeg og Maren var 4. led søskende børn, det vil paa min faders side ?. Jeg holder meget af at tale med de gamle, for de var mere barnlige og ringeagtede mig ikke saa meget, i Tarphage jeg tjente mandens fader Niels Bertelsen og hans

hustru Kjerstine, var syg og døde det første vinter jeg tjente der, men han bandt limer af Revlingris og han læste højt i en Andagtsbog om morgenen. Jeg plukkede nogle ris til ham ind imellem, han var skrædderlært og var en stor gave for mig, for han syede for mig i slidte klæde en lille smule fik han af mig derfor, men han og min hustrus moder kendte hinanden fra Sønderhede og var i besøg hos Marens forældre og Maren hørte han sagde, at Niels fra Frøkjær var en

(49) rar dreng, og det gav et godt indtryk for mig for Maren kunde huske det om mig da vi blev kendt, min moder sagde et godt ord finder et godt sted, og det gik her og i opfyldelse, mærkelig engang fader og moder min, kom fra Strandby gik de den vej om ved Hans Frandsen, saa sagde fader til moder det er et godt sted, jeg tænker Gud har lovet dem der skal deres søn Niels Jensen faa datteren Maren Hansen og stedet, da jeg tjente i Ravensbjerg hos Sørensen da trillede jeg meget Mærgel og os min farbroder Bertel Hansen var der og somme tider, oppe paa stakkens højde saa jeg i syd maaske tænkte jeg hun er der den jeg faar, thi hendes hjem var syd for, men jeg fik hende først at kende der i efteraaret 1864, men broder Jakob Jensen lærte hos min moders broder i Strandby, Skrædder provitionen, og han blev syg, nu var det jo rimeligt at Hans vilde tage ham hjem for han vilde saa gerne hjem, men det vilde Hans ikke saa kunde jeg ikke nænde at sige nej til ham saa han kom til os for en lille betaling af min Morbroder Gregers Nielsen, men ak ve det blev en dyr historie, jeg taledede med om at lære i det nye Testamente, men det blev ikke til noget for ham, men en dag kunde han ikke kende Maren og saa siger Maren han skal til Dokteren, jeg kørte saa til Dokteren med Jakob, Dokter Kits boede i Nørregade tæt ved Vestergade i Varde han sagde det er Gastrigs Feber, jeg var ikke bange for jeg troede paa Jesus beskyttelse vi kunde næsten ikke faa en kop kaffe da de i værtshuset

(50) fik at vide det smittede ved en side fik vi dog Gud tak, men da vi kom hjem og Maren fik det at vide og hun var ved mig frugtsommelig, og var ikke meget friskere i den stand, sagde og Gud hjælp enhver der ser sig i nød, der kom min hustru i nød hun huskede Forraadnelses Feber, og saa blev hun saa bedrøvet, at hun græd i 3 dage og vilde ikke lade sig trøste, som Rakel om børnene ved Betlehem, men o Gud naade os, saa fik min frugtsommelige hustru smitten for vi kørte en

markedsdag ud til Varde til Dokter Kits, han sagde ja det var moders sygdom, vi fortalte hun havde lidt af om sommeren, men saa kom vi hjem, og Maren blev svagere hver dag min moder fik jeg hentet, hun var os meget kostelig uvorderlig, det varede $\frac{1}{4}$ aar inden Maren blev helbredt, og da var det lige en dejlige velskabt Dreng fra moderen død og af mig begravet, vel en 22 uger i moderens liv, ved hans bedstemoders Grav, Marens Moder, i Jesu navn, det er mig en tung sorg i en lille syæske af Marens, men i den tid Maren laa syg laa jeg altid ved vægen hos hende aa Gud hør mig da bad jeg mange bønner højt til Gud for hende om natten, og der var ingen som hindrede mig deri, det skulde, deri ikke være noget menneske der gjorde ved nogen, men hellere bede med dem, som en gang min broder Christens hustru laa hos os da Christen arbejdede paa Niels Christensens Gaard der var brændt 1872 om sommeren, hun var syg i hendes tænder da jeg kom gaaende ind i Stuen, da laa hun og saa opad og bad saa saligt højt til Gud og der var liv i hendes ord, men jeg gik ind i en kammer faldt paa knæ og bad med for hende Gud ske tak Gud,

(51) men næste gang fik vi herover Dokter Blok fra Varde han erklærede det for Gastrisk Feber aa hvor var hun taalmodig vi hørte næsten ikke en klagemaal af hende jeg har mange gange taget hende i favnen og lagt hende op paa bordet naar Sengen skulde redes, hendes fader og vor stedmoder Kathrine besøgte os i den tid, han fik smitten, nu maatte jeg gaa til Dokteren til Varde for dem begge to, jeg og i vejgrøften faldt jeg var paa knæ og bad til Gud at han vilde danne det for os efter sin naadige visdom, det gjorde Gud ogsaa, det jeg frygtede var forhindret, jeg talte med Dokter Kits og jeg fik noget andet medicin til min kære svigerfader og han kom sig, vi havde Dokteren 3 gange $2\frac{1}{2}$ dansk mil til Varde hen og $2\frac{1}{2}$ hjem er 5 mil. En gang med vor Hoppe efter Kits det kostede 40 daler = 80 kroner, dem laante vi af min kære svoger og Sine, men er siden betalt, men naboerne hjalp os ved kørslen de kære naboer, da gjorde vi det først Søndag til deres, saa en stor Gæstebud for dem som havde hjulpet os, vi havde en meget fed Faar og en dito Høne, begge blev slagtet og vi fik disse dejlige fede færske Suppe, det var i aaret 1865 men Gud tak nu er det forbi, men jeg sedder her og skriver og ude er det storm og regn og det har været næsten dels i lang tid, o Gud se i naade til Søfolkene paa havet og len vejret og er nogen i nød hjælp

dem. Den 17-11-1923 fortsætter jeg fra tiden 1863 da vi der kom i mondering saa maatte vi gaa i Felttjeneste og Geværøvelse og Vagt en nat jeg stod ved Krudttaarnet der var en begravelses plads, jeg var henne at bese,
 (52) men jeg syntes det var saa rædselsfuld, men hvad nu somtider kan jeg ikke frigøre mig for rædsel naar jeg tænker paa døden, og dog jeg bøjer mine knæ for Gud efter hans ord flere gange om dagen og nogle om natten, men o Gud jeg kan jo se paa min bekendelse og bøn og takken at det er fuld af ufuldkommenhed og det er der, det giver rædselen for dig i troen at Gud er hellig og retfærdig, og der kommer intet urent ind i min himmel, men jeg beder daglig, og nu o Gud løs mig ud af det syndige levnet, jeg kan jo se at jeg ikke engang kan skrive uden at det er fuld af fejl, hvad der ikke kommer af troen er synd, saa kan jeg nok forstaa frelsen deri, dømmet ikke saa skulde i alle dømme, o Gud der er saa meget af mig der ikke er i aand og sandhed, tilgiv mig helt igennem mig ald min synd, i Jesu navn kommer jeg til dig i min Barsedaa og beder om naade og tro paa dig o Gud, og tro paa mig Jesus og jeg vover at tro at du o Gud vil tage din elskelige søn an i mit sted, fordi han, din retfærdige døde én gang for de uretfærdige at han maatte føre os frem til Gud, og jeg bekender mig i eet og alt i fortid i nutid i eftertiden at være én af de uretfærdige, se Gud i Jesu navn det er min tittel derfor vil jeg rose mig af Jesu Christ i Kor, deri udi min daab vær mig naadig, naar du er naadig Gud afhjælp mig i min synde nød, ud i den helligaand bøn hør mig for Jesus skyld Amen.

(53) Før Jul kom jeg fra Slottet til Frederiksberg med flere, Kaptainen havde gjort mig til milertidig underkorporal, vi laa i kvarter hos en Blikkenslager i Slesvig i en baghus i en kammer en lille lampe med en lille blikrør i og deri et vægetraad der var en petroliums tønne de kaldte det Stenolie tønne deraf kunde vi tappe stenolie til lampen naar den var tom, men naar vi holdt en tændstik lidt over vægen naar der var olie i lampen saa tændte det saa heftig ved petroliumen dengang, men vi satte altid tappet i igen naar krukken var fuld, men juleaften blev jeg budt ind til dem selv at spise juleaftens maaltid, de havde en lille pigebarn den gik jeg med paa armen og sang og konen kunde lide jeg og barnet, konen en smuk kone og venlig og manden en værdig mand rank og kraftig rigtig en Blikkenslager de havde mange Petroæiumslamper til salg, de havde en

døvstum mand paa kosten, han var der og, han talede med fingersprog, og Blikkenslageren kunde tale med ham med fingrene, der var vi kun et par dage efter juleaften, saa til en landsby ved Rude, der laa vi i Senge, godt hos 2 gamle folk o hvor de var gode ved mig seten sig en bette daae nebben sig en betten platz, plads ved kakkellovnen paa hvilestol med fødderne oppe paa en bræt under kaminen sagde konen. Jeg trak en dag rensmaskinen for manden. Om dagen kom vi saa til at arbejde ved Dannevirke vold vi gravede kanal uden

(54) for volden og trillede det op paa Volden hvor min side om en post om dagen vi stod under en Ingeniør, jeg skulde ikke arbejde da jeg var Legionsfører, men jeg gjorde det alligevel for jeg var jo vandt til saadan arbejde, en kubikfavn , men det var sommetider regnvejr brædderne blev vaade og vi gled paa brædderne og sand var ikke let at faa til at strø paa brædderne, men og mine folk fik dog vores part.

Børnedagen 4. juledag, siger jeg til mine folk, lad os skynde os at blive færdig saa vil vi gaa hen til en Gaard og se at faa lidt godt, ja det vilde de og jeg fik noget sand paa fjællene og saa gled vi ikke, og blev færdig til vel ved 1 til 2 tiden eftermiddag saa gik vi ind i en Gaard nogle gav sig til at spille kort, men jeg sad ved øster side af en stor Bilægger Kakkellovn ved den side var en Messing laage for en lukkelse at løfte og jeg løftede det lukkede op og der stod en fad fuld af Æbleskivedeg inde, af degen tog med en ske, men runde op i Gryde med kogende svinefedt i kogt – bagt dem tog jeg med fadet og gik hen til køkkendøren lukkede den op og sagde til kvinderne der, ” de is fatmier, alle lo og jeg lo med, men sagde de siden sir sig der beden dis, ” ved bordet paa bænken stole og saa fik de kortene af bordet og fadet med æbleskiverne kom paa bordet med kaffe og det kostede ikke en øre og vi fik børnemad på børnedag o Gud tak, og i dag fik vi pandekager til middag med varm øl og grød med farin til, for mad og drikke siger altid Gud og fader tak for alle ting i vor herre Jesu Christi navn.

(55) Der kom snestorm og gav god sne at marserede vi saa derfra paa nytårsdag, og kom til en Gaard til aften og der fik vi saa nytårs aftensmad som var Ærter og Flæsk i Ostenfelt der laa vi varm i stalden paa halm paa staldbroen han havde 2 Gaarde.

Jeg og Chr. Rasmussen tømrer fra Vollund og 2 andre Offiserer kom om paa den 2. Gaard og der var en flink husholder paa

Kongeaften gav hun os bagt Æbleskiver og vin at drikke til, paa nytårsdag var jeg til Ostenfelt Kirke, i fattig blokken gav jeg 10 mark = 33 $\frac{3}{4}$ øre. I hjemgaarden var der 2 døtre den yngste var i Kirke. Derfra kom vi til Sydderstabel, fastelavns lørdag aften kom vi derfra, paa retirade ad Als til ind til en Bykjær tirsdag morgen klokken 1 nat 21 danske mil, vi var da kun 22 mand af 200 de andre var tabt paa vejene, men kom siden til os for Kaptejnen maatte til København han var lidt syg. Fra Dybøl Skandserne begyndte saa vort forsvar mod 2. Kejsermagten, Tyskland, Østrig og ungarn, men der var meget arbejde for os at gøre med forsvaret, dækning volde imellem Skandserne og dækningsvejen ind til Brohovedet, ned til Broerne til Sønderborg, og naar Skandserne var af fjendens granater en del nedskudt, saa skulde vi om natten, bære sandsække til at bygge dem op, og om morgenen gravede vi bag Voldene en langagtig grav til at beskytte os i, om dagen naar vi laa som reserve forsvar ved Skandserne, en dag med min Sesion laa vi

(56) en saadan, da kom der en Granatstump og slog ned ved hans højre side af hans hoved han hed Mathias Hansen, plejesøn hos Thomsen paa Veselbjerg, Alslev sogn, men aftener før blev Søren Mikkelsen, Silkeborg af mig udtaget til Belangsebærer (ligbærer) ordre fra vor Konandersesant til mig, men han var saa ængstelig derfor, jeg talte med ham om natten derom for at trøste ham, mest Guds ord, men han kunde ikke lade sig trøste af mig, en tro kraftig, lydige soldat fra Silkeborg, dagen derefter vi andre sad i den grav, da om dagen en Artelerist blev skudt død, da kom de to Belangsebærer med den døde bærende Søren Mikkelsen bar med og lige ud for vor grav, kom en Granatstump og slog Søren Mikkelsens højre hæl af o Gud hvor han skreg, jeg kendte hans røst, men kunde ikke se ham, jeg græd i bedrøvelsen derover, men jeg var jo Sestionsfører og kunde ikke saa godt gaa og vor Schef var ikke til stede, jeg var jo heller ikke glad ved at gaa, men saa besluttede jeg mig dertil, jeg siger saa til den dygtigste i Sesionen, du tager nu komandoen her, og kommer Kaptajnen sig ham jeg er gaaet i denne ærende, ja sagde han, og jeg løb, men da jeg kom hen til første deling saa siger de du behøver ikke at gaa, der er en menigmand af os gaaet med, den mand blev Dannebrogsmænd, men Mikkelsen kom til København på Laseret, Jeg skrev gudelige breve til ham, han blev helbredt

kom hjem og fik en god invalide pension, jeg har talt med en fætter til hans sønner, Søren levede som en Christen mand og var en agtet borger

(57) og blev formuende for han var stræbsom og nøjsom gav og sønnerne en god eksempel de blev og troende, ære i troen saa bliver i boende og have det godt, ogsaa i timelig henseende. Det kan være mit vidnesbyrd om Gud til ham, ogsaa smerterne i hælen har af Gud bevirket til at han har søgt hen til Jesu saar og deri i hans daab faaet fred om Jesus af Gud fra Paradis han skal sønderkue dit hoved, men du skal sønderknuse hans Hæl, den sidste er Djævelen i Slangen, den første er kvindene, jeg nu Guds ord vender ikke tomt tilbage. En træskomand i min Sesion fra nørre Jylland, han fortæller mig at han var meget begærlig efter Kvinder, men nu var det omvendt med ham, venner i krigen er af Gud en kraftig prædiken til omvendelse og tro paa Evangelium, vi taledede ene sammen en dag om dette, men havde han ikke antaget mig for sin underkoporal som en der kunde taale at aabenbare sig for saa havde han vist tiet, for lige børn boer bedst sammen leger bedst, men en lille Fynbo o det var ogsaa en rar lille Soldat i vor Kompanikolonne, i mørkningen fik han geværkule i hovedet, kom ned til Brohovedet og døde der, Snedker Jens Andersen fra Gjesing i Brøndun sogn, da han gik, det venstres fod fra jorden og der kom en granatstump og ramte Støvlehælen, en i min Sesion 2. kompani, Gramatikleærer sad i dæk volden bag J. Andersen som siger, nu kan de der sætte dem om smukke mand og hvor kan man ikke bevæges til taare

(58) jeg kom, saa satte han sig, der saa han en Granat komme og slog Schmidts hoved af, han faldt for Fædrelandet, var elsket af de menige jeg elskede ham, men var ikke ved stedet, men kammeraterne fortalte mig det, en kugle blev ogsaa der jeg stod paa en dige rettet efter mig jeg hørte den fløjtede forbi mit højre Øre, en Lars af min sesion en god Soldat fik en kugle i kappe og Sabelskede, den første feldevagt på Skandserne i 8te dage da var jeg ikke med. Jeg laa kvarter syg hos en gammel Skomager ned ad ved Ulkebølle sogn og hans kone, datteren plejede mig ægte dansk folk, han fortalte mig om den Hertug fra 1848 som gjorde oprør fra Augustenborg Slot, mod vor danske Kong Frederik den syvende, men tyskerne skød en dansk mil vel nok over vandet og skød Sønderborg i Brand, O hvor det brændte, folkene flygtede og efterlod noget af deres

ejendele jeg havde en ny firsels mørkeblaa Skjorte i vask da jeg kom var konen væk og Skjorten med, af samme slags havde jeg 2 til men den ene af de 2 forliste jeg da den var i vask paa en Gaard da alt blev taget, men Gud ske tak det var da ikke legemet jeg forliste, men min kære venner betænker en saadan stilling 2. paaskedag da skrev jeg med blyanter i min notesbog noterede jeg 343 Granater fra tyskerne over til os, det var ude ved Skandserne jeg sad og talte og skrev, man har jo døden for Øje dag og nat de skød og om natten og fra Als Kirkebatteri skød vores fæstninger konstant over til tyskerne vi saa dem (59) flyve forbi hinanden i luften med en ildsøjle bag efter sig, jeg havde været noget ængstelig for jeg skulde ikke staa post saa gik jeg ned i en undergrav vi havde til dækning, men saa tænkte jeg det kan jo ikke gaa saa bad jeg i min skrøbelighed til Jesus og saa gik jeg op, da mødte jeg Premier Løjtnant Valter jeg elskede ham, o hvor var han en smuk Officer fine smaa overskæg og febskæg og rødmosset Kompanikomandør ved 3. kompani ved Batalion 6 b Regiment, jeg gik ved hans venstre side, saa siger jeg, det er rædselsfuldt som de Granater flyver i aften, saa svarer Valter det er som et skuesyn mange vilde give penge for at se det, og jeg sagde ja, det var ligesom Herren oplod mine øjne og jeg saa en Granat det saa ogsaa Løjtnanten der var saa frimodig det gav mig friskhed ind til frimodighed kast ikke eders frimodighed bort, at naar i haver gjort Guds vilje i da kunne faa forjættelse, naar vi saa var i en par dage afløst og laa inde paa landet, hvor kuglerne ej naaede os, saa trak vi de blaa benklæder af og de hvide paa, saa skulde vi med en kniv skrabe hen paa sømmene af benklæderne for at døde lusene, det gjorde vi ogsaa og stillede saadan med dem paa armen. I mænd og kvinder her hjemme i ved kun lidt om hvad Soldaterne i Krigen maa døje, men vi vil gerne vide at i elsker os, et saadan ord gør os glade.

(60) naar vi saadan var inde paa landet og vi skulde ud igen saa det var altid om aftenen vi løste af for ikke at vække opsigt for fjenden, saa maatte vi baade ind igennem Sønderborg pasere nord paa, for fjendens Granater træffede som de gjorde saa tit paa huse saa fløj tagstenene omkring os sprang vi i læ af murene for ikke at blive slaaet. Dem jeg var iblandt var der ingen der rantes, Gud beskærmede os, derinde paa landet var der jo mange der grinede og brugte sjov, jeg vilde ej tage del deri, fordi det forstyrrede min fred med min frelser, men naar

de bliver ved at ture, saa blev jeg jo gerne henreven af deres skranen og leen saa fornam jeg nok freden var forstyrret, saa gik jeg med som befalet derud til Skandserne, men stille og sagtmødig saa ingen kunde høre og se det, og det havde jo smagt ligesom mundskænk hos Kongen og Dronningen, saa som saa, o kjære Frelser hav barmhjertighed med mig synder, nu har jeg igen ladet mig hourere af det lette sind som hører verden til, og den fred som du saa tit har skænket mig og er mig saa uendelig kosbar langt mere nær end verden med deres glæder Guld og Sølv og ære, den fred som du o Jesus Christus Guds og menneskens søn kun kunde købe mig med dit uskyldige blod, hvori jer er Døbt og der renses i vandbadet, og nu ræddes jeg for døden af fjendens kugler derfor beder jeg dig nu om din fred og han gav mig den.

(61) Den 23-11-1923 Da vi laa i Sydder Stabel, 8. dage ad gangen, da gjorde vi vagt ved Eideren, og jeg gik med 2. mand langs vester Diget patrolierede om natten vel $\frac{1}{2}$ dansk mil, om natten der var en 18 graders frost og Eideren var tillagt med is, vel $\frac{1}{2}$ alen tyk is der var en by nord for kaltes Nordstabel, der kom vi ned i skiftevis i hvil, vel 2 delinger ad gangen 4 delinger ved Kompaniet, det var en haard vinter og sne var der, der hvor jeg med flere kammerater laa ud til nord i en Stue vindusglas var noget itu og det blæste ja det var sandelig koldt, da kom vor kjære Løjtnant Benson fra København til os med uldstrikkede varer, jeg fik en smuk Halstørklæde og nu takker jeg, for den havde jeg med hjem, den lod jeg Maren farve lyseblaa og jeg gav hende den til en Kaabe Kludesjal. Men der laa jeg i Stuen og var syg, o da var det tungt for mig det var snart som jeg syntes at Gud var mig saa fjern, naar du troer paa Herren beskik din sjæl til fristelser i Sengen kom et brev til mig fra posten, o hvor vi var glade for de breve til os, ja jeg fik brev fra min kjære søster Sine den trøstede mig, det var hende jeg gav et par sølvforgyldte Øre Bandilokker. Om sommeren 1863 fra midsommer tog jeg i Mergelgrav og ene baade gravede og trillede op paa Hanses jord den første grav, jeg gav kun 2 kroner og 56 øre om dagen i kostpenge og nu giver jeg 2 kroner og nu spiser jeg vel ikun en halv saa meget som dengang, jeg begyndte tit klokken 4 morgen 2 timer fri om middagen, derefter til solnedgang i rømningen flyttede jeg og 50 kubikalen jord gravede og trillede det og

(62) det var ler og der løskede jeg enda en del flintsten af, for Hans vilde bruge leret til at stryge sten af saa var dette flint farlig for hænderne under strygningen, men Svoger Søren var henne at arbejde og laa henne hos os om natten, saa gik jeg mange nætter ned de havde 2 senge hun laa i den østre med lille Jens og jeg i den vestre thi hun var frugtsommelig, derfor gik jeg derned og laa nu talede vi sammen Sine og jeg da vi laa der i Sengen hun var saa bedrøvet og græd jeg siger saa til hende ja du vilde gjerne være en af de udvalgte, jeg kendte jo livet, men at leve det, deri var jeg meget fejlende, som jeg og fortalte hende engang længe efter, men gud bedre os i hvad vi er i, her er vi syndere og fattes ære for Gud, det var aarsdag at jeg gav hende disse ørepyrd, jeg tænkte de burde give mig noget i stedet, men det fik jeg ikke, derfor da jeg var syg og i krigstid saa kunde Gud dermed trøste mig, men Dokteren ordrede mig om i en lille hus hvor der var en enke og en datter der var 2 senge i stuen, enken og datteren i den nordligste og jeg i den sydligste, o sikke sengeklæder saa gode og med fyld i puder som de kaldte Kyssen, varme i kakkellovnen det var saa godt og spisningen og plejen god i alt Gud velsigne dem og i deres slægt, den ene slægt skal berømme dem anden, saa blev jeg efter en 8 dage helbredt og gjorde min tjeneste igen lovet være Gud i det høje, men her er det koldt at sidde og skrive, men saa gaar tiden jo med det jeg giver til kende i disse tildragelser.

(63) Den 21-11-1923 Min fader i Kisten neden for alterets knæfald, talte Pastor Lakjær, ved hans baare for os alle jeg havde hos J Sørensen slaaet mit højre knæ saa faldt jeg paa knæ og bad til Gud om at faa den helbredt, og mit hjerte var haard som sten, jeg kunde ikke græde saa bad jeg om Gud vilde tage mit haarde stenhjerte og give mig et blød hjerte, nu da Præsten talte saa græd andre, men jeg kunde ikke græde, men talen blev saa lagt an paa os børn, saa da smeltede Gud mit hjerte og graaden trængte sig frem. Det var ret som Herren lod Moses slaa med sin kærligheds stav på klippen mit hjerte sten, saa sprang der straks vand derfra, ja kære venner saa græd jeg dybere end de andre syntes jeg, Gud tog mit stenhjerte og gav mig et kødhjerte, og han blev begravet min kære fader. Min fader tjente som karl i Spangsberg Mølle, en aften han havde Lygteren tændt i hans sovekammer og han røg paa Piben, saa syntes han Lygten kunde hænge og brænde da han

røg sin pibe, og saa slukke den, men han slap i søvne, men Gud vaagede over ham, da drømte han at det brændte op mod loftet, saa vaagnede han, saa skyndte han sig at slukke Lygten og at dæmpe ilden det blev slugt, derfor sluk lyset inden i brænder i Sengen, ellers er man ikke sikker. Der var det engang at fader kom kørende syd fra nord paa lidt syd for vejen der gaar fra landevejen ad Fovfelt til der kom moder den smukke skrud Dorthea syerske og væverske nord fra ved venstre side paa vejen nu min fader elskede hende for at gøre hende det til kende med Pисken slog han en

(64) skrald med pисken nedad til moder for at give tilkende at han elskede hende saadan kunde man ogsaa tale med Pисken. Jesus gjorde en svøbe af suorer og uddrev dem af Templet som købte og solgte derinde, det var et godt tegn paa at han elskede Gud, at han vilde rense Guds hus fra ondt og et tegn paa at han som den rette Israelske lærer vilde lære dem og hans brødre at vige fra det onde og lære dem at elske det gode, paa den maade var det et tegn paa at han elskede dem paa den rette maade. Herren vilde have hans brud ren: Naar Jesus Christus Kongesønnen skulde i Himlen være brudgom og hans dyrekøbte, ja dyrekøbte brud, skulde staa ved hans højre side fra al synd renst i Lammets blod, og Gud Kongen gøre Bryllupet ja tak ja tak. Min faders Pисkeskrald til moder skulde og betyde dette skrald af mig er et tegn paa for os at vi skal, vi to faa en bryllups skrald, o Gud ske tak det blev det moder elskede ogsaa i Frøkjær hendes Jens Hansen. Naar Dammen med vand var tilfrossen og isen stærk sommetider i mørkningen var fader paa Skøjter og løb paa isen, vi rendte med træsko paa og skred, derved fik jeg lært at løbe paa Skøjter, saa jeg stjal faders Skøjter mod hans forbud en dag jeg var til Præst og paa Guldager Mølledam løb en hel eftermiddag der paa isen i stedet for at gaa til Skole den eftermiddag. Oppe ved sydstabel bag Diget paa isen løb jeg og paa skøjter en eftermiddag da jeg havde fri derfor var jeg givet tilladelse at gaa til Frederiksstad at se til en pige, kendt fra fast tjeneste, Marie Ravelter, hun kendte mig ogsaa

(65) jeg fik af hende et godt levemaade hun sagde hun havde faaet en anden end Niels Jensen til kæreste jeg kendte hende kun i kyskhed, jeg fik et sødt kys paa hendes mund af hende og saa gik jeg, siden saa jeg hende ikke, men jeg har hørt at hun er falden for en af de Holstenske Stormænd.

Fader bad mange bønner for os 8 børn det kan jo være det har været en varsel fra Gud, at vi alle kom til levende tro paa Christus ved ham og vore mager blev og ligesom ført samme vej ved Jesu tro, Jesus har bedet de fuldkomne bønner for alle jer for at verden ja det Guds Lam bar al verdens synd, derfor beder vi og i Jesu navn nu faderen om alt for os efter hans vilje. Paa Guldager Mark da fader vaagede ved Stenbrændeovnen og havde fyr paa, saa hører han en komme der gik og talte med sig selv, men fader hørte han sagde saa en gammel mand gaa saa lang en vej ved natte tide, men hvad, kærlighedsgang er aldrig for lang, saa gik fader ud fra ovnen og saa Peder Frøkjær kom gaaende forbi saa siger fader til ham naa er det dig Pejjer, aa din kanalje ligger du her, Peder gik den gang i et kærligheds forhold til Gesing hvor hun gik hende han elskede han var vist enkemand, nu er det saa ind imellem indfyringen er det rart at faa lidt adspredelse, det kender jeg selv da jeg brændte sten, mine smaa sønner tog jeg op i mine arme imellem naar lukkelset var i og Stenene var i veel og lodden sidder ind i fyrhullerne

(66) og saa sagde jeg til dem se saa hvid er det i Guds rige og saa skal jeg dække for igen, min hustru tog vagten med mig ved ovnen sommetider det er meget at takke Gud og ham derfor ja jeg takker derfor. Engang i Frøkjær drømte vor fader en nat, han fortalte os at han kravlede op ad et Bjerg og naar han kom en del op saa faldt han ned, han kunde ikke komme over Bjerget, men saa blev han vaagen. En sommer laa jeg i fortjeneste i Frederiksstad i en loftkammer Sengen under tagsten, det var varm jeg havde en gudelig bog fra vor Bibliotek i Gottrup Slot den læste jeg i. Da fader var ved dødens Port siger han til Hans og moder i beder for mig og dem der var, Hans tænkte at jeg kan ikke bede for mig selv, saa bad de Herrens bøn fader sagde nemlig, faar ham Jesus mig ikke som jeg er saa faar han mig ikke, nu var jeg bange for at fader skulde være bleven salig saa læste jeg i Bogen for min fader og græd saa saare det var i 1862 under bønnen for min fader til Gud, og jeg læste uden taarer i Bogen, men tænk hvad jeg fandt, der stod de oprigtige blev anammet af Jesus, nu kunde jeg skjønne at vor fader var oprigtig, min kjære elskede moders hengangne mand ham der lærte mig at elske Jesus nu kunde jeg elske min fader med Jesu kærlighed, og bede for fader, var oprigtig, og saa den maade hørte Gud min bøn at min

fader var bleven salig, min søster Sine var og for ham bange saa drømte hun at han kom gaaende med en ny Straahat paa og nordøst for gamle Frøkjær nord på, trods der af han var salig.

(67) Til Frøkjær 2 kørte Dorthea og jeg og var der en eftermiddag og aften og Niels gav enken Kirsten en biltur om aftenen til Alslev som Kirstens datter er gift, men vi blev jo godt beværtet, og jeg aflagde ogsaa der vidnesbyrd om Jesus, men anden gang var Marius og Dora med da var jeg ikke med derud til Frøkjær nr. 2. I Sjelborg der Kusine Dorthea Riber er, var N. K. Rosendahl med Marius og Theodora bilende en eftermiddag og aften, men der var jeg ikke med. Engang i Toftnæs Ole Madsen bad paa knæ med front i vester nærmest nord ende af diget om aftenen, da han bad kom og Guds aand frem med liv i ham noget lig det Sine havde faaet, men med den forskel at aanden kom nedefra og opad til halsen, men længere kunde han ikke drive det, hvad var det andet end at han ikke havde den rette begreb om hans daabs igenfødsel i vor bøn hørte på knæ han det netop fra oven nedad hel og tog os for vi bad om at faa at vide hvor vor igenfødsel var om den var i daaben eller der hvor vi fik fred, men svaret var til os i din Daab der er din igenfødsel, det er et tegn paa et andet ord af Gud. Den 22-11-1923 Dette byder jeg eder at i skulde elske hverandre, i Johs. 15-17 fra side 33, Theodor Jensen var det sødeste Barn jeg og Maren har kendt, ogsaa saa køn og elskelig, og god paa min højre arm bar jeg ham og med min vanstre haand, bøjede jeg hans højre knæ saa stille det var jo for gud, Marius og Jens og Hans Jørgen kunde nok selv bøje knæ for Gud med mig og Maren.

(68) Herre efter dit ord i Johs. 15-17-elskede vi hverandre og lod os lede af Gud ved Guds Aand og vidnede og i vort Hus hvori jeg havde faaet Gud at kende af ham livet i Daaben og deri var vor igenfødsel i dette vidnede jeg ogsaa udadtil for andre ja og ved møder, og i Byen ja ogsaa undertiden naar jeg var til i Brøndarbejdet i de fremmede byer, jeg har kastet brønde i 13 sogne i Ho sogn Langli, i Aal sogn og i Bilund sogn i Hostrup sogn i Alslev sogn i Brøndum sogn Skads sogn Tjærborg sogn i Jerne sogn i Grimstrup sogn i Guldager sogn Esbjerg sogn, Nebel sogn i alle disse steder er der mange jeg har vidnet for ved arbejdet og ved maaltiderne og ved skrevne breve ja og i Krigstiden, at ved troen paa Jesus Christus bliver vi frelst udi Daaben, men aaret 1872 i efteraaret Gud bevarede

troen fra fald. Jeg var i Forum hos Feddersens enke at kaste brønd i bryghus rum om aftenen kom en mand i besøg til enken, saa vilde jeg gerne vidne for dem, men jeg var ængstlig, det var mørk hvor jeg stod og jeg var ene, saa bøjede jeg mine knæ, og foldede mine hænder for brystet og saa skraas opad i øster og der kom deri ud af mørket, dette herlige lysende gulagtig hjertelighed i det og det skinnede for mine øjne til syne og det var lyst i mørket da jeg bad, da tænkte jeg som saa o kære Gud giv mig visdom af dit ord ved den Helligaand, at jeg kan aflægge vidnesbyrd med timelighed, derinde nu for bøn hørelse, tak fader, saa rejste jeg mig og gik ind og vidnede for dem, jeg vil bo i mørket Gud er et Øje.

(69) Den 29-11-1923 I 1871 da var livet let vi hande æltekulen syd for mærgelgraven en vippepumpe til at drage vandet op med i en rende fra graven en forhøjning i enden en indgrav fra mærgelgraven for vanddet at løbe ind fra brinken vel 5 ½ alen naar det var nærmest vandet, sætpladsen vesten for æltekulen skraads op ad en strygebord saa vi kunde trille med en Bør paa en bræt 2 stækker reller af træ slaaet fast paa trillefjælen saa den kunde lægge paa bordpladen uden at falde ned, dette sommer fik jeg lavet saadan at strygebrædtet var saa lang at jeg og broder Søren kunde staa ved siden af hinanden at stryge begge to fra et bord, og Maren frugtsommelig med Theodor, men hun krettet leer til os begge to strygere, vi havde en ovn til 11000 mursten i en ovenfuld til brand, saa tabte Maren Søren's lommeur i vandet i æltekulen, vi gik derned og lyttede, saa kunde vi høre uret gaa saa tog vi den op en nysølv ur, en dag vi stod og saa at Jens gik ned ad Sætlassen og da gaar han lige hen til Brinken over vandhullet og styrtede ned i vandhullet den var dyb jeg løb derhen ned til ham halvt under vand, men jeg fik taget ham op og takker den gode Gud det var en held at hullet var gravet lidt ind i kanten for mærgelgraven var dyb, det var den sidste ovenfuld Sten saa vilde vi holde op med at brænde disse Sten dem vilde vi have haft til en ny bygning det gik ej saaledes til, jeg mistede min forstand 1872 i efteraaret da jeg havde noget tømmer købt og indlagt i tørrehuset Gud viser ikke

(70) vore veje, en gang før vi kørte hjemad ved søndre skel i den nordre sydøst vi saa det ikke da kom han Jens vor Jens der gaaende i nordre spor ganske rolig, og vi saa det ikke vi sad med fødderne nedad mod syd paa fjællene, men da Hesten

kommer til Jens saa stod den stille saa først kom vi til at se Jens, det var vel i 1870 hvem Gud vil bevare han er uden fare, før han blev ved i sin moders liv ved mig da bad jeg mange bønner til Gud om hans undfangelse, en gang da han var kommet bort fra troen bad jeg og Maren mange bønner for at han maatte komme tilbage til troen og Daaben, før havde Jens fundet Gud i Amerika, Gud hørte og vor bøn Gud tak.

Nu er det vinter lidt sne vinduerne ser jeg i dag er fulde af dejlige frostblomster, o hvor de er skønne de omslynger hverandre og griber ind i hverandre, ligesom Gud dermed vil vise saaledes skal i efter sønnens ord elske hverandre ude i et nyt bud Jesus gav os, men vi forventer ny Himle og ny jord, hvor i retfærdighed boer der ved troen og Daaben paa Jesus Christus skulde vi være frelst i Daaben komme og tilbede Gud i aand og sandhed, og elske hverandre med Christi kærlighed i Christi retfærdighed.

Vi solgte og Klyner til Hjerting for læsset nedkørt og hjulpet aflæsset i deres hus 4 kroner for læsset, vi gravede dem selv, i en trillebør sad barnet eller laa i pude, jeg gravede og Maren trillede ud, naar barnet græd gik hun hen og gav det hendes søde die i bøn.

Til Stenbrænding havde vi en Klynestabel med 20 læs Maren stablede dem og skraas for vandløbet lagt pænt, saa i kan da forstaa at vi ej var ørkesløse og samtid kastede jeg og brønde. (71) Saa fik jeg brev fra Jakob og Søster fra Amerika at de var kommen til i Christi fred med Gud og det er jo at glæde sig over, og det glæder jeg mig og over og deres Potrætter o hvor de var smukke, saa vilde jeg svare på brevet og give tilkende at de med denne fred skulde drages ind i deres Daab af Gud, og jeg kendte ikke skrifterne i ord og bund og grund, og da jeg ledte skrivelsen ind ad til Johannes`Daab som et tegn paa at det var Daaben deri vi frelser da o ve mig, da sank livet i mig det kostbare, som jeg paa knæ der vidnede jeg og havde for dem i Kristineborg kaldet. Jeg skulde kaste brønd hos Hans Hansen i Esbjerg og var og kommet derover og til vand i brønden, men det var som skulde jeg synke ned i jorden, Barmhjertighed, kunde én have kommen og have i renhed forklaret mig efter ordet Daabens fulde værdi og naade saa tror jeg at jeg var bleven friet reven som en brand ud af ilden, men der var ingen vi fik Pastor Sjøller hentet jeg sagde om jeg ikke var bedre tjent med at komme til alters, nu kan jeg jo nok forstaa at det skulde

jeg netop have været, nu havde vi været til Herrens nadver jeg og Maren den efteraar, og lie Guds naade os for frister han kunde ikke sige mig noget bestemt og jeg kom ikke til alters, nu en anden Niels Jensen laa for døden jeg gik til hans seng og faldt paa knæ, jeg sagde kom til nadveren han vidste ikke ret han syntes han var ikke værdig lad ikke Satan holde dig fra nadveren, men kom til nadveren og jeg fik han overbevist. (72) og han kom til glæde da jeg talte med ham, men Pastor Varming havde talt med ham, men gik som ventet fra ham, Niels Jensen kom til Varming, og han kom til alters og et par dage derefter døde han i troen og Daaben det var det jeg sagde du er døbt. Havde jeg haft Pastor Vilhelm Bæk saa skulde han snart redet mig ud deraf min elendighed troer jeg, men Sjøler gav mig mange blad skrifter, men Bæk ved nede for os i hans prædikebog om Daaben og Metodisterne styrtede mig, jeg var end da henne ved en Thommas` søn, Anders og da var jeg og ligesom ved at faa et blink i det jeg vidnede for ham, af livet, men saa begyndte han med det Methodiste væsen, saa var det forbi med mig igen aa Gud, saa gik vi frem at bede for ham hos min venstre side, men det var for mig som aandelig vældende Blod væsen om mig, men kære ven jeg kan nok forstaa thi saa nange som er døbte til Jesus Christus have i først Jesus Christus er alt saa vores bryllupsklædning, og i Jesus Christus der er Daaben, han siger uden nogen bliver født af vand og aand kan han ikke indkomme i Guds rige, og der Jesus sendt af Gud for at føre os ind i Guds rige og det er det vi trænger til og trænger til frelserord og Daaben, men saa blev det værre og værre med mig, saa det saa sørgelig ud for os min hustru og børn blev ligesom livet var aandelig revet af dem, børnene skreg som en und aand var efter dem kunde jeg høre i mørkningen ude paa marken og der kom 4 mand til vagt paa mig, o Gud.

(73) Der er noget ved det at betænke naar vi kommer til levende tro paa Jesus saa er det om vi kender ordet ind og ud for at blive befæstet i al den helligaand i ordets sandhed og vildledning til bevarelsen fra det onde, og hænge fast ved det gode, at vi kan svare ja, ja der maa svares ja, og nej hvor der maa svares nej, ellers kan vi blive forført, da jeg troer paa Herren saa, syntes jeg at jeg ikke maatte holde noget for godt for ham, men naar han forlangte noget af os der strider imod Guds ord, saa maa vi siger nej, eller aander saa maa vi sige nej,

nu fra ung dreng havde jeg hørt tit tale om Frimurerne at det var saa forfærdelig, og deraf sluttede jeg at de ikke kunde faa del i Jesu frelse, men det er forkert, for i 5. Cap. I 2. Christ staaer der efter din Gud i Christus forligt verden med sig selv, saa kan vi se læse og lære at saa er verden og alt det der er i Verden forligt af Gud i Christus med sig selv, det ved jeg nu men i min fristelse vidste jeg det ikke, derfor kunde jeg blive forført, da jeg stod med Theodor Jensen på armen hørte jeg en røst som sagde du bør ofre Herren din søn Theodor Jensen for i Frimurer at de ved hans Blod kan blive frelst, ovenfra hørte jeg det i vor Sovekammer saa vilde jeg ikke gøre det, saa hørte jeg røsten nærmere ned til mig som sagde du skal, saa turde jeg ikke lade det være, saa gjorde jeg det, o Gud tilgiv mig det, det var den største synd jeg har gjort, men troer i min Daab at, Jesu Christi hans søns blod renser os fra alt synd, Theodor døde paa tredje dagen og blev

(74) begravet tæt ved Marens Moders grav paa Guldager Kirkegaard, i min angrende tilstand har jeg af Herren givet 50 kroner til det danske Missionsselskab i stedet for en Ærestøtte, jeg syntes det var den varigste minde over ham Theodor Jensen og i Marens levende liv sendt angaaende Theodor en gang 150 kroner anden gang 1000 kroner til det danske Missionsselskab i anledning af Evangeliums forkyndelse iblandt Hedningerne saa lissom Theodor skønt død dog skulde paa en maade give til Hedningenes omvendelse. Maren tilsagde mig naar jeg Maren er død saa send 50 kroner til danske Missionsselskab, det blev ogsaa gjort som hun bad mig om. Nu da Theodor Jensen var begravet saa kom jeg bort til helbredelse Anstalten for Sindssyge ved Aarhus den 3. december 1872 det var tungt kan i tro for jeg havde jo min bevisthed om min elendige tilværelse der jeg skulde tage afsked med hustru og Børn saa turde jeg ikke falde paa knæ og bede med dem for jeg syntes jeg var saa stor en synder at dersom jeg faldt paa knæ med dem saa syndede jeg mere end naar jeg lod være, saa sagde jeg gaa ind i den store stue og bøj eders knæ og bed til Gud, det gjorde de saa. Vi tænkte nu om vi kommer paa Fattiggaarden, men Gud vendte det til det gode, med suk, jeg takker Gud. Efter Maren død var der til skifte 38.800 kroner at skifte dog mig og Maren havde i Theodor og til hans, Jens og Marius uddelt 4.800 kroner før Maren døde, men da jeg kom hjem den 31. marts 1881 var jeg meget flittig og tjente penge uden for Gaardens

drift, fra Anstalten gik jeg hjem med den gode karakter at de har aldrig haft en her saa dygtig en arbejder som jeg, ej heller aldrig en saa flittig bekender af Jesu navn og paa knæ som jeg. Det troer jeg ikke for det var ikke smaa tilbedelse alene i løndom og baade for store og smaa bøjede jeg knæ i Pauli 2-10-11 og led forfølgelse derfor Gud tak.

(75) Aaret 1886 om vinteren var der saa meget sne paa Banen at vi smed det over de øverste telegraftraade. Da jeg havde brønden gravet inde ved stalden i Sædding Strandgaard jeg kom der om morgenen kl. 6 til om aftenen kl. 8 arbejdede ved lys Petroliumslampe, otte dage efter hostede jeg sort slim op af osen fra Petroliumslampen, men brønden 22,4 alen dyb det tog 3 uger at grave den var god den er der endnu og giver dygtig vand, jeg har ærlig fortjent for mit brøndgraveri at af Kongens naade at blive Dannebrogsmænd, men Maren sagde vi skal ikke have vor løn her i verden. Da jeg var færdig med brønden kom jeg til Banen at kaste sne, min kones stedsøn Søren var banevogter havde tjent os som stordreng, og var banevogter saa tog jeg 4 pund smør og gav ham at han skulde vide at Marius kom med han var konfirmeret, men ung og han kom med mig og tjente til ham selv i alt 35 kroner og jeg tjente 70, 25 kroner, 20 kroner i timen paa egen kost og ved brønden 29 kroner deri fik jeg siden en Kalv, men sikken Ko det blev til Mælk og enda altid godt i stand den fik jeg med ottende Kalv i 180 kroner for og saa kastede jeg edda meget sne hjemme i Byens snekasteri, men saa kom jeg og Chresten Christensen kaldet Dam, til handels vi byttede Gaarde Marens fødehjem fik Chresten og Ane, og vi fik Christensens fødehjem Sædding Strandgaard kaldet i 1886 skiftede vi bopæl for ham gik det tilbage paa Gaarden for han var ikke driftig til at drive gaarden og hans Moder fik en stor aftægt fra gaarden det fik vi saa og jeg tog vestermark med derop.

(76) Der fik jeg saa selv Brønden jeg havde gravet den vinter, der var intet pløjet kun 40 smaa læs gødning, jeg dreve det til 300 læs inden jeg kom derfra for et aar tilmed var jeg ikke rigtig rask imellem Brystet og Maven, men jeg bad til Gud og brugte natron i flere aar og saa helbredede Gud mig jeg arbejdede og haardt Huset gjordes i stand tækket var saa ringe at vi maatte og tække, have Mærgel paa marken 2 vognladninger om aaret, 8 gange til Sparekassen med renter og afdrag i førstningen havde vi kun 20 kroner i mælkepenge om

maaneden der var ej græs til Køerne førend første juli Hestene var ej vandt til arbejde kunde der ikke taale ret meget, jeg fik naboerne til at gøre en beed for mig det tog de intet for det steg da lidt, saa 25 kroner saa 30 kroner i maaneden for mælken der var ikke meget til udgifterne en mand laante jeg 100 kroner af jeg fik en laan efter et par aar paa Vestermark i Varde Sparekasse paa 400 kroner betalte kongelige skatter paa 150 kroner betalte Kirsten resten ud af Gjesig Sparekasse Gjældsbeviset kunde udslættes, vi havde da eet aar 110 travrer Rug: der var og hen i tiden 1890 - 91 – 92 i disse 3 aar havde vi en 60 tønder Rug avlet hvert aar. 1890 døde Karen Christensen vor aftægtskone, der var 2 idiotiske børn, Kjerstine Marie Christensen og Marius Christensen og en Maren Christensen var og idiot da Gaarden brændte vist i Klyne selvantændelse i 1872 om sommeren i kornhøstens tid, men kornet var ej inde og det var ej høstet Gud ske tak.

(77) Den 24-11-1923 Den 3 december 1872 rejste jeg saa med 2 mand af sognet Ingvard Sørensen og Frederik Smed til bevaagning af mig vi kom saa til Asylet de afleverede mig til Overlæge Selmer, saa kom jeg i afdeling A: én mandsrum, derfra til afdeling E; der begyndte jeg at bøje knæ og tunge, Pauli Phil. 2. Cap. 10-11 vers. Omsider kom jeg med i Havearbejdet i Gartnerriet paa 4 tøndeland, men jeg blev ved mere og mere at knæ bøje og tunge, ogsaa ude i Haven for Opsynet, se saadan, saa han blev lydig indtil døden, ja Korsets død derfor har og Gud hørt ham og skænket ham et navn over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, deres i himmelen og paa jorden og under jorden, og hver Tunge skal bekende at Jesus Christus er Herren, til Gud Faders ære dette kaldte jeg med faa ord, Knæ bøje og Tunge, for nemhedsskyld, saadan blev jeg ude omtrent i en 3 aar, men saa fortrød Overlægen derpaa og saa blev jeg indelukket, men jeg troer at Gud vilde det for at bruge mig derinde i lokalerne. Jeg blev og der trøstet af Gud, jeg tænkte maaske Gud ad den vej kan føre mig hjem ligesom Israels børns førelse, og ligesom i det nye Testamente samme steder, saa vilde jeg lignelser som Jesus lærte 3. paa 4. aar. Fra da det var rigtig i gang med mig i Knæ bøje og Tunge forsøge jeg naar den tid var omme og jeg ikke kom hjem saa vilde jeg holde op og aabenbare, men vel ikke i løndom, men i den tid berede Gud den treenige i mig fra min Daabs renselse og gav mig mange hellige

(78) oplevelser mine synder blev som uld at føle paa mit haar paa mit hoved, og der kom en glæde over mig saa stor, saa stor, O jeg ved ikke hvor dan jeg skal fortælle det ned paa papir med pen og blæk O dersom menneskene vidste det, saa vilde de gøre Guds befaling fyldest, i knæ bøje og tunge, men jeg græd for hjemmet og mine kære og jeg vilde jo og hjem at lære dem det, for blev jeg ved at knæ bøje og tunge, kom jeg aldrig hjem i levende live, dersom nogen læser det, se alt hvad i have gjort mod en af disse mine mindste brødre det haver i gjort med mig, derfor gik jeg hen lige for personer, somme tider vel flere, og tit en ad gangen bøjede knæ efter ordet og se paa dem og med min tunge bekendte jeg dem at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære.

Dette gjorde jeg med bevisthed og tro Gud paa ordet baade for Overlæger, Læger, Overopsyn og Patienter og for Gud ja for Jesu selv og den Helligaand, Tunger som af ild, og det gik tit paa om dagen undertiden om natten, troer i det er saa let gjort forsøg selv, og det er dog ikke mere end Gud har befalet, ja meget mere end her er skrevet, det gik heller ikke af uden jeg fik slag og stød under knæ bøje og tunge, løftet op i Skæget med knæ paa jord, men jeg tog det med sagtomdighed uden modstand de som er i Christo de skulde forfølges, fik de blodet ud paa mig saa kom den helligaand mig til hjælp, og bebrejdede dem det, de holdt alligevel meget af mig, for jeg var villig i arbejdet med dem, saa kom og flere Opsyner med mig til Jesus at knæ bøje og tunge, Jesus Christus til Gud Faders ære.

(79) den 26-11-1923. Ja og mange Patienter, jeg i lydighed til Gud gik saa vidt i lydighed i tro og paa Gud og hans Ord i Philipinerne andet Cap. 10 og 11 vers, at folkene var ved at tro at jeg havde noget at befale en tid naar der kom en ny Patient i Køkkenet, saa sagde jeg nu siger du ligesom jeg gør, saa sagde jeg drag dine sko af, og jeg gjorde det, saa gjorde Patienten for det meste ogsaa, saa sagde jeg, at i Jesu navn skal hvert knæ bøje sig i deres i himmelen og paa jorden og under jorden og hvert Tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære, og mangan en gjorde det ogsaa, om ikke saa fuldkommen som jeg, saa er de dog i bekendelsen med mig i Gud og hører Jesus til fordi de har bekendt hans navn Christus herre til Gud Faders ære jeg kunde det og tit meget ufuldkommen af mig, kom ihu min naade er dig nok, min

kraftfuld, kommer i din skrøbelighed, og han tog vore skrøbelighed og bar vore smerter, en gang siger og , siger manden til mig faa alle de Patienter til at knæ bøje og tunge her i Gaarden det var E og G Gaard hvor vi gik inde i gangene, det var nu en let sag for der var noget i mig syntes stærkere end jeg, men jeg bad Gud om hjælp, og saa tog jeg fat nu skal du gøre ligesom mig, at i Jesus navn skal hvert knæ bøje sig, kom de saa ikke af dem selv saa tog jeg fat i dem kommanderede dem paa knæ en ad gangen naturligvis de og sig som jeg deres i himmelen og paa jorden og under jorden og hver tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til gud Faders ære.

(80) Nogle bekendte det og med Tunge, men paa knæ maatte de alle fra en ende af, alle ned o Gud ske lov, jeg begyndte fra Opsynet i syd og rundt om i vest og nord til Opsynet i nordøst ende, fremkomme med eders bønner for Herren med taksigelse, sommetider fik jeg og lov til at gaa ind paa sygestuen der kunde vel være en 25 Patienter paa sygestuen, saa gik jeg fra en side til den første og knæ bøje og tunge og saa dem ind i øjnene, og saa fremdeles til jeg kom hele stuen rundt for alle disse Patienter og Opsynet der stod og saa og hørte det til jeg var færdig, men jeg fik mange kærlige øjeblik fra dem, jeg bekendte dem alle deri at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære.

Paa Sædding Strandgaard gik mælkeydelsen dog op til sidst paa 250 kroner om maaneden, nu paa den Gaard havde vi flere gange en Missionær at tale til forsamlingen i Indre Mission, vi havde Sølvbryllup i 1890 der var jo end ikke saa lille et Gæstebud, og Præsten var med, men Daabsfest holdt jeg især hellig den 26 december engang maatte jeg selv tale jeg talte vel en 2 timer saa kom der bud fra min kære kone nu var maaltidet færdig, da vilde jeg og til at holde op jeg holdt op, men i talen manglede jeg intet hverken af gamle eller ny testamente ordet og lod sig for mig saa den ene sandhed kunde stadfæste den anden, o var jeg blodt Præst fra den drøm 1860 vilde jeg gerne været ind til Hedningene og forkynde dem frelsen i Jesus, men jeg var fattig og saa ingen udvej der til.

(81) Men jeg fik Gaarden godt i drift kridtmærgel over alt og 12 Køer og Kalve i alt 22 kreaturer og 2 Heste og en Føl, men Hestene var jeg meget uheldig med, 2 Plage og et Føl forliste vi, og køreheste maatte jeg ofte lægge til paa i disse 23 aar vi var der kostede Hestene os en 1000 kroner, men Guds vilje ske,

jeg gik jo stadigvæk i Brøndarbejde og tjente penge og ved at køre grus paa vejene selv harpet 12 favn grus budt ind ved lisitation noget til 7 kroner kubikfavn noget til 7 ½ krone det var sandelig ikke meget i fortjeneste, og kørslen ikke lige nemt der, men jeg og vor tjenestekarl og Marius harpede det og fra Gaarden var der kun 300 alen saa kunde det jo da hjælpe lidt til omkostningerne, om sommeren 1890 døde vor kære Karen Christensen enke, vor aftægtskone, hende skulde vi begrave kristelig, da vi af sønnerne fik at vide at hun var syg og han var gaaet saa faldt vi alle paa knæ og bad for hende jeg min hustru min søster Sines søn Christen J Christensen og Sine Christensen en tjente hos os da 2 søskende og da vi havde bedt til Gud for Karen Knudsen saadan døbt, saa stod vi op og Maren gik derned til hende da laa hun den kære der i sengen og ansigtet var fuld af fluer og kunde ikke selv jage dem bort, men det gjorde Maren , og saa sagde Maren min kone til hende, Karen har du udbredt al din synd for Jesus, ja sagde Karen sagte til svar paa Marens spørgsmaal det ord ja, saa kom enken Maren Pedersen forbi og min kone rendte ud og fik hende ind og de begge saa at hun døde rolig, men dette ja var det sidste ord hun sagde her paa jorden.

(82) Karen skulde jeg køre med til alters og Karen var altid tidlig paa vej det var jeg ogsaa Knud Christensen stod ved Hestene da jeg drak en kop kaffe, saa sagde jeg til Karen du er tunghør, lad os nu bøje knæ begge to saa beder jeg højt saa at du kan høre det ja det var godt nok sagde Karen saa som sagt saa gjort vi og jeg bad saa højt at Karen kunde høre hvert ord at hun af Gud maatte ved Jesus bereder til i hendes daab beredes at komme værdig til Herrens Bord det havde vi gjort i de aaring fra 1886 til hun døde i 1890 flere gange, saa stod vi op kom paa Vognen til Alters og det gik godt, Gud ved hvor mange der gør det for deres aftægtsfolk. Og hun blev begravet, men 1909 den 1 april solgte og afstod vi gaarden med Besætning til Martinus Moslund dygtige folk som endnu beboer den, og der var Marius og Dora og jeg budt om til gæstebud den 24-11-1923 om aftenen og da vi havde spist Steg, med varme kartofler til med tilbehør, saa fik jeg lov at sige nogle Guds ord af Moslund og Sine det plejer jeg at gøre ved deres gæstebud ja og andre steder, saa stod jeg op og talte som saaledes, Det er ikke os selv der kan gøre os selv salig det er Gud, men vi kan høre os til det idet en Prædiken saavel hørelsen kommer troen

og ved troen paa Jesus Christus bliver vi salig i daaben og ved læren at høre om, bliver vi salig for ordet gaar i gennem ørekanalen ind i hjertet og fører livet med sig med livets aand som er i ordet og bliver der dette gjort salig, Amen.

(83) Min moders moder Ingeborg, gik hen at slagte dyr for folk en lille Kvinde, men gik dog den lange vej til gamle Frøkjær til os, og har mange gange kommet med et stykke flæsk sorte og hvide Pølser ja medisterpølse og gav moder til os børn fader og moder, og saa blev hun der gerne i nogle dage, bedstefader var og med sommetider han gik gerne lit fra hende saa stod han til hun kom til ham, han var saa let til gang en gang han gik til Varde 2 ½ mil og det var vinter sne paa jorden med bare fødder saa kom han forbi en Mand og han sagde, er det ikke koldt paa fødderne py py, man skal ikke varme jorden med fødderne, og saa var morfar langt henne. En gang til Rasmussens i Hjerting, Brøndum sogn han syede og saa kom han i Køkkenet til Maren, Rasmussen der var liden ild i Bilæggeren og Pressejernet skulde varmes til presning paa klædningerne, saa kylte min bedste pressejernet ind i kakkelovnen ja ind igennem forstykket ind i Stuen som han ellers sad og syede, jeg har selv seet bilæggeren klinket sammen igen, men kære bedstefader sad og syede for os i gamle Frøkjær paa bordet en egetræs bord af en gammel Kistelaag i nøglehullet sat kit i for en ordens skyld. Bedste gav mig og spørgsmaal: de var saa dybe jeg kunde ikke besvare, kunde jeg nu have husket dem saa haaber jeg til Herren at løse dem de er glemt, men da Niels min fætter var syg i Gammelby da fik jeg at vide af ham, vor bedstefader havde sagt det er af naade vi skal have det, og det er mig løsning nok paa hans spørgsmaal til mig, da var

(84) jeg ved min fætter Nielses seng og knæ bøje og tunge, hans hustru hed Maren en sød pige og god og køn han troede og paa naaden, hans broder Jakob Gregersen var den smukkeste af de to sikke Skæg paa en 18 til 19 aars alder, Jakob var med i krigen i 1864 ved mit kompani, men af 1859erne, han kom og til at tro paa naade, men døde i en sværd hovedpine i en 14 dage i Esbjerg uden hans hustrus bevaagenhed uden Gud, Maren kom fra Jerne en meget smuk pige o hvor de var kjønne da de var unge kjærester. Niels Gregersen lærte ved en blind mester Spillemand paa Fanø at spille og var den dygtigste musikanter den tid paa vor egn, og tilmed begge brødrene de bedste Skræddere her omkring i den

tid, men de var ogsaa gode, har ogsaa børn, dem elskede søster Maren Gregersen, var jeg engang med en hemlig brev hun flyede min fader at besøge til hendes kæreste Lars i Kraunsø i Hostrup sogn, en Gaard syd for vejen til Tarphage, jeg havde aldrig været der før, men ængstede mig lit maaske, jeg var 12 aar dengang, men hvor fader bød os at gaa der gik vi, saa spurgte vi vej et sted, jeg traf Lars straks i den første stue afleverede brevet og han gav mig 16 ører, jeg fik venlige ord og lovemaade, og gik glad tilbage hjem til gamle Frøkjær. Vores Jens Jensen i Amerika taalte ikke klimaet han kom først til Arkensor hos en dansker, men han var ikke saa rigtig god, Jens kom og til at hugge Sveller til, til en jernbane han var den største og stærkeste af de to brødre og kønneste saa saa mild ud, det kan godt være af at Gud gav ham det for min bøn til Gud

(85) naar vi skriver 1924 i det aar er det 9 aar siden han døde, men dagen efter saa jeg hans afsjælede ligeme jeg har aldrig set saa kønt lig, men jeg faldt paa knæ og saa ham, der var en mand paa hospitalet der viste mig Jens min kjære søn. Han gik og paa jagt derinde med en anden kammerat og de sovde sammen i Skoven, men da Jens vaagnede saa var hans 30 kroner ham frarøvet, og den anden var væk. Et par dage før han kom til Hospitalet hjemme tog jeg den sidste afsked med ham idet Kirsten klædte ham paa hjemme i Gaarden paa Præstegaardsmarken i Guldager de havde vel en 8 Køer og ungvæg vel 18 i alt og 2 Heste nogle Faar og Svin og Høns. Det brændte før han købte det, jeg saa det brændte jule aftensdag, jeg faldt da paa knæ da fik jeg det saadan jeg tænkte mindst paa fra Sædding Strandgaard at Jens og Kirsten skulde faa ruinerne med brandasurense, da havde de solgt deres lille Gaard i Alslev, Alslev sogn der er Mary Jensen født og døbt i Kirken, men de sad til leje i Esbjerg og Jens var lidt ved fiskeriet, men Jens faar sukkersygen var flere gange paa Sct. Josept Hospitalet før han døde der, men over ham og sønnen N. Frøkjær Jensen satte Kirsten en Monument og kostede 400 kroner.

Jens Jensen kunde ikke taale klimaet i Amerika, han huggede og Sveller til Banen i Skoven, han blev narret til af en dansker til at købe et stykke land i Colorado, det duede ikke af ham for der kom næsten aldrig vand

(86) og brøndvand var der ej til at faa, der tabte han 600 kroner og saa rejsen dertil og fra, han var og i Nebraska hvor min søster Dorthea og min svoger Rosendahl, men et sted han var, da var han i syndenød han troede han skulde gaa fortabt, men han vilde ej give tabt, saa gjorde Gud ham barmhjertighed der ham en Guds kraft ned over ham i 3 dage, da gik det i opfyldelse, som jeg havde bedt Gud om, førend han rejste ind til det fremmede land, indskønt her hjemme levede han et kristelig liv, i 19 aars alderen rejste han, han var ogsaa i ???? hos hans faster Ingeborg som bar ham i Daaben, og i ???? hos Jenses halvbroder Hans Jørgen Nielsen, og hos hans farbroder Jakob Jensen i ???? California hvor han var paa Hoteller, men betalte altid hans skyld, Han huggede hans fod med Øksen ved svelletildannelse, da han kom hjem var han meget mager udtæret af klimafeber, i den tid han var i Amerika, da kunde han have tjent langt mere herhjemme tilmed rejsepenge 500 kroner, inden havde han kun en 1600 kroner, deri den der skat af Gud han fik derinde var jo langt mere værd, han skrev det hjem til os jeg blev saa glad skønt der var en fremmed faldt jeg paa knæ og takkede Gud i Jesu navn derfor, han kom hjem om eftermiddagen næste dag mødte han til Sesion i Esbjerg blev kasseret, men maatte betale en mult paa 10 kroner for udeblivelse fra Sesionen i rette tid. Marius skrev Jens til om at han maatte faa en oplevelse med hans frelser. Marius Jensen blev paa Sesionen udtaget Marine Soldat kom med som Koksmat til Grækenland hvor Kong Georg havde Jubilæum, derfra fortalte han os flere mærkelige ting.

(87) Søren Christensen paa Guldager mark efteraar 1858 da gravede min fader en brønd for ham, der var 14 alen ler, saa vid som rammerne rund kunde gaa ned gravede fader brønden i en rund hul da han saa kom til sandet, saa lagde han rammerne og derpaa Brøndsten i hver lag, lagde saa brønden paa en 8 alen, jeg vandt det op med en vinde og 2 spande fader fyldte i og jeg drog den op med svinget i bommen med revet saa fyldte fader den anden spand, men det gik godt i førstningen, men saa i det stride sand kom der kampesten som haandsten, disse med sandet løb ind paa brøndstenene og holdte dem saa de skildte ad, o da blev det forfærdelig den skiltes ad et par alen op, saa fik min fader 3 kroge og 3 stykker brædder savet i rund form til i brønden dens omkreds, tog sten ud til en fjæl ad gangen og lagde dem ind, han havde lavet 3 kættinger i Hjerting der stak

han krogen ind i kæden fastgjort for oven hængende ned til fader, krogen ind under fjællen under stenene og saa strammede vi kæden til og saa kom fader op, saa blev kæden stramt at den klingede snart som en Fiolstreng saadan bar han sig ad med alle 3 fjæller, kroge og kæder, saa min fader gjorde den vovestykke at tage de par alen og som var skildt ad og jeg vandt dem op for at faa dem lagt tilrette paa den runde ramme det gjorde han saa og det gik godt, saa blev det lagt op til kæde krogene, saa begyndte vi at synke det nederste med rammen foran som han sank lidt saa lagde han sten ind i brønden dernede der var 6 alen til vand,

(88) saa skiftedes fader og jeg ved at staa i vandet naar vi sank dem, da førend vi kom til vandet, da natten før drømte jeg at jeg saa vandet i brønden dette fortalte jeg min fader om morgenen da blev han glad for han var lidt ængstelig derfor vilde Gud nu ved mig i en drøm trøste ham derved vi kom til vandet den dag, Gud være lovet og takker, brønden blev dyb nok der blev vand nok, og var omtrent 24 alen dyb, fader fik for sig og mig 60 kroner for sættet den akoderede sum. Niels Lambertsen gav Maren 100 kroner til barnet paa en gang, i dag er det den 1 december 1923 let vinter nogen sne og solskind, vi fik hønsekødssuppe til middagmad Dora faa en kjole syet af Karl Knigges hustru, hun er her at sy den.

Men Marius Jensen fik og et møde med Frelseren, men da han var en lille dreng på en tre aar da vi paa knæ bad stod han og i skjorte og faldt paa knæ med os, da saa jeg ret Guds aand over ham, og det skal ske at hver den som paakalder Herrens navn skal frelses, og i gerning 2 Cap. 21 vers dette har jeg befunden at være saaledes derfor med bevistheds tro giver jeg Gud æren det er jo i Guds orden udi hans barmhjertighed og naade at naar vi troer paa den af Gud udsendte, og paakalder Herren Jesu Christi navn saa kan det ikke fejle os i at vi skal blive frelst, fordi Gud er sandru selv da Jesus har lidt mit i lidelsen med vor synd paa sig og døbt af Johannes døberen efter Guds befaling og med aaben himmel fra ham den helligaand som du over ham og bliver over hans hoved

(89) og fra skyen kom røsten fra Gud denne er min søn den elskelige i hvem jeg haver velbehag, saa er det da han lod sit uskyldige blod flyde paa vor synd saa sættedes de ud deraf er haabet grønt, og kærligheden varm, af hans varme blod, derfor er vi i daaben frelst der er vi døbt til hans død og deraf hans

død har vi faaet liv, og dette liv til os er i vor daab og han døde paa korset med vor synd, da en er død saa dømmes vi saare de alle døde, saa geraade hans død os til liv, derfor hvo som paakalder Herrens navn skal frelses, derfor paakalder jeg Jesus Herrens navn, og bekender for Gud Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære paa knæ og med min tunge, det er i sin daab den bedste maade at tømme sin tunge paa, med nadverens ord, dette er mit legeme thi dette er mit blod, i mathæus Evangelium. I 1905 lod jeg en bog trykke hos min brodersøn Peder Jensen i 500 eksemplarer deri er mange aandelige viser lovsange og salmer og en del beskrivelser deri Vidnesbyrd om Jesus, paa 69 sider kostede 180 kroner, men jeg gik selv omkring og solgte dem og aflagde mangt et vidnesbyrd om Herren, men jeg fik de 104 kroner ind, de andre gav jeg hen hid og did, den 3-12-1923 paa papir med pen og blæk fortsatte jeg med vidre bekendelse, men fader paa Guldager mark gravede med en par mand i Gamle Møllers flodsted Klyne, jeg var vel en 4 aar, men moder lavede melmadder til og bandt dem i en klæde saa skulde jeg bringe maden hen til fader og folkene, men nu er den pløjet og avlet korn og græs (90) som var en 1500 alen ad nordøst, men da jeg kom fra vort hjem der ud paa en 300 alen, saa kylede jeg maden i kluden i vejret, men da blev der et sted i mig i mit bryst ved mit hjerte saa blev mørkagtig et tegn paa at jeg syndede, o Gud o Jesus forlad mig det, o talsmand bevar i daaben os børn fra det onde, maden faldt ned igen jeg gik til fader med maden, den var noget i stykker, men kunde godt ædes alligevel, jeg var ængstelig for fader, jeg mindes ikke om jeg fik straf derfor.: min broder Chresten sagde, de kaal kylede sit skit o mæ, det var mig Niels kaal.: I gamle Frøkjær kunde jeg høre Hugormene de snorrede om sommeren da vi havde hele ejendommen lige til øster for bakken og jeg saa og en Kukkemands æg i en lille fuglerede ligge ved fuglens æg, den var langt større æg end fuglens egne æg. Jeg og moder slog og lyng, jeg slog helst strid lyng, men moder slog helst masse hvid lyng, det kan jeg nu godt forstaa fordi det var tættere, Siden jeg blev enkemand slog jeg 29 læs lyng for fremmede en sommer, men min fader paa Sønderis hede slog og i hans gamle dage en del lyng, der har jeg fældet mange læs lyng, men nu er det pløjet alt sammen. En Sømand Chresten Birk i Forum i Brøndum sogn, han solgte gule ærter for en Skip 4 mark = 1

krone og 33 ører, der gik jeg en dag om morgenen i foraaret over Frøkjær Dammen den var isbelagt saa den bar til øster galant, det var nærmere at gaa ligetil ad Forum, over isen til forum ca. en dansk mil og hjem 1 mil, da jeg gik hjem samme vej, nu havde solen skørnet isen og Ærterne i Posen tyngede og gaa om til broen

(91) var ind da lit længere, saa jeg tænkte det gaar vel nok da jeg var ovre paa en 30 alen nær saa brast isen jeg kylede sækken med Ærterne i hen ad isen de blev noget vaade, men jeg blev meget mere, og det var i mørkningen jeg kom med Ærterne talte ikke om noget men satte mig i Kakkellovnskrogen ved varmen, men det blev opdaget og jeg blev syg i en 5 dages tid, men den sidste dags aften i mørkningen sylede min fader paa Violinen, saa stod jeg op kom i kludene og dansede, musikken kan lætte jeg var ikke af de der i Evangelium som vi flørtede for og i vil ikke danse, men tilgiv mig alt syndighed som han ogsaa ved i dansen hvad jeg deri kan være skyldig, i det daglige liv har jeg gjort meget værre synd end dem, men det er i skjul og ikke alt beskuet, men for Gud er det ikke skjult, saadan bekender jeg det og for Gud som Gud seer det, og han seer det, og troer jeg og med Christi blod mig rensed har i vendt ad ved ordet Rar, nu maa jeg i haard strid imod de syndige vaner, men ved Jesus troer jeg at overvinde det onde med det gode, thi Jesus vandt for mig. I Hjerting da min fader brændte kalk da skulde jeg hente en formiddag vel jeg var 6 ½ aar fra Baaden en Blikkedel med kogt Torsk i og kom hjem og gaa om til fader med mad, men da det var ebbe og der var vandpytter paa vejen, saa saae jeg der var Rødspætter i vandet jeg var ved at gribe dem ja jeg greb og af dem, men saa tænkte jeg saa maa jeg skynde mig efter Kedlen saa kan jeg sætte bunden af Kedlen

(92) ned paa Skuldene og tage dem med haanden op i Kedlen, saa vendte jeg og det var snart gjort Baaden laa paa det tørre 300 alen derhen og 300 alen tilbage sa da jeg kom til vandplaskerne med bare fødder og ben saa fandt jeg Rødspætterne Kedlens bund satte jeg saa ned paa Rødspætterne tog dem med venstre haand op og kom dem ned til Torskestykkerne, jeg var lidt ængstelig ved det, men moder tænkte jeg vilde blive glad ved Rødspætterne, jeg fik enda nogle, det var efteraar vist 1845, men tænk da jeg kom hjem tiden var over melmadstid det lød som om Torskefisk var

ødelagt og moder var vred jeg fik slet ikke nogen belønning for Rødspættefiskene jeg havde fanget, men jeg i min bare bagende fik af moder af Risen det var min fangst, men da min fader kom hjem jeg sad med barnet Jakob fader befalede Sine tage barnet der græd og søster Sine græd for mig, for fader var vred, han tog mig ind i vesterstuen lukkede døren og havde et stykke reb, gav mig mange slag det var en god **ulæselig** paa moder, men ved fader havde jeg benklæderne paa, men nu takker jeg for naadig straf, kunde fader og moder kjent gavn deraf, saa kunde vi have kommet til at fange Rødspætter og det givet lit til husholdningen.

Om dagen naar det var ebbe, med en naal og snøre eller en pigge og en pose, men der er jeg siden nu kommet i tanker om. Det er ikke let at være forældre, og vanskelig at være børn, men Jesus sagde lad de smaa børn komme til mig og fornem dem det ikke som bærer dem o Gud hjælp enhver i kald og stand.

(93) I 1863 kom vinteren sildig sidst i februar der var Røigæssene kommet hertil og svømmede herude i dybet og Svaner og Ænder vildt i mangfoldighed, men da kom jeg i tjeneste hos Verenberg i Torup inden jagten begyndte paa vildtet, men vinteren blev haard og der blev is paa havet og vildtet kom i nød, og min fader gik paa jagt og alle jægerne med, ja enda mænd med frakke og ollesvarer gik ud at fange vildt det var saadan at op paa agerne kunde de skyde, stikke og fange vildet og ude i havet skød de masser af vildet, min farbrødre Chresten Hansen, Hans Christensen fangede en levende Svane der sad paa isen ude ved dybet han var dengang i 18 aars alderen han kunde næsten ikke tumle den til døde den sad og sovede vel sagtens udmattet, den havde omtrent 3 alen vingfang, ja min fader fik meget vildt skudt en smuk dublet, Krudthorn og Haglpung en æske med fænghætter i og en skydetaske, lange støvler som en rigtig Jæger. O hvor jeg var ked af jeg var kommen i tjeneste og ikke var hjemme at plukke Gæs, Ænder og deslige.

Til S. Sørensen og Verenberg gik jeg til Alslev til skole til en Degn Fulgsig en gammel Degn, først i foraaret, men siden gik jeg ikke til skole hele sommeren disse 2 steder kom jeg lidt til skole ellers ikke de andre steder.

Niels Hansen Rosendahl med Marius og Theodora var kørende i Bil til Chresten Riber, men der var jeg ikke med, Dorthea var min broder Hanses datter Chresten Ribers hustru.

(94) Den 4-12-1923 Sædding pr. Esbjerg. Og han vendte sig til Desiplene i særdeleshed og sagde til dem, salig er eders Øjne som saa det i seer, St. Lukas Evg. 10-28-. I 1854 Juledags aften i Tarpbage Bertel og hans hustru Trine, var til julebesøg hos hendes amelse enke Trines moder i Hostrup By ved Kirken, og Niels Bertelsen var med og jeg var ene hjemme med barnet Kjerstine og om aftenen blev det en af sydvest storm, med lynild og torden nørke og regn og Floden steg op, og Færgehuset var omringet af havets vand, og deri vandet stod over vejen, da var jeg noget ængstlig, og nytårsdag 1853 var vander og over Engene, men dog ikke saa højt.

I Asylet da Overlæge Selmar rejste fra Anstalten da jeg var der, han havde været aarsag til Anstaltens anlæggelse for de sindsyge og søgte sin afsked, og Reservelæge Holm blev Overlæge, da var det jeg vilde at vi alle Patienter skulde til hans afsked bekende knæ bøje og tunge, engang saaledes for den Gud tro mig i vor Daab bekende, at i Jesu Navn skal hvert knæ bøje sig der er i Himmelen og paa jorden og under jorden og hver tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders Ære, men dette vilde de ikke gøre, men saa vilde jeg selv gøre det og gjorde det engang for hver af os alle, vi var med Patienter og betjening mennesker af mandskøn og kvindeskøn med i alt 500 personer til daglig, fik jeg at vide af Overlæge Holm, og saa bekendte jeg aabenbar alle deres bekendelser 500 gange og blev og noget forfulgt og for at Selmar han var lidt vred da han tog afsked med mig.

(95) Et aar paa Strandgaarden, vi boede der, da var det ogsaa en saadan vinter for Røigæs og Ænder og Vildt og Marius var hjemme, Jens i Amerika, men Marius Jensen skød meget Vildt Gæs og Ænder, vi spiste mange af dem, men der fik jeg lov at plukke fuglene, og jeg solgte dem for Marius og mange med fjer paa, og sommetider naar jeg gik ved stranden med vildt ad Esbjerg til saa ved isbræerne kunde jeg finde masse Ænder døde ja og levende fangede dem med Hænderne, men de blev til sidst saa magre at vi ej kunde sælge dem, jeg plukkede dem saa og Maren solgte dem, men de var saa magre saa var de beske, alle slaks dyr og fisk naar de er fede saa er de behagelige til spise, men er de magre saa er de ubehagelig at

spise. Ere vi lunkne saa vil jeg Jesus udspyde dem og af min mund, men kommer vi ihu hvorfra vi er falden og omvender os saa skal Jesus forsoning komme os tilgode, saa skulde vi ikke komme i den anden død, i den anden død er der graad og tænders gnidsel

Og der er Djævelen anti kristen, og de unde Engle og deres orm dører ikke og deres ild skal udslukkes og der i den evige vrede, fordi de ikke vilde tro paa den af Gud udsendte Jesus Christus Guds og menneskets søn kvindens sæd. Marius fortalte først Jesus, af naseret den eneste der har løst dødens smerter for alverdens synd, dog selv uden synd, og Jesus blod er løse penge for os, men for os som troer paa ham vor Frelser fra synden og Guds vrede og megen sygdom

(96) vi skal af hans forsoning blive delagtig med ham i hans herlighed hvor han sidder hos Gud den almægtiges højre haand, og træder frem for os som talsmand. Helvede det onde er for os et sky, det gode for os at eftertrage Guds rige ved Jesus for os at bekomme. Der paa Strandgaarden gik jeg hen til de syges Seng og bad for dem, knæ bøje og Tunge for dem, vi havde og dansk Missions kredsmøde og sendte 50 kroner aarlig til det danske missionselskabs kontor i København vi skiftedes til i hjemmene engang i maaneden derfra har jeg og en hel aars beskrivelser i en bog paa skrift, vi taledede om Jesus og sang i den tid vi var samlede og om missionen og læste vi havde og Missionsblade og jeg var formand i mange aar i kredsen, til slutningen fik vi altid fin hvedekage og kaffe, o Gud de dage de holdt op, jeg begræd det med taarer, havde medlemmerne alle været enige saa var det blevet ved, det med mig og Maren, men de fleste vilde ikke som jeg og saa gik det til sidst overstyr, skønt Fyrpasser J. Chr. Nielsen var kasserer deri en mand gav sin gave, og de Hedninge Missions venner uden byr gik jeg til en gang om aaret ja Pastor Sotmand var endog saa velvillig at han i Forsamlingshuset i Guldager dannede møder han kaldte dem Menigheds møder, jeg begreb det, det fra Herren, o hvor Sotmand kunde udenad lægge det ud om Levingstone i Afrika, saa jeg sagde til ham det er meget at du sadan kan forklare os den kære Levingstone for os, han svarede det kan jeg sagtens jeg ved altid det er en opmuntring for den talende, jeg ved selv hvor det kan trøste en som vidner sandheds ord for folk.

(97) Vor lærer Nielsen i Sædding, lavede uden vederlag smaa Missions æsker af stiv papir aabning for oven til at komme gaver i, det er jeg ham meget taknemlig for i forligelsen er vi og enige i troen nu i Forsamlingshuset var der under Sotmand en stor forsamling som vilde give til det danske missionselskab, som til kære Mission og som til Sømands Mission og som til Islandsmission, jeg mindes ikke om der var flere slags, saadanne ønsker fik vi saa i Forsamlingshuset at hver kunde lægge i efter behag, jeg holder for at det er hel rigtig, for Herren visker i sine døbte, jeg ansaa at tage med det fra Jesus i gennem mennesker som er god binding til Hedningers omvendelse og Israel og komme til at tro paa Evangelium, saa var der nogle hvor dansk missions venner der ikke kunde gaa med til dette, dette bedrøvede og mig, skønt Gud ved hvor meget modstanderne var i besidelse af levende tro paa Jesus i sin helhed og deri kan der jo nu være nok af i os i udførelse af Jesus og befalinger ord at og fylde, saa gik det hele overstyr, saa bad jeg til Gud i vor Jesu navn om naade for sagen Herrens sag om naade, saa , opstod Østerlands Missionen og der fru Sotmann Formand ind i kredsen i Guldager sogn, hun var før modstander nu havde Herren ladet hende komme til livet og hun viste det i Herrens tjeneste og Gud ske lov vi blev venner.

(98) Saa da vi afstod ved salg Sædding Strandgaard for 20. 600 kroner til Martinus Moslund, og vi købte Huset nede i Sædding by saa gik vi ind i Østerlands Missionen, og tog del med deri og jeg giver og gaver dertil endnu og Kredsmøde var og hvor da Maren levede, min Kære elskede hustru en Hedninge Missions veninde tro til døden. Den 5-12-1923 Efter de min ven er kommet til mig fra rejsen, og jeg har intet at sætte for ham, Lukas 9-11-vers, da den min fader og moders ægteskab født er og han ham til hans moders bryst, vilde han ikke dige hende, men bare skreg, den førstefødte, saa rejste min fader til Grestebro til en klog mand, og fader forklarede sammenhængen til ham, da dette var gjort saa ved den tid tog barnet til at die sin moder, Gud ske lov og tak. Min nabo da vi boede paa Sædding Strandgaard, da Niels Hansens hustru fødte, den førstfødte, nok en dreng Martin han vilde heller ikke die hans moder, saa en aften gik jeg og min hustru med en Barselsgave til moderen, og Niels var derinde, men saa gik Niels med andre ud i Stalden, men jeg gik hen til Sengen, for at barnet maatte

benaades til at die sin moder, saadan synlig og hørlig, bad jeg mig alt, der var og flere derinde at i Jesu navn skal hver knæ bøje sig deres i himlene og paa jorden og under jorden og hver tunge skal bekende at Jesus Christus er en herre til Gud Faders ære, dette gjorde jeg paa knæ og rejste mig og ønskede tillykke saa tog barnet ved orden og diede sin moders bryst Gud tak for sin naade.

(99) Da vi boede i min hustrus fødshjem og jeg var kommet hjem fra Asylet, saa vilde en tid derefter Niels Hansen have Diget sat imellem sit mark og vores vestmark, og gav mig ogsaa til at sætte den østre ende der var min del fra højre af planen og Jens og Marius var hjemme, og de hjalp til med mig, Jens var ved nordsiden jeg ved sydsiden saa syntes jeg det skred ikke rask nok for Jens, nu maa jeg nok sige, saadan kan jeg ogsaa, satte jeg fødderne i træskoene, saa fast paa Spaden ved syd enden og den gik paa en sten og da brast hinden i min højre Røre, jeg fik brok, en dag ved søndre side hen ad ved østre ende stod Jens, saa kom der en Hare løbende nordfra langs med øster Digen paa vor side Jens tog hans træsko sprang til og slog Haren til den tumlede, Jens faldt, men kom hurtig op og greb Haren da den var ved at løbe igen. Da jeg var ung da gik jeg med en gangsti over marken, fra sydøst ad nordvest, da saa jeg den dejligste bopæl paa Sædding mark, med den grønne forstuedør og grønmalede vinduer jeg tænkte det var saa skønt, da tænkte jeg lidt paa at jeg skulde faa mandens datter og komme til at blive der selvejer af huset. Med da vi saa kom paa Strandgaarden, og Brokken blev værre og værre, og kunde ikke trykke det ind, det sank ned til min højre Testikkelrum det blev saa tyk som min haandled og rødlig, saa fik min hustru Mads Nielsen med Fjervogn og kørte mig til Esbjerg hos Dokteren, jeg blev lagt paa en sofa og Dokteren forsøgte at trykke det ind, men han kunde ikke,

(100) jeg syntes han svarede, det er en farlig operation, ja saa kom jeg hjem saa græd min kære medlidende hustru saa dyb, men jeg ikke, saa sagde Maren lille mand hvordan kommer det at du ikke græder, jeg svarede naar i ikke ved raad, saa ved jeg raad, for hun var kendt med at det kunde koste mig livet for kom der brand i det saa var det min død i smerter. Saa i Jesu navn besluttede jeg at Guds søn skulde herliggøre ved mig angaaende mit Brok saadan, om morgenen gik jeg ind i korngulvens rum, bøjede mine knæ og saa opad, og sagde til

Faderen, det er en vanskelig sag vel snart til det umulige for jeg er Brosten i min højer Røre og det er gaaet ned i den højre Pung, til Stenen og er tyk og rødt, men jeg troer dog du kan helbrede mig, Dokteren kunde ikke trykke det ind, hjælp mig, saa rejste jeg mig og begyndte, saa sagde jeg for at Faderen kan helbrede mig for mit Brok, at i Jesu navn skal hver Knæ bøje sig deres i Himlen og paa jorden og under jorden og hver Tunge skal bekende at Jesus Christus er en herre til Gud Faders ære. Dette gjorde jeg 3 gange i træk, for Faderen om morgenen og siger saa til sammen, og ligesaa til den Helligaand hver 3 gange. Saadan gjorde jeg altsaa morgen, middag og aften hver gang tre gange, det blev jeg ved med til Brokken var inde, saa holdte jeg op, den fjerde dag da var det lindet lidt, om morgenen i Sengen den 14 tende dag da trykkede jeg det sidste ind, men det blev jo bedrer efter haanden saa siger jeg til min hustru nu er mit Brok inde hun overbeviste sig og blev glad og med mig taknemlig for Guds ubegribelige hjertelighed og magt, hjælp og forbarmelse over os i nøden, kald paa mig i din nød.

(101) min Moder var en god sanger bedre end Fader, Moders tone var saa ren rødlig gulagtig og klar snart som lyden af en fin Malm, men dog af kød og aand, hun sang og det kom hel nede fra hjertet, hun tjente vist i Endrup og der maatte hun ind at synge for Fruen og Frøknerne, det skedte ogsaa i gamle Frøkjær at Fader at tøvede efter vore begreb end det kunde ventes af os saa satte Moder sig med Salmebogen og sang, og vi ved bordet og ved hende og sang med og græd og hendes taarer vare saa fyldig det er ligesom jeg kan se det endnu, saadan sang vi med hinanden og paa den maade elskede vi hver andre. Saa skiftedes vi til at rende ud og lytte om at Fader kom og hvor det var tungt naar han ikke kom. Men Guds vilje ske. Men det blev mig og Maren og vore Børn langt tungere, da jeg faldt, men Herren rejste os op igen og lod sit ansigt lyse for os, saa bliver vi frelst, hvo vil udgrunde Guds uransagelige raad, Gud er den som retfærdiggjorde, han er den som nedtrykker og som ophøjer, min fader sagde sky mine laster og følg mine dyder. I Anstalten var en kommen dertil en Skolelærer som Patient, ham fik jeg tit at knæ bøjr og tunge, da han kom med en dag gik han og sang i den vesterste Stue paa E og da sang han en sang saa ren og klar jeg aldrig har hørt en sang saadan synges det var ret som der sad en Engel oppe i hans Haar der

sang ud af hans mund fyldt med aandens salvedes lys ikke en mørk plet i tonen, det er underlig vist af den Helliges overkommelse over ham.

(102) den 6-12-1923 Aftenen den 5-12-1923 var Marius Jensen og Theodora Jensen og jeg Niels Jensen og Marie Jensen og mange flere thi der var Gæstebud og da vi havde spist aftensmaaltid saa stod jeg op da vi sad endnu ved bordet og bekjende ordet for os saa begyndte jeg og jeg siger eder, beder saa skal eder gives, banker saa skal eder oplades. Lukas 11-9 saa skulde i finde, deraf fremdrog jeg bønnen om naade til at elske hverandre bønnen om at elske Gud som sendte sin elskelige søn og Gud tog alt verdens synd, og lagde det paa ham, og lod ham, efter at han havde forkyndt os livets og dødens vej, bære det og paa træet, og der blev han lydig indtil døden, dette bad vi om i vor Daab at være i besiddelse af som vi i Daaben det er os af naade skænket, at vi deri maa besidde troen paa ham paa syndernes forladelse, bønnen om at vi maatte beriges af Guds haand til at elske Jesus, som for os elskede og sig selv til døde derved for at faa frelst os fra vor synd, og naar det blev mørk, for os, vi da maatte lede efter Jesus for at finde ham, for at han kunde gøre det lyst for os og banke paa naadens dør i tro og Daab, saa at der maatte oplades for os saa vi der inden for døren maatte give os troen paa Gud Faders søn og Helligaand. Vi sang og et vers til bords og et tak for mad, ”Melodi. Gør døren høj, gør Porten vid, I Jesu navn gaar vi til bords at spise drikke paa dit ord dig Gud til ære os til gavn saa faar vi mad i Jesu navn. ”Melodi. Op i kristne, ruster eder,” Tak for mad o milde fader, vi blev styrket vi blev mæt, og blot vi tro skal vi faa, alt hvad vi trænge maa.

I Anstalten lærte jeg en aften dette vers til bords, ”Der sad en Patient som hadede Jesu navn, det viste jeg nok i hans kop varm mælk i, saa faar vi mad i Jesu navn, saa kaste de, jeg i en hans kop, over paa min underlæbe ind paa mine tænder saa huden brast.: Niels Jensen. Og koppen faldt paa gulvet og gik i stykker”.

(103) Engang i Kælderen bad jeg paa knæ højt ud for hans dør med kasketten af, da kom han saa og slog med dette en stykke træ, men med fladen paa mit hoved, Fader forlad dem de vide ikke hvad de gør, men begge disse ting tog jeg uden modstand og i sagtomdighed og forlader Træskomanden. Fader bad mange bønner for os jeg beder og mange bønner for os og

mange flere, men Jesu bønner for os alle er fuldkommen. Som Soldater vi skolebørn efter krigen 1848-49-50- sloges vi som tyskere og danskere naar vi om aftenen gik hjem, men der var da ingen saarede eller døde Gud ske lov. Da vi harpede Grus syd for vejen ad Guldager til paa Strandgaardens mark, jeg har ogsaa harpet Grus før ovre ved Spangsberg Mølle vesten for i 1882 i foråret den 7. juni. Jeg og min tjener Niels Chresten Andersen for lægend gaa mors, da blev han i hans Lænd den kjære lille var han villig syg, saa sagde jeg han var hos min højre haand til ham lad os nu knæ bøje og tunge, det gjorde vi, og bad for ham saa stod vi op og Niels sagde nu gik det over, og fortsatte vores Grusharpling.

Min fætter paa min faders side havde en datter som hed Maria Christensen, jeg kalder gerne folk ved Daabsnavn fordi der er vi igenfødt og det har en vældig magt der skal Satan knuses under eders fødder. Hun havde en spænde knude paa hendes haandled, og en aften i hendes faders hjem jeg sad til bords, jeg saa knuden, der i stilhed hos Gud for at knuden kunde gaa væk, da knæ bøjede og tungede jeg,

(104) og en 14 dage derefter var jeg paa samme sted ved bordet, saa siger jeg hvor er din knude bleven af, ja det ved jeg ikke den er svunden hen af sig selv, saa fortalte jeg hvad jeg havde gjort, eller rettere sagt jeg var redskab dertil, men det er min Fader der gjorde gerningen. Men vi fik en Pige i Pleje fra i det 4. aar til i det 8. aar en fattig Barn o hvor det barn holdt af mig, for Jesu skyld, hun kunde synge jeg vil holde ud til rejsen er slut, saa fik vi hende at tjene ved 17 aars alderen, da havde hun og en spændt knude paa hendes Haandled, en mand sagde til mig du skal da se at faa den knude af Jennys Haandled ja sagde jeg, men jeg vidste nok hvad jeg skulde gøre, de havde været ved Dokteren, som kvinden med Blodflod, men knuden blev derved saa ret, men her traadte jeg aaben frem da vor folk saa og hørte derpaa uden for vor spisebord, og lagde min haand paa knuden, og bekendte for at knuden maatte af Gud tages bort, saadan, at i Jesu navn skal hver knæ bøje sig, saa bøjede jeg knæ, der er i Himlen og paa jorden og under jorden og hver tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære. Det gjorde jeg saa i nogle dage som en gang om dagen efter nogle dage svandt knuden hen at det kunde ikke ses hvor den havde været, alting er dem mulig som tror, ogsaa paa mig selv ved andre lejligheder har Gud gjort smaa underlige

gerninger, og fra mig paa andre ja ogsaa Dyr. Takker Herren for han er god, æret være hans navn.

(105) Den 7-12-1923 fredag lidt frost bereder herrens vej, gøre hans stier rene. Mat. 3:3 paa dette kalender staar der, givet mig af min svoger S. H. Søndergaard og søster Ingeborg Søndergaard fra Amerika Fransisko Californien. I Bethlehems stald er betegnet, jomfru Maria, med Jesus barnet paa skødet og hendes mand Josep, og de tre vise mænd fra Østerland, og deres tjenere betegnet, meget helligt i Stalden i Davids stad. I Sædding Strandgaard, en dag inde i vor Spisestue og jeg og Maren min elskelige hustru, og Marius var, da kom det sig saaledes at Maren paastod en ting hun mente var ret, jeg mente nej Marius stod med mig, saa vilde hun sværge derpaa, men jeg sagde det giver jeg dig ej lov til for Manden er Kvindens Hoved, ligesom og Christus er Menighedens Hoved, og Gud er Christi Hoved, da blev det klart lige med et hun havde uret for hende, hun var synden for mig i det, det blev hende klart, da o Herlighed da, maa Gud have gjort en under gjerning ved hende, thi hun blev saa hellig og fuldkommen paa hendes hele Personinde, for mig at se jeg har aldrig set saa fuldkommen en Kvinde i kød og Blod og Aand, som hende, min egen elskelige hustru Maren Hansen, i daaben med navnet igenfødt, og Marius stod til sydøst fra hans Moder i vor dagligstue, det giver jeg Gud æren for i Christus, ved mine fødder over der i Sengen paa Sengens fodbrædt ved syd yderside, en nat saa jeg en lysende klar Kors nogle sekunder, jeg laa ved stokken ved min venstre side laa Maren ved vægen, saa var det og en nat vi havde tængt og talt med hinanden om hvordan man i Guldager Kirke vil om vi skal gaa tirer til nadver eller ej,

(106) da en nat saa vi tydelig begge to oppe over os paa loftet vi laa i Sengen, jeg ved vægen og Maren ved sydsiden, dette ved vor alter i vor Kirke malet paa gulvet indenfor Knæfaldet, ja vi saa det lyse lyst og klar, det aandelig lysende lyst akkurat lige som paa vor Altergulv hvor Præsten staar og bevæger sig i Guldager Kirke, vi taledede med hinanden derom jeg siger ser du dette over os Maren paa loftet, ja sagde hun, det holder sig for os vel ved et minut, saa blev vi klar paa at Gud, derved havde sagt os, at vi maatte gaa oftere til Herrens nadver, takker Herren thi hans godhed og hans miskonhed varer evindelig, Haliluja. I Guldager Kirke under Pastor Sotmann jeg sad i syd mandfolkestolen i medens Pastor Sopmann forrettede tjensten i

Kirken paa Prædikestolen, og jeg sad og saae op paa den Korsfæstedes Billed af malm naglet til et stor Trækors da var Korsfæstelsen over Brigstaden dengang, da blev Jesus Christus den Korsfæstede levende for mig. Ved en gang jeg og min hustru og Enken Maren Pedersen, vilde til alters, Præsten og andre var ej kommen, til venstre af mig og min hustru og Enken til højre af mig, der under Korsfæstelsen bøjede vi saaledes alle tre Knæ jeg højt, at i Jesu navn Jesus Christus er en Herre, bekendte vi paa knæ til Gud Faders ære. Min Maren er død og den anden Maren Pedersen først døde, men Gud lader endnu mig leve, og skrive dette, men i Pastor Kvistgaards tid, blev Korsfæstelsen flyttet om paa nordsiden paa vægen i Kirken ind over Kvindestolene den hvælving i vester nærmest Brigstaden, der er den nu og da blev Jesus Christus den Korsfæstede og over alt deri Kirken og malet.

(107) En gang Maren min hustru og min broder Chresten Jensen besøgte mig i Anstalten i Vejlbysogn ligger Anstalten til øst med Have og Skov, de kom ind i den blaa stue i vesten, men Opsynet førte mig der ned, da han oplukkede døren, da saa jeg der min ædle hustru og min broder i Overfrakke, staa herlig i døren, i Jesu navn, for dem bekendte jeg paa knæ, med min Tunge af Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære der jeg saa paa denne ære, men Opsynet løftede paa mig i døraabningen, men naar bekendelsen af vores Frelser var bekendt saa stod jeg op og hilsede paa allerkjæreste hustru, der græd de modigste taarer og reneste klareste taarer jeg nogensinde har set i mit Liv paa nogen menneske, de taarer var som Diamanter som dugdraaber om morgenen naar solen er kommet op og skinner paa duggen, det ser ud som et glashav, hvor Jesus Solen bestraaler dugdraaberne, saa og min hustrus græden, de taarer, saa klare var de, jeg saa det, og om Gud vil bevarer jeg min hustrus taarer derfra til Jesus, til det Engleliv, hvad hun tænkte ved jeg ikke, men jeg vil tænke det til det bedste, men min kære broder som jeg for ham og hans kjære hustru Else Margrethe Vilslev, havde jeg i Christi sted, været en aarsag, for dem til at forsøge at faa livet af Gud i Christus, og de fandt den og fik den i deres Daab, som jeg vidnede, han sagde om mig i det han saa mig knæbøje og Tunge, at det var farisærisk, gaa paa gulvet med hans store Overfrakke paa, ak det var tungt for mig at høre paa, men jeg bar det og tog stille til det, kan da nogen tro at farisæerne ja Ypperste Præsten han

(108) vilde bekende Jesus som sin eneste Frelser fra sin synd og Guds søn og lade sig forfølge for Jesus skyld og troede at Jesus var den af Gud udsendte Missionær, og det var det jeg gjorde og det holdt Chresten Jensen min broder i kjødet og i herren der for Farisærisk vaager derfor over eder selv, derimod Jesus, og mig da Kaifus fik at høre af Jesu sandru mand, at Jesus var Guds søn, saa sønderrev han sin Kjortel fra øverst til nederst, til et tegn paa at Guds retfærdighed var berettiget af Jesus, men Jesus havde sandhed, men Ypperste Præsten havde de løgnen, engang vil den sandrue Gud lade det komme for dagens lys skjønt vi allerede har set mange tegn paa Jesus sandheds ords opfyldelse deri og at Gud oprejste ham fra de døde og lod ham aabenbares, og i dag morgenen før jeg stod op. Jeg slumrede ind i Sengen, da saae jeg en lysende Sol opstanden, men det var da jeg blev vaagen, i vest og sydvest, jeg saa et blink deraf siden. Jeg blev vaagen i gamle Frøkjær en juli after, vi spillede Fader og Moder og os der er kære Børn at synge salmer med hverandre, det gjorde vi den aften, i vor Daab Gud bevarer os af naade, da vi saa havde sjunget, saa vilde Fader glæde os med at Spille, Brysen skreven med Kridt paa Bordet og 2 Terninger paa hver tal hver Terning fra et til seks prikker sort i hvidt, dem kastede vi med haanden det saa terningerne viste fik vi af Pebernødder af Brysen, vi havde gerne en $\frac{1}{2}$ skep Pebernødder til Jul, naar da sangen holdt og vi skulde til at spille, saa saa jeg aandelig lyst gullig noget til venstre forlod mig af min mund for jeg vilde helst være bleven ved at synge, men Spillede.

(109) Før jeg solgte Vestermarken til Marius, da jeg og ko drengen var omme efter en lille læs Havre fra Vestmark, Kvielæsset, og vi sang paa en Salme hjemad vi havde kørt Boghvede ind før Maren og Karlen malkede og det var i mørkningen, vi kom hjem, nu havde karlen ikke faaet det nedfaldne Boghvede væk og jeg ja vi sad paa vognen og Hestene nærmest vilde æde af det, men jeg kørte til og da hjulene kom op paa Boghveden saa væltede vognen ned i vest og det var nedad, Hestene holdt jeg, men jeg raabte for at bevare Jenny Kirstine Godballe, plejepigen gik derude, min hustru kom til mig, karlen til Hestene, men jeg slog saa forfærdelig mine Arme, men især højre, saa tog jeg ved min hustrus højre haand med min højre haand der jeg laa paa jorden, og vi rykkede i fald armen skulde være kommet noget

af led o hvor det gjorde ondt, men der var og hvad ikke var saa jeg laa til Sengs og laa en 8 dages tid, men det gik saa lidt over og endnu har jeg ondt ved at taale armbevægelserne med armen opad, men nedad kan jeg bedre, men jeg søgte ingen Dokter, men jeg knæbøjede for Gud Faders søn og Helligaand for at mine arme kunde helbredes og bekendte med min Tunge Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære. I aftes var jeg og Marius omme hos Peder og Maren igen i besøg jeg gav de tre børn hver en 25 øre, med børn i alt 19 folk, efter aftensmaden, stod jeg frem med de ord i Esaes 5. Cap. 20 vers og siger altid Gud og Fader tak for alle ting i vor Herre Jesu Christi navn (110) og takkede for mange ting som vi af Gud var bekommet ja især for den Korslidende Jesus Guds søn og deri og for vor Daab hvori vi er frelst Amen.

Den 8-12-1923 I skulde være mine vidner baade i Jerusalem og indtil verdens ende. I dag lidt frost og blæst der var og barsel nede hos N. F. Knigge og vi var der og jeg vidnede om troens sandhed ægtehed og deri om de Katolske afguder, for at omgaaes med de døde dette er Herren en vederstyggelighed, det var i Pastor Sotmanns tid, Sotmann sagde engang i Sædding Skole om i salmen naar tro og haabet skal forgaa, men kjærlighed bestaa, det er ikke rigtig, at tro og Haabet skal forgaa, for Paulus skriver, saa bliver da tro haab og kjærlighed: men iblandt disse tre er Kjærligheden størst, det troede jeg ham paa for jeg før efter Guds ord begreb at tro og haab ikke kunde foregaa for saa blev der jo en aabning i Guds ord, angaaendes troens forgaaelse, ja og nu ser jeg at naar haabet bort tages saa blev der at aabning til i Guds Bog og det maa der ikke være, for Jesus har søgt mine ord skulde i ikke forgaa, men verden skal forgaa derfor vaager over hvad i troer og haaber at i ikke kaster noget væk af Guds ord. Der til Kniggers var og min fætter Chr. J. Christensen i sommer død i troen paa hans Frelser i hans Daab, han havde en Gitar med og spillede på den salme og lovsange og vi sang med for Knigges var troende folk.

(111) Men ogsaa i hans hjem i Foverfelt paa Gitar spillede Chresten og vi sang og flere steder, ja hos os paa Strandgaarden spillede Chresten paa Gitar og sang der med i Salmer og aandelig viser, og vare lystige, og vi anede ja min fætter vidnede ogsaa om livet af troen da var der flere steder vi kom, og aflagde vidnesbyrd, men nu er det ligesom de hellige

lukker dem mere inde for dem selv, men hvor jeg bliver budt og kommer der, der aflægger jeg vidnesbyrd for jeg troer Jesus paa ordet i skulde være min vidne og naar saa gæsterne ved Bordet er samlet i gæstebudets hus, og vi er bespist, saa rejser jeg mig gerne og giver ord til lyd for man maa tage folkene hvor de er og ville i høre mig i nogle ord, som saa begynder jeg, der Jesus blev Korsfæstet uden for Jerusalem, da var det et raad af Gud, fordi han er barmhjertig og vil ej frarøves sin ære, thi da Gud kom i kødet i Jesus Christus, Kvindens sæd, saa led menneskenes søn paa Korset i mellem himmel og jord, satte Korset fast i jorden, med ham naglet til Træet, med alverdens synd, paa sig af Gud gjort til synd for os i vor sted, dog han selv ikke vidste af synd, der vare svig i hans mund og han blev lydig de syndige Engle blev ulydige og en i Slangen forførte os til synd, derfor maatte Guds søn i os indgydet ved den helligaand i jomfru Maria og af hende fødes og blive stor og Korsfæstes for os at frelse os fra vor synd.

(112) ja som med sit uskyldige Blod vores synd, og til verden for at knuse dit Hoved, du gamle Slange, og denne forsoning har vi faaet i vor Daab, det skal vi tro ogsaa bliver salig ved hans gerninger, og det giver os ogsaa tanker ind i vort Hjerte til at elske Gud Jesus og den Helligaand, ogsaa beflitte vi os paa at leve et helligt levned, men Gud oprejste Jesus fra de døde, og lod ham aabenbares, derved hævdede Gud sin ære. Niels Jensen.

Nu sneer det, fra Sædding Strandgaard foraar med kartofler kørte jeg og Laurids Henriksen var med til Esbjerg, og faa en gammel Kakkelovn byttet og faa en ny, for jeg hentede den gamle nede i hans hjem, for hans skyld havde det nær kostet mig mit liv dog fik jeg ej en øre derfor, da kartoflerne jeg afleverede til Købmand Nielsen vest i Byen, og jeg med Laurids oppe i byen havde faaet en ny Ovn, saa vilde han ind til en Jernhandler med den gamle og faa byttet, for han byggede sig et nyt Hus oppe paa sin mark, der borer nu Laurids Mathisen, men da han var derinde da holdt jeg ude ved nordsiden af gaden og sad i Agestolen den ny Kakkelovn laa bag i vognen, men han tøvede og snakkede, og jeg var ked af det, men Vognmand S. Pedersen boede i Borgegade og karlen fodrede Hestene og tog ikke Hammelrebene af Porten stod aaben, O Herre hjælp os, saa blev Hestene sky og løb løbsk ud af Porten i vester

(113) og hen i Smedegade i nord og kommer springende med Stjerten og forvogn til Kongensgade og om i øster, i Kongensgade og jeg sad i nordsiden i Agestolen og fattede straks situationen, ordner Tømmen i Venstre haand og Pisken i højre haand beredt til strid, Pedersens Heste blev enige om at fare i fuld spring at sætte lige ind imellem mine 2 Skimler den ene Kobbøl sprang i stykker de store røde Heste satte Stjerten lige og for nederdelen af mit Bryst aa hvor det gjorde ondt, helt ind til Ryggen det drev saa vognen, men jeg tabte mælet, Kresten Hansen kom og tog hans Heste, og jeg forsøgte at tale, men kunde ikke, saa vilde jeg sige, Jesus i Knæ bøje og Tunge og da jeg saa i min højre Lunge begyndte saa aabnede det sig i mig og sagde Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære, men Agestolen med mig væltede bagover i Vognen, og forvognen væltede ned i nord paa brostenene og jeg slog mig paa ny og jeg tabte mælet igen, men jeg tænkte nu dør jeg vist, og for Gud vilde jeg gerne paa Knæ døe, saa rejste jeg mig op paa Knæ og saa forsøgte igen at sige, og saa sagde at i Jesu navn Jesus Christus er en Herre til Gud Faders Ære, men det mærkelige var at bagvognen væltede ikke, og der laa Ovnen i god behold, jeg og Laurids kørte hjem, jeg kom i Seng en 8 dage, men alligevel tog det lang tid før det gik bort af brystet, saa blev jeg enda skyldt for uret mod at jeg tog en krone for (114) det, men det var løgn, dog jeg fik lidelse nok og tids øde og lidt skade paa redskaberne, men alle ting tjener dem til gode som elsker Gud, for det var bestemt fra hjemmet at jeg ej skulde have noget for det, men tids øde og lidelser fik jeg da, dog jeg takker Gud for hans ord i Knæ bøje og Tunge, deraf fik jeg 2 gange mit mæle.

Den 10-12-1923 Ære alle i elsker Broderskabet, frygter Gud, Ærer Kongen.

I 1862 da jeg var kommet hjem fra Felttjeneste i efteraaret, da blev jeg begæret af Ane Catrine Steffensen, at byde til hendes Bryllup i Brøndum Kirke med Søren Christian i Nørgaard da jeg tjente hos hendes broder Steffen Nielsen og det gjorde jeg saa som begæret, og dagen før brylluppet, var jeg i Hjerting, hos Niels Pedersen kaldet Marbæk, i en Brønd paa en 18 alen dyb lagt med Kampesten og Sandbund, men Niels var ubemidlet, og jeg vilde nok tjene de 50 kroner, jeg fik Rebet at holde ved fastgjort foroven i Karmen ordentlig efterseet og en Spand med en stærk Tov, for de havde ikke Vand, saa stod jeg

over i Spanden Brøndtovet ind i mellem Armene og hænderne holdende fast ved holdrebet saadan i skiftevis at en Haand at flytte ad gangen og holde med den anden og se efter om der var ingen Sten faldet ud eller løse, at se til saa gaves ved Niels med vinden ned til bunden, saadan skal en i en brønd, der var kun bunden ved vandet, jeg fik Skovlen derned saa bøjede jeg mine Knæ foldede mine hænder for mit bryst og bad vor Fader du som er i Himlen helliget vorde dit navn til os komme dit rige ske din vilje som i Himlen saaledes ogsaa paa

(115) jorden giv os i dag vort daglige brød, og forlad os vore skyld som ogsaa vi forlader vore skyldnere og led os ikke i fristelse men frels os fra det onde thi dit er riget kraften og herligheden i evighed Amen i Mathæus Evangelium, med taksigelse, saa rejste jeg mig og tog graveredskabet og fyldte i Spanden, da holdrebet var taget op saa sagde jeg hejs og Niels hejsede opad, jeg stod bøjet og arbejdede, men o Gud saa skete der noget jeg vidste ej hvad var, men han raabte ned til mig kunde jeg høre, hvad der var sket kunde jeg ikke svare ej heller drage mine aande, men jeg havde det godt, det var som noget rødt som om Engler var ved mig, dog saa jeg ikke nogen personlige Engler, men havde jeg den gang død saa havde jeg bleven salig troer jeg, men saa tænkte jeg det var slem at jeg skulde gaa i den Brønd for jeg kunde have hjulpet mange med vand i deres brønde, og min Moder vilde sørge over mig, men saa kom den lyse verslige aand over mig, og jeg vilde da forsøge at drage aande, for jeg kunde ikke røre et lem, saa anstrengte jeg mig ligesom med viljens aandskraft for at aande, saa kom der en lille synk i min højre næsebor, og det voksede og jeg fik naade til at drage mere aande og jeg begyndte at staa op, men jeg ravede, men dog med anstrengelse kom jeg op da var mit Kasket slaaet af mit hoved og mit Hoved havde et hul paa mit baghoved, og blodet af mig laa i Brøndens bund og min tommelfinger var blodet slaaet ud af, han raabte

(116) og jeg sagde kom med Spanden den kom og jeg fik redskaberne i og han tra op, kom saa med Spanden og holderebet, det kom og jeg stod i spanden tog fat i holdrebet og sagde hejs og Niels vandt mig op, konen var derude, hvordan er det du ser ud, jeg maa jo vel have set bleg ud, lad mig komme ind, jeg kom op af brønden og igennem brøndkarmen og ind i Sengen, saa fortalte jeg hvordan det var gaaet til, jeg fik brød og kaffe og kaffepuns og afvasket saaret et hefteplaster

paa en klæde bundet om hovedet, men i Brønden var falden en kampestn ud af siden af brønden den laa dernede saa jeg en 8 tommer lang og vel en 6 tommer tyk og mit blod laa i bunden i Brønden, saa sagde jeg nu maa i aldrig lade nogen gaa i denne Brønd mere, den skal i kaste efter det blev den og siden flere aar efter gravede jeg dem en fælles Brønd, den er god endnu, men jeg gik hjem kom ej til det bryllup jeg bød til som var dagen efter i Brøndum, Brønden blev kastet til, men min moder og familie Hans blev bedrøvet da de saae mig med klædet om hovedet, for jeg gik hjem der tjente jeg ingen penge ved det, men bøn og lidelse fik jeg at kende, men da jeg kom i seng saa fortalte jeg dem det derhjemme hvordan det var gaaet mig, men i 14 dage laa jeg i en svær hovedpine det var som mit hoved skulde skilles ad saa smertefuld det var, arret er der endnu. Han tog vore skrøbelighed og bar vor smerter, jeg blev dog rask igen og takker Gud i Jesu navn derfor.

(117) Men Ane Marie i Esbjerg havde ikke vand i hendes Brønd saa skulde jeg tage den op og lægge den om, jeg med min tjenestekarl Chresten J. Christensen hjalp mig som vinder, nu er han Grosserer i Papirhandel i Esbjerg Danmarksgade, men da jeg kom til vandet jeg fik en Brøndtønde ned jeg havde sat rammer hele vejen, men der laa cirka en alen under vandet i gamle Brønd, og det er det værste at faa der skulde sten og sand og sa at tønden med stenene i kunde synkes i den nye Brønd, ellers kunde jeg ikke faa Brønden sat uden det kom op alt sammen, men lidt efter haanden jeg arbejdede, og det strengt og jeg bad imedens jeg arbejdede jeg havde det da og snart oppe bad og arbejdede saa stod min aand stille, og jeg aanede ikke jeg drog ikke min aande den stod stille, men jeg var ligesom frisk og vel tilpas og sund og det var lyst for mig, jeg tænkte hvordan er dette her jeg vidste ikke hvad bedst var at gøre, men jeg holdte op at arbejde og stod ganske stille, mon det ikke er saaledes vi som lever, naar menneskes søn kommer bliver forandret til at blive Gud, men jeg var som et nyt menneske, men saa syntes jeg det var vel det bedste at forsøge at drage min aande og det gjorde jeg saa og, men aande kom tilbage og jeg aanede frisk, saa gav jeg mig til i ro at arbejde og jeg fik det gamle op, og det nye lagt nok ned, saa der blev vand nok og fik Brønden lagt hel om, og jeg fik mine fortjente Penge og Gud tak.

(118) Saa var det paa Sædding Strandgaard engang jeg laa ved Stokken sydside i Sengen en morgen jeg vaagnede og gav en hellig skrig se brudgommen kommer, men det var af drømmen jeg vaagnede, men det var herligt og saligt for mig at høre paa af min egen mund, o ja tak kære hellig aand min talsmand. Vejret er rolig i dag noget solskind paa jord og lit sne. den 11-12-1923 saaledes skal det være paa den dag, menneskets søn aabenbarer. St. Kaukas 17-30 vers. I Anstalten jeg laa en nat i min seng paa Sovestuen i vaagen tilstand da saa jeg fra min Seng jeg laa paa ryggen saae lidt til sydvest en fire alen fra mig, Jesus sidde i personlighed i en gullig lysagtig Kjortel. Med vide Ærmer som en 6 tommer vid, lidt skraads nedad, saa gik jeg ud i min aandelige Person og gik i den hen til Jesus og tog mod min aandelige personlige højre haand ind under Jesu venstre arm. Og et lille øjeblik jeg sagde ingen ting og Jesus ejheller, men saa tog jeg stille min arm og haand tilbage igen, og gik hen i min legemlige person, der jeg laa i Sengen i min aandelige person, det laa jeg i Sengen og fulgte med i bevisthed og saa og udførte det, for der i mit legemlige person kunde jeg ikke have udrettet noget for det var aandelig baade Jesus og det aandelige af mig personlige person, men i min legemlige person kunde jeg nok føle og fornemme det aandelige tilstede værelse, i lov det opstod, man skal være forsigtig naar man omgaaes med det aandelige at man ikke bekender det for saa faar man bedrøvelse deraf og synet bliver fordrevet for en.

(119) Men en anden gang paa samme Stue samme Seng la jeg og en nat, i vaagen tilstand, da saa jeg i mørket ja det var mørkt, for der er trælaager for vinduerne om natten altid for Patienternes sikkerhed, ja jeg saa i en indfatning af jern en rosten kapsl paa en mands størelse uden om manden at dømme at være frisk bevaret inden i kapslet, da det saa kom skraas opad ud for mig som omtrent 5 alen over mig, saa brast den rustne Kapsel ud til 2 sider den ene til syd den anden til nord saa vidt ud at en mands skind der kom til syne og det var Jesus`lys i personlige nøgen mands størelse bagfra saa jeg Jesus, ligesaa lyst ikke en plet paa ham var at se, det varede jo kun kort tid det stod paa, der er noget lig det med Moses der gerne vilde se Guds herlighed, men Moses saa Gud bagfra, saa engang, jeg var paa E afdelinge i den søndre Stue, vinduerne til syd murvægen til øster da en dag jeg stod med front mod syd holdte jeg min venstre haand i højde med mit hoved og mod

øst, og flad inderside imod mit ansigt tro mig, da saa jeg min venstre haand klar ganske lyst ikke en eneste mørk plet eller prikke var at se i den, dog var den ikke ufølsom, men jeg kunde godt bevæge den om ildet det der var heller ikke spedalsk eller syg, men det var aandeligt lysets liv, jeg saa i min venstre haand og mod det østre nøgne væg, men en dag i den samme Stue over ved den østre væg noget østen for, det omtalte om haanden imellem bordet og bænken stod jeg, og ved min højre side stod en person Peder Nøhr da faldt jeg og (120) paa knæ, men saa slog Møhr med sin højre næve mig, lige ind i næse og mund, saa blodet løsnedes, saa vilde jeg ikke lade mit blod spildes paa Gulvet, men drak det, men aldrig har jeg faaet saa sød og behagelig en drik som den Gud gjorde det saa sødt mit blod i min mund at det er det sødeste jeg har smagt i min mund af legemlig drik, dog ellers er blodet noget bittert i smagen, naar der var blodpletter paa gulvet, og kunde ikke med sæbevand vaske det af, men skrubbe det af med en kniv af brædderne, jeg tænkte det er vel af at Opsynet maatte ikke slaa blodet ud paa os.

Nu i Guldager Kirke under Pastor Sotmanns tid, da Jesus Korsfæstelse var ovre Brigstaden front mod Kirkeskibet vi har 3 stykker 3 mastet skibe i vor Kirke hængende ned fra midten af Hvælvingerne i Lænker, tre knuder for hver lænke over gangen over en mands hoved ved en 4 ½ alen fra gulvet, den største Fuldrikker kanonbaad, nærmest med stevn vendt som sejlene hen ad til Koret. Der en dag saa jeg Jesus den Korsfæstedes hele person under gudstjeneste blev levende for mig at se og jeg kunde godt have raabt højt, jeg ser Jesus Christus den Korsfæstede levende for mig og min sjæl er frelst, jeg sagde det sagte aandelig for mig selv, men tav for ikke at forstyrre Gudstjenesten under Pastor Kvistgaard, da Korsfæstelsen er flyttet om i den første hvælvingrum paa den nordre væg, ved Kvindestolene, han er jo født af en Kvinde, Evas søster Maria da endog Kvistgaard var ved Altertjensten, jeg sad i mandfolkestolen, da saa jeg Jesus Ansigt levende elskelig og jeg elskede ham og sagde, jeg saa Jesus og min sjæl er frelst en Pige saa om paa mig.

(121) Den indre Mission kom først i vor Kristineborg i Guldager sogn en dag sad i samme Mandfolkestol lidt øst en 3 eller 4 stole fra Prædikestolen midt i stolen staar Christus oprejst ved hans højre side er først fra øst Mathæus saa Markus

ved Christus venstre side staar først Lukas og saa Johannes, alle 5 med deres malede navn under hver sin person, men da medens vi sang da blev min tone af Jesu Blod forvandlet til en inderlig tonart dog i den samme melodi i salmen, men det var nu blendelig liflig for mig det var før mit fald, menneskens søn er kommen at søge og frelse det som var tabt, bag i Kirken der er varmeovnen, der er en lang trækrør med med 2 træstiver ved hver side med en stolpe i midten over gangen der er Jesus malet og ved hver side af ham er 6 Apostler alle 12 Apostlers navne og derover er Orglet som Frimurer Esben Mathiasen Engels Konsul gav os i Guldager Kirke og den nuværende Guldager Degn Lærer Nielsen og Orgelspiller nu spiller paa ved Gudstjenesterne og Bødker Hans Peder træder Orglet, nu fortiden under Pastor Jensen. Sædding den 12-12-1923 af Niels Jensen.

Thi Menneskens søn er kommet at søge og frelse det fortabte. Lukas 19-10. Veteranfest i København den 18. april 1914 for de veteraner som var med i Krigen 1864 ved Slesvig, Dannevirke, Dybøl og Als da vi tabte for 2. Kejserdømme, Tyskland og Østrig og Ungarn der var af Guds naade ogsaa jeg Niels Jensen med vi fik fri rejse logi og beværtning, og i fornøjelses steder, frit med Sporvogn og alle var og meget imødekommende god.

(122) Til denne fest digtede jeg en lovsang til Kongen, Kong Christian X ud af de ord i aabenbaringen 14 Cap.12 vers Her er de helliges taalmodighed, her er de, som bevarer Guds befalinger og Jesu tro.

1. vers. Kongen i landet o vor Gud, kalder vi nu af Guds naade, og beder her i Jesu navn, for at vor Konge maa leve, alt med sin Dronning og deres børn, som Gud dem gav maa leve vel, alt til Guds ære og deres.

2. vers, Folket i landet ser dog hen, til vor Konge og Dronning, udi forventning at vi skal, ved dem det gode bekomme, thi af Guds naade hver som troer ere vi alle Kongebørn, døbt dertil udi Guds Christus.

3. vers. Herre de som Helliger med tro taalmodighed, de som bevare befalinger Guds, og udi Jesus forenes, for hvis Gud sender os en tugt, vi kunde bære den saa smukt, og udi ygmyghed bede.

4. vers. Nu da siden fjenden han kom, og skar et stykke fra landet, har Gud velsignet Konge og Folk, ved danmarks

dyrebar strande kirker i flok, er bygget op ja se Guds rige i vort folk levendegjort er i mange.

5. vers. Hvo ved da tal paa grene her, som i Guds Rige er sprunget, ud blandt folket i danmarks land, siden vi freden bekommed, ogsaa de gaver vi bekom, udi Guds ord, er skrevet om aanden skal eder kundgøre.

6. vers. Flere opfindelser er gjort, meget som var er udvidet, Havne er bygget og bygges paa, Fyrer hvor efter der styres, ja vores Flaade er jo saa, bedre istand, beskytte maa bedre vort land hvor den sejler.

(123) 7. vers. Landeværnet med Skandser og Fort, staar nu og frem, og bygger, jo derpaa og bagved der staar, landssoldater, til dækning, for at forsvare og hvis kom mod os en fjende o Guddom i Christus hjælp os samdrægtig.

8. vers. Af Guds naade vor Konge kjær, lad nu min sang dem behage, skjønt den er ringe dog engang, vilde jeg gjerne behage Gud dem tronen haver sat, lev nu for Jesus og vær glad, glæd dem i Herren nu altid.

Digtet den 15-8-1914 af Niels Jensen, Veteran fra 1864.

Denne lovsang og en Bog jeg forfattede og lod trykke i 1905.

Titlen, **Bogen til Guds Ære**. Med aandelige viser med mere, lagde jeg i en Konvolut og jeg egenhendig, gav Kong Christian den X i Haanden der Kongen sad til Hest ved Amalienborg i København, da jeg en Veteran var der til fest hvor vi fik mange behageligheder. Jeg fik og en takkeskrivelse fra Kongen i gennem hans Adjodant, for Brevet og min Bog med venlig hilsen Ærbøgist J. Rathe, Amalienborg den 19-4-1914 til Hr. Veteran Niels Jensen, Sædding.

En Aandelig Vise til Veteranfest i København 18-4-1814 af Markus Evg. 10 Cap. Af det 38. vers. Kunde i drikke den kalk, som jeg drikker og døber med, den Daab som jeg døber med.

Den 26-3-1914 digtede jeg.

Melodi: O at jeg kunde min Jesus prise.

1. vers. Se dog hvorledes, med røg det mørkner, og hør hvor buldre det men drøne der paa Dybøl stilling og paa dets Skanser og paa Tiranet til brohovedet.

(124) 2. vers. Da kæmped vore med mod og kræfter, og mange faldt i denne blodige kamp, af Offiserer og kommandører ja menige saa mange brav soldat.

3. vers. Den som Gud skaaned, en del valider, tilbage blev den sunde Landsoldat, her Veteranner, for dem der holder en fest i København til minde om.

4. vers. I atten hundrede og fire og tredsend, den attende april at kom i hu, derfor er samlet saa mange rundt om af landet Danmark kaldt vort Fædreland.

5. vers. To mile fra stedet vinduer klirred, paa højen Bak jeg det beskuet har, der var en gru i det at beskue, men tænk saa dem der var der midt iblandt.

6. vers. Nu kan i drikke den kalk, jeg drikker og døbe med den daab jeg døber med, i raske unge nu Lansoldater, som staar til forsvar for vort Fædreland.

7. vers. Gud os giv frelse om det skal gjælde hvis Danmark atter skulde staa Syil, nu vi befæster til lands og søen, med Skandser og Damper pandser Skib.

8. vers. Men hør hvor den Gud det vil holde, saa vil vi alt udi vor Jesu Haand, befale landet og de paa vandet, at vore sjæle jo dog frelser kan.

9. vers. Velsignet være nu Kong og Dronning og alle kongers undersaatere med, og tak for gaven af Veteraner, for denne hædersgave vi bekom.

Digtet den 26-3-1914 af Niels Jensen, en er sendt med lejlighed, til Enkedronningen paa Sjerlottenlung af mig Niels Jensen.

(125) Fra Sjerlottenlund den 30-6-1914 til Hrr. Brøndgraver Niels Jensen Sædding.

Hendes Majestæt Enkedronningen, sender dem en venlig tak for den modtagne skrivelse med deres digte og ønsker Dem alt godt sundhed og lykke. Underskrevet ? Admiral og Kammerherre.

Den 13-12-1923 hvo som troer paa mig om han end dør skal han dog leve.

Engang jeg var paa Sygestuen K i Asylet, da ved en Patient Mikkell, da jeg i gaar knæ bøje og Tunge, da jeg laa paa knæ, med mine hænder foldet for mit Bryst, da tog Mikkell en haand ved hver af mine fødder og løftede mig op med benene skraadt opad, og lod saa paa Gangen med grus paalagt, mine Knæ falde ned, aa hvor det gjorde ondt, Knæene blev baade blaalig og gullig, men jeg troer at Gud tog ham dertil, for jeg havde lidt før grædt til Gud Fader deri at mine Knæ var ømme og tykke af at gøre saa tit Guds vilje i Knæ bøje og Tunge, dagen efter kom

jeg til Overlægen og jeg skulde paa Sygestuen, mine Knæ var belagt med en skarp hud en haard og skorpet af Knæ bøje, men der jeg laa der i den østre Seng saa kom Overlægen, Reservelæge Helvig, en Læge og Overopsyn Christiansen, og mine begge Knæ skulde Briteres (Opereres) nu var jeg ængstlig for disse stor Herrer skjønt, jeg tit havde bøjet Knæ og Tunge for dem, men nu frygtede jeg for mennesker og paa den maade skammede jeg mig ved mit navn, men det skulde jeg ikke have gjort

(126) for det blev mig en svær Pine, da de saa kom ind i Kammeret vi var 3 Patienter, saa Tæppen til side, Helvig stikker en naal ind over knæskallen paa hver Knæ den højre først, og han tog saa fat og trak jeg laa paa ryggen aa det gjorde ondt, fordi jeg skammede mig ved mit navn, men den nød, raabte jeg paa Fader, og saa tog Gud Fader af min smerte, da retfærdig gjorde Gud sig selv, i de ord, kald paa mig i din nød, og jeg vil udfri dig, og du skal prise mig, saa kunde de stikke som de vilde det gjorde næsten ikke ondt, i mine Knæ, da blev jeg Briteret paa begge Knæ et hul paa hver, længe før paa Sygestuen briteret paa højer Knæ i en stor Stue vel en 25 mand, en stor Opsyn da skulde vi spise middagsmad, til min seng var en lille bord med 2 jernknægte at fæste ved sengekanten, der satte Opsynet til mig maden paa bordet da bøjede jeg den venstre Knæ, men den højre var udstragt for der var en træskinne paa den, da den var Briteret, saa foldede jeg mine hænderne og bad til bords, I Jesu navn gaar vi til bords, o.s.v. under disse ord med knyttet næve slog den store Opsyn mig lige ind i Ansigtet, med en saadan kraft at man maa undre sig over at en kan holde til det, men jeg tog det med sagtmødighed og spiste mit maaltid, jeg ved ikke bedre end at jeg har faaet 2 huller til, det husker jeg ikke 5 huller i alt, den Stue først her omtalt der laa der en der heder Kasper ind til mig, en længere henne der havde en stor saar i Ryggen dem vidnede

(127) jeg for, om Jesus og om natten tog jeg skraa pøllen væk og laa paa mit Ansigt i bøn og samtale med Gud, og sagde højt, saa at de to kunde høre det, han laa mange nætter i bøn og samtale med Gud, og ham med saarhullet i Ryggen fik jeg den sidste nat han levede, til at sige det efter mig han og højt, han laa paa sit ansigt mange nætter i bøn og han talte med Gud det sagde han til mig, næste dag løste Jesus ham ud af trængslerne, men glad var jeg, om middagen var jeg gerne inde i køknet at

vaske op, og der knæbøjede jeg og Tungede og blev reven omkuld, en Opsyn Pedersen var især efter mig, men jeg tog det med taalmodighed og slog ikke igen, for det er paa vor Jesu vis at være, men naar jeg saa kom ind til Kasper saa bøjede jeg Knæ og Tunge, med foldede hænder ved hans seng og sagde højt, nu har jeg vasket op Kedler, Talærkner, Kruse, Gafler og skeer og tørret det af og sat paa plads hvor der er rum til det, og saa bad jeg bønnen, Vor Far du som er i Himlen, o.s.v. Som Jesus har lært os at bede og saa gik jeg i Seng, dette gjorde jeg i flere dage hver dag, men den sidste dag da siger Kasper, du skal ære mig, jeg svarede det skal han Jesus Christue den Korsfæstede han har frelst os og saa sprang jeg i Seng Gud ske tak. Denne Kasper var der ingen der havde hørt, ham tale dog jeg kendte ham længe, ej heller synge, men dagen efter tog Jesus Kasper til sig tak søde Jesus sagde jeg ud af mit hjerte. N. Jensen.

(128) Den 13-12-1923 Da var jeg ovre hos Thomas Sørensen han er syg for ham knæbøjede jeg og Tungede, jeg og bad for ham Herrens bøn og græd med i bønnen for ham, han kan ikke godt drage hans aande,

Den 14-12-1923. Den 26. april 1923 Kongen og Dronningens Sølvbryllup dog dertil en Lovsang digtede jeg af de ord hvo som haver Øren at høre med han hører. Mathæus 13-9.

Melodi: Jeg elsker de grønne lunde:

1. vers. Naar Sølvsnoren den borttager, da gjælder det rigtig om, vi troer paa et haab som ej svigter, det er de saliges haab.
2. vers. Det er i Sølvbryllups dagen, for Kongen og Dronning her, Gud giver de maa behage, vor Gud og vor Fader kær.
3. vers. Saadan at de maatte elske, vor Herre Christ, da tror jeg de lever længe, og hører paa aandens Røst.
4. vers. Hvo som haver Øren han høre, paa aandens livsa lige røst, den giver sit hjerte til hele, at elske den Herre Christ.
5. vers. O kongelig Sølvbrud paret, som nu har begyndt at gaa, i tiden frem til Guldalter, til Guldbryllupet at naa,
6. vers. Lad Jesus ved ord og aanden ledsage, eder paa vej, den tid i have at leve, før Sølvsnoren tages bort.
7. vers. O griber ved troen livet, som udi Daabem de fik, og lad det eder drive, til jesus paa Korset hen.
8. vers. Og dersom bevist de finder, at livet der er saa sødt, da vil de ej gaa i blinde, men skue mod Himlen hist.

(129) 9. vers. Der er en Stad at beskue, med rene Gader af
Guld, med livsens vand det klare, med livsens træder udi.
10. vers. O Jesus er solen lyset, ja han er dets Stadens Sol, hvad
kan Gud os bedre give, til liv og lykkelighed.
11. vers Maiostæterne jeg ønsker, at liv i tro og Daab, og
kærlighed at frembringe, med bøn og taksigelse.
Digtet af Veteran fra 1864, med Lykønskning til Kong
Christian den X og Dronning Aleksandrine med velsignelse.
Niels Jensen.

Men da jeg indsamlede i vor sogn Guldager til ensomme gamle
i 1921 i alt 159 kroner og kvitering derpaa 3. maj 1921 med
venlig tak for arbejdet, Bernstofgade, Argersen, og nu igen en
indsamlet gave i Guldager sogn i 6 dage og fik 164 kroner 70
ører og modtog kvitering og bestyrelsens varmeste tak for
sognets arbejde, 25-4-1923 Pran Otoldedens hoved kasser,
Portoen betalte jeg selv, da nu Kongen er hoved Protektor saa
bad jeg bestyrelsen i Ensomme Gamle i det jeg sendte
Bestyrelsen som forlangt var i et brev og lagt til Kongen
Sangen i for at være sikker paa at Kongen fik den i
retmessighed, det gjorde den ogsaa og Bestyrelsen sendte mig
et blad af Politikken hvori Sangen benævnes i Kongens gave
fra Veteran Niels Jensen Sædding pr. Esbjerg og dette er jeg
taknemlig for.

(130) Den 13-12-1923 i dag sendte jeg et brev til Enken Helene
Hansen i Olvig, pr. Esbjerg angaaende at hendes datter Maren
Nielsen gaardejerinde døde i mandags aften klokken 7 ½ i stille
fred og begravedes i dag den 15 i samme, jeg drog frem af
Lukas Evg. 19 cap. 38 vers velsignet den som kommer en
Konge i Herrens navn, fred i Himlen, og der i det højeste, i
sommers da jeg besøgte dem da var hun rask jeg taledes da og
om Jesus og hun græd, som en synderinde, anden gang og
under hendes sygeleje sendte jeg og et brev til hende, hvori var
en bøn jeg bad til Gud for hende om mulig Gud vilde for Jesus
skyld give hende Maren den kjære helbred, eller om Gud
vilde tage hende hjem til sig hun da af barmhjertighed i hendes
barnedaab maatte faa naade til at tro paa syndernes forladelse
og gaa salig hjem i fred til Jesus og nu er det skeet fred med
hendes minde ja fred med hende, der er to piger og en dreng
den mellemste, den yngste er pigen ved 12 aar, i side 127 han
laa mange nætter paa sit ansigt i bøn og samtale med Gud for
det er noget utydelig, ført og første side for den sags skyld

bøjede jeg mine Knæ for vor Herre Jesu Christi Fader. Paulus Eff. 3-14- vers her er det skrift ret af Biblen anført af mig. Nu i dag tøvejer med solskind og Marius vil til begravelse for derovre i Olvig tjente Marius' sønner Niels Frøkjær Jensen ved 26 aars alderen, Bestyrer og Anders Jensen ved 16 aars alderen som hjælper stor dreng, at i Jesu navn skal hvert knæ bøje sig der er i Himlen og paa jorden og under jorden, og hver Tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære. Niels Jensen.

(131) Søndag den 16-12-1923 og de kom hans ord ihu, Lukas Evg. 24-8. vers.

Jeg anfører en drøm Maria fortalte mig i aftes, Maria Theodora Jensen saalunde, jeg drømte at jeg var syg og jeg saa Jesus og min Moder spurgte mig, om jeg ikke var bange for at dø, nej for saa faar jeg det godt i Himlen hos Jesus, og saa døde jeg i denne sygdom, og jeg kom ind i Himlen og der stod Jesus og tog imod mig, saa Knæbøjede vi med hinanden inde i køknet vi alene 2. Nok en drøm fra Strandgaarden af vor Plejedatter fra 7 ½ aars alderen til sommer efter Konfirmationen hun var syg, saa en nat drømte hun at hun bad til hendes Frelser om at helbrede hende, og om morgenen vaagnede hun og var rask, det fortalte hun os, og stod af Sengen berete sig og gik til Skole, derefter i den anledning digtede hun en Salme, med tonen: hvo ikun lader Herren raade, o.s.v. hun skrev den op, og jeg indsaa at den var god, men jeg har ikke Salmen hun er gift i Amerika Orogen Stat og lever, en søn har hun om hun har flere børn ved jeg ikke.

Den 18-12-1923 i begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud. Disse ord i Johannes Evg. 1. cap. 1 vers, svarer i sandhed til Mose 1. Cap. 1. vers i begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden: i Petri 2. brev 3. cap. 5. vers thi de vilde ikke vide dette, at ved Guds ord blev Himlen fordum, og Jorden fremstod af vand og ved vand, men det vil jeg tro og det troer jeg og sætter med mig under mit navn, Niels Jensen i Daaben.

(132) I 11 december termin 1923 har jeg modtaget renter den 12-12-1923 af 2.500 korn i rente 62 kroner 50 øre af S.

Sørensen Loklint, Jerne pr. Esbjerg

Og Marius Jensen min søn renter af 2.600 kroner 58 kroner 50 øre den 13-12-1923 og af N. Madsen fra Jerne renter af 3.000

kroner 75 kroner den 15-12-1923 alt er afskrevet paa deres Obligationer, derfor Gud tak i Christus.

Men jeg har bedt mange gange til Gud, om naade for Christian Svendlund og fru Svendlund, om Gud vilde være saa naadig, at de af 3.000 kroner at faa raad til at betale renter 90 kroner efter Gældsbeviset med Kaution og afdrag, som de tilbød mig fra 11 juni termin at regne 1923 150 kroner, men er ikke kommet.

Kære Gud vær dem naadig om de ikke bier over terminen 11-12-1923 o Gud hvad skal jeg saa gøre, der er jo ingen uden dig o Gud der ved det hvor besværlig det har været for mig og min kære hustru Maren, baade med bøn, arbejde og sparsommelighed, nød og trang, men jeg beder Fader i Jesu navn om tilgivelse for hvad vi kunde have forseet os mod dig du hellige Gud, lad Jesu Korssets død være vor soning hos dig o Gud. Peder Smed i Guldager By skylder mig og 100 kroner, her i terminen 11-12-1923 heller ingen renter betalt mig. Jeg vil vie og notere noget om de farligheder i Brønden mit hoved har jeg faaet Sten paa, 7 Sten, 3. Brønde farvet vandet med mit blod, og i gerningen frossen knold jord, og snart ????, og Sædding en rammefjæl i højre sidr, og i Strandgaardens Brønd faldt jeg over paa kanten af rammen, og slog min højre side saa jeg maatte ligge og holde stille i nesten 8 dage jeg nær og svimte hen i min Kristus arme af en sten, maa jeg haver hue paa nat og dag for kulden der hvor Hovedet er samlet, (133) og de farer jeg har været i ved lejligheder, saa at jeg syntes det saa ud til at jeg ikke skulde faa vand til folkene og bevare mit liv, men maatte bukke under engang slog jeg min finger saa at jeg megen smerte led, jeg bad til Gud han hjalp mig dog, men engang i Gesing Skole slog vandet saa stærkt igennem fra bunden, for at faa den lagt maatte jeg staa i vand til jeg var kølet og række ned med en sten ad gangen med min haand, saa jeg blev hel gennem blødt og saa var der enda 5 karle der stod stille og øsede vand og trække vand op, saa stærk slog det hul der blev 2 ¼ alen vand til min fader efter hans forlangende, en Hammer i Spanden kom den nedfaldet ved siden af hans hoved, det er nogle af vanskelighederne ved vort Brøndarbejde og en morgen i en forseelse fra min side faldt jeg ned en 5 alen i en 3 ½ alen vand en morgen jeg maatte hen til mandens broder Niels Brun og faa en par tørre Benklæder paa, men i Gesing af Niels Lønne fik jeg fra skindet af en hel lag tør beklædning paa nogle penge har jeg ogsaa tabt af de tjente i

Brøndene, og udskeldt er jeg bleven og været hel uskyldig, men jeg tog det for Jesus skyld og tog næsten dem stille til det, jeg har kastet med dem jeg har lagt om til ny Brønd sirka 300 Brønde, men hvor mange jeg der foruden har rensset og repareret ved jeg ikke hvor de ellers skulde have haft nye Brønde i Torup faldt en stor kampesten $\frac{1}{2}$ i gennemsnit 4 alen ned ved mig, men traf mig ikke der laa jeg med kampesten som let kunde træffe mine fingre

(134) hvem Gud vil bevare den er uden fare. I mange aar har jeg og før jeg begyndte paa en ny Brønd gaaet det sted hvor den skuldevære har jeg Knæbøjet og Tunget og manden undertiden bøjede Knæ med, den dybeste er i Sjelborg 34 alen og 4 tommer i sand og grus fra øverst til nederst over 2 alen vand, færdig og fik bag efter bøjet Knæ og takket Gud for Brønden, men i Hjerting for Jens Andersen Villasen en Brønd jeg gravede en dag i efteraaret 1864 ikke langt sønden Bækken norden for Hjerting Strandgaard, der var vel kun $1\frac{1}{2}$ alen til vandet strid sand, men vi øsede saa meget for han vilde have saa meget vand i den, der blev vel og $2\frac{1}{2}$ alen vand i den, men det mærkelige ved den var at da jeg laa paa den saa kom disse tanker i mig, her er den bedste Brønd at drukne sig i, for et menneske, men jeg sagde nej Herre forlad mig disse syndige tanker, jeg syntes det var da alt for gal for der var ikke langt til Vand, men jeg talte ikke om det til Villesen, skønt han selv drog op, for da burde jeg have sagt nu sørger du for straks at faa en pumpe og en stærk Dæksel paa og godt sømmet til at der ikke skal ske noget sørgeligt for saadane tanker kom i mig under arbejdet, at jeg ikke sagde det har jeg angret mange gange, Gud tilgiv mig det, for S. Christensens datter Hanne tjente ovre i Nørre Granle hod Chr Hansen Jensen og saa vi kastede Brønden hun syntes det var da sær han der vilde have Brønd,

(135) I dag kom der bud at min kones søster Ane Hansdatter er død i Rousthøje Asyl i Nykirke sogn, da hun havde spist hendes middagsmad sov hun ind, men i dag den 23-12-1923 skrev jeg paa et brev til Ane til Julen første side saa fik jeg at vide om hendes død, men saa færdiggjorde jeg brevet med Kondolance at jeg kommer ikke og det er vanskelig at Marius kommer. Da lod kvinden Vandkaret staa og gik ind i Stalden og sagde til mennesker der: Se Enken Ane Hansen hun lod nu sit vandkar staa da hun gik ind i døden, saa behøvede hun ikke

mere noget vand at drikke, 88 ½ aar af Vestkysten: læst til Juleaften 1923, vil jeg forsøge at lille juleaften festlig skrift: og han kendte hende ikke, indtil hun havde født sin søn, den første fødte, og han kaldte hans navn Jesus, St. Evg. 1-25. vers. Det er en stor glæde at det skedte som Englen Gabriel havde budet sig i en drøm siden er af Gud, og hvad Gud gør er vel gjort, nu har formedelst denne Jesus der af Maria er første fødte, Gud gjorde at vi samlet kan helligholde med hverandre denne Juleaften i et fredelig hjem, fredeligt af den fred Jesus kommer til Jord, derfor besynger vi ham det lille barn Jesus, med Salmer, Lovsang og aandelige viser, og synger og leger vi underligen for Herren i vore hjerter, for i den tid er det ret Lovsangstid for os, den tid Jesus blev født det er for alle mennesker hver i sin tid, Jesu fødselstid at erindre i deres tid, saaledes og nu for os nu i vor tid i denne aften at komme Guds ord ihu Kvindens sæd skal

(136) Sønderknuse dit hoved, det er en stor glæde naar ægteskabets hustruen føder den første fødte, men her er det langt mere glæde ved Jesu fødsel for her er det først Gud Fader der glæder sig saa Maria og hendes mand Josep, og saa de hellige Engle, da er alle menneskene i hver tid, i fortid og os i nutid og de i ald eftertid, ja i al evighed ja al skabning fordi Jesus er fra synden forløser en og den evige Frelser, ja hvilken glæde maa det og være for den Helligaand som er undfangen af Jesus selv i jomfru Marias liv, og glæden for Jesus selv kan vi ikke beskrive, over at han ved hvem verden med alt hvad der er i den af Gud bleven til, og nu andet er bleven kød i jer lys i et drengbarn, og har faaet en moder i jomfru Maria og hviler i hendes skød under Guds beskyttelse, og at Gud med de hellige Engles tjeneste, alt dette med Jesu fødsel, ved midnatstide juledags formiddag, er en usigelig glæde for os, skal vi saa synge glade jul, men nu takker vi Gud fader for Jesus Christus den Guds søn og Marias første fødte søn, og vi vil gerne bøje Knæ for Jesus, thi han er vor frelser Amen. Færdigskrevet den 22-12-1923 af Niels Jensen.

Den 26-12-1923 det er min daabsdag i dag og jeg har udvalgt de ord af Jesus, i Johannes 9. cap. 35. vers Jesus hørte at de havde udstødt ham, sagde til ham, tro er du saa Guds søn, jeg svarer Jesus ja jeg troer paa Jesus, dig thi du alene er Guds søn ved troen er jeg døbt til hans død, du kan jo selv høre og se,

hvorledes de slaar dig ihjel, fordi de kalder dig i det du aabnede
 mine øjne en synder og jeg en synder der ser nu
 (137) fordi jeg vidnede om dig, at Gud hører den som er
 Gudfrygtig, og jog mig ud, men nu er jeg glad at du Jesus
 aabenbarer dig for mig, at du er Guds søn at jeg som var blind
 født er af dig Jesus bleven seende saa at jeg kan af naade
 komme af dig og ved dig, til at tro paa Guds søn ja paa dit ord
 Jesus, troer jeg paa Guds søn, og det er dig Jesus, fra Gud der
 er kommen at holde dom, og af dig er min Daab, af vand og
 aand fra Gud, og der er jeg igenfødt, ja der er min
 igenfødelse da jeg var paa Knæ og bad, da sagde Gud til mig
 i din Daab der er din Igenfødelse, det troer jeg og takker jeg
 Gud for i dag ved den tid 11 ½ er det nu 84 aar siden jeg blev
 døbt og deri Igenfødt, o tak Gud Fader tak Guds søn o tak Gud
 den Helligaand, for din utrolige naade at jeg Hedninger til
 Christne er bleven et Guds barn og har faaet forløsning, den
 barmhjertighed er saa ny over os hver morgen. Hans trofasthed
 er stor, og denne min Daab gælder for hele mit liv ja jeg troer
 paa Guds søn at den og gælder igen, men døden ind i
 evigheden, der skal jeg først i Evighed kunne takke prise og
 Lovsynge Gud for min frelse i Daaben. Niels Jensen. Det er og
 Chresten Jensens Daabsdag jeg læste det i dag. I dags aften er
 det den 31-12-1923 altsaa nyttaarsaften glædelig nyttaar alle,
 Peter siger til ham, Herre hvor for kan jeg ikke følge dig nu?
 Jeg vil sætte mit liv til for dig det er dette vi skal give agt paa
 (138) hos Peter at hans liv holder han ikke for god for dig
 Jesus. Nu er Chresten her hjemme hos hans forældre og
 søskende i denne her nyttaars aften, men om Gud vil og vi lever
 saa rejser han i 1924 til Amerika, for om Gud vil være ham
 naadig, at vove sit liv for i Herren at forhverve sig et udkomme
 for hans liv bedre tilværelse, og det er min bøn for ham at han i
 hans Daabs regioner det er hans Daabs naade maa faa i lykke
 dertil, Fader i Christus giv ham naade, til at være i vor Herre
 Jesu Christi naade og kendskab, Jesus staar ham bi som du stod
 dine Disible bi, under hans rejse, i Dampskib over
 Atlanterhavet og lad talsmanden ledsage ham i hvad vi han
 farer at han dog bliver i hans Daabs pagt, og om Gud vil han
 ser hans fødehjem engang igen, da i tro haab og Kærlighed, at
 mødes og leve i her hjemme med sine kære i fred. Og hvad mig
 angaar da vilde jeg gerne ligne Peter deri for dig at sætter mit
 liv til for dig, for af dig Jesus at faa det igen, Jesus jeg tilhører

dig og er din brud i min Daab, saa er det eder Marius og Dora, og familie der under Guds hus holdt mig der Herre og bliver ved styret, ogsaa tak kære Gud den treenige for dette aar 1923 ja tak for din velsignede gaver deri, og forlad os al vor synd, og giv os fremdeles din ny naade i 1924 aaret og bevar os i vor Daab i Igenfødselse, saa at vi kunde elske hverandre, og i nogen af os holde vort liv for godt for Jesus i at vidne om ham, ja Amen, den 31-12-1923 Veteran Niels Jensen.

(139) Den 1. januar 1924 nyaarsdag 1924 jeg vil ikke forlade eder faderløse, jeg kommer til eder J.H.M.Evg. 14 cap. 18 vers. Min hustru Maren Hansen Sædding mark født den 29.

november 1837 og døbt i Guldager Kirke nyaarsdag 1938 i dag er det hendes Daabsdag, at ihu komme af mig: hun sovde ind i døden i troen paa hendes Frelser den 3. juli 1912 og en Mindesten er sat over hendes Grav da var jeg til Kirke og gav til dansk Bibelselskab 1. krone Marius kørte jeg med, og i drikkepenge gav jeg 30 ører til staldkarlen, hos min søn Jens' Enke om eftermiddag og jeg sang salmer med Dora og Helga de to døtra. Den 4-1-1924 havde Chresten Jensen om aftenen en del ungdomsvener her hos hans forældrene, efter ved bordet takkede jeg for mad og bad for Chresten da han nu havde venner som en afskeds fest, til hans rejse da han om Gud vil og vi lever agter at rejse til Amerika i denne maaned, for om mulig Gud vil give ham naade til at forhverve sig et godt udkomme for dette livs tilværelse og at Gud vil bevare ham i hans Daabs Pagt, og at han maa blive Jesus tro derude ud i den Helligaand da er det til Guds ære og hans gavn og vor glæde, Amen. Niels Jensen. Den 5-1-1924 gav det en stille tøj den 6-1 søndag ogsaa en mild tøj, Herren navn være lovet.

(140) Den 7-1-1924 om aftenen Evangelie allianse bedemøde hos Ingvard Sørensen der var jeg og Pastoren ledede mødet med troskab i mødet blev jeg opfordret til at læse op Davids Salme i 45 dage, stod jeg trem med Bibelen i hænderne, og højt og tydelig læste jeg Salmen op, og saa gjorde jeg dette til at jeg synlig og hørlig begyndte saa at i Jesu navn skal hver Knæ bøje sig deres i Himlen og paa jorden og under jorden og hver Tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære dette gjorde jeg paa Knæ og beviseliggjorde at Salmens ord handlede derom, saa stod jeg op. Den 8. om aftenen saa har Laurids Mathisen bedemøde der ledede Laurids og Pastor Jensen Pastor kaldte mig til at læse Davids Salme 72.

fra 1. til 9. vers. Og det jeg gjorde, saa der faldt vi alle paa Knæ takkede og bad, men jeg i løndom Knæ bøje og Tunge, men højt takkede jeg for den Evangeliske allianse i deres gerning, begge steder endte med brød og kaffe det hele Gud vi takker. Den 9-1-1924 en haard vinter i dag solskind. Den 10-1-1924 Alliance Bedemøde hos J L. Pedersen aften var i os 55 læste jeg op Pedersen først Ev. 42 cap. 16 vers. Laurids Bk. 10. cap. 20 vers. Og Chresten Nøhr joh. 17 cap. Af den første rubrik om at takke stod jeg op og takkede der blev jo og fremført mange hellige ord til Guds ære i mod det sidste da blev der gjort tegn til at falde paa Knæ og bede, saa sagde jeg tydelig at i Jesu navn skal hvert Knæ bøje sig deres i Himlen og paa jorden og under jorden og hver Tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære, godt hørlig.

(141) Den 12 i første maaned 1924 tøvejr i gaar aftes møde hos Marius Jensen i Evangelisk Alianse Pastor Jensen kom her til aftenens mødetid ved kl. 6 tid og spiste ved 7. tiden mødet der blev sunget af bredt angaaende dette emne Præsten ledede mødet, jeg oplæste orets ordsproget og 8. cap: Riber 1. Samuel bog, 3. N. Knigge luk. 2. 40 til 52 Laurids 2. tim: 1. cap. I det med takke og bønner for Guds riges fremme blev der ogsaa bedt for Christen Jensen som i denne maaned rejser til Californien. Jeg saa og Chrestens ansigt og højt af Guds aand o Gud giv ham naade som Gud vil til hans rejse, vi fik til sidst julekage den var god, og kaffe og sang lad os aldrig takken glemme, Marius begyndte mødet med bøn inden kaffen bøjede vi alle Knæ og da sagde jeg hørlig at i Jesu navn Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære. N. Jensen.

Den 14-1-1924 indfører jeg nu en opgave som jeg fik for mig da jeg Knæbøjede og Tunge saa tit i Sindsyge Anstalten dog efter Guds vilje og vidnede overlader jeg det til enhver at tro og ikke tro det efter godtbefindende her er udvalgt et ord af Biblen, men Jesus sagde til ham: følg mig, og lad de døde begrave deres døde, Mathæus 8.cap. 22. vers. Ja hvor gerne følger jeg dig Jesus, men det er ikke alene, at følge dig Jesus, men dette og at elske dig Jesus, og gøre hvad du behager, for at følge dig i dit legeme, og jeg i mit legeme, det er jo meget, naar du vil

(142) lære mig, hvad jeg bør gøre, men og at jeg maa faa øjnene opladt af dig, til at din naade at se det du gør o Jesus for mig for at jeg af din naade kan lære deraf og deri af dig Jesus,

kan af aandens selvære komme til at gøre det du har behagelighed i for at naar jeg har fulgt dig til din død. Kan vi gøre det som du har liv i dig til mig at gøre, som din brud, for bruden maa jo vide brudgommen behager, at jeg ikke selv skal være en af dine døde, der begrave maa de døde, derfor troer jeg og at du Jesus har holdt mig til at følge dig Jesus til den Indre Mission at være med at vidne om den underlige storhed i din Korsets lidelse, for deri lade det Korsets blod blive i vort Daab at aftvette vor synd, ja saaledes at være din hellige brud, o hvor det dog vilde komme mig den brud tilpas, dersom du o Herre min brudgom vilde den Hellige aand paavirke mig med kærlighed til dig min altid elskelig brudgom, men liv at elske dig med, saa at jeg med bevistheds kærlighed kunde i din favn elske dig for din usigelige kærlighed til dig Niels Jensen af vand og aand Igenfødt, efter dit ord Jesus min Frelser, thi hvo som vil frelse sit liv skal miste det, og hvo som mister sit liv for min skyld skal finde det. St. Mathæus 18 cap. 25. vers jeg troer dig paa dit ord, for at bekomme det dig (143) o Jesus vil minde mig af dit gode, af din naade i gave, det har ej heller noget at sige i grunden om jeg paa din vis mister mit liv thi foruden dig har jeg liv, og det liv som Gud gav mig har jeg forspildt ved ulydighed og vandtro til min fortabelse, men du o Jesus er kommen at frelse det fortabte, ogsaa saaledes at frelse mig din Niels Jensen, og denne frelse har Gud i sin barmhjertighed frelst mig med i min barnedaab, og derfor efter dit ord vil jeg og gerne lade mit frelste liv af dig være i din haand, i hvad naade jeg saa skal leve dø eller døde jeg for dig sa skal jeg finde mit liv i Christus, Niels Jensen. Og der kunde dette have sagt, blev han optaget i det de saa derpaa, og en sky tog han bort fra deres øjne: 1. cap. 9. vers Den fred han har givet mig deraf den fred, men følger ham, for hans skyld er jeg afholdet af Gud, og min barnedaab er en frugt af hans liv og lærdom, og hans død og opstandelse, ja Himmelfast, en opfyldelse af hans ord opfyldelse angaaende den Helligaands syndere paa Pinse dagen i Jesu alene hvor de saa Tunger som af ild, der sætter sig paa hver af dem da blev de alle opfyldte af den helligaand, og begyndte at tale med andre tungemaal, ligesom aanden gav dem at undsige, derfor Gud og Jesu være takket (144) i Jesu navn Gud give mig naade til at skrive her noget om Guds styrelse, angaaende jeg er Josep eders broder som i

valgte til Egypten 1. Mosebog 45. vers sidst i 4. vers og da gik Jesus frem til ham og sagde, hør min Herre, kære lad din tjener tale et ord for min Herres ære, 1. mosebod 44. cap. Først i det 18. vers thi at i skulde blive holdt ved live har Gud sendt mig foran eder og 45. cap. 1. M. B. sidst i 5. vers: der i Egypten blev af Herren Israels søn Josep ophøjet af Kong Faraos blandt Hedningerne som en sol til at lyse som i en mørk nat, der kom vor redskab af Herrens mund til at forklare Kong Faraos drømme om de 7 frugtbare aar og de 7 ufrugtbare aar, idet Gud gav Josep visdom til at i de 7 frugtbare aar at bevare de overflødige korn avlet i de frugtbare aar, til at fylde i de 7 ufrugtbare aar for Kong Faraos og Egypterne ja Joseps hus, og det øvrige af hans Faders familie, ja Josep og hans kære Fader, men med gerning har Gud i sit forsyn, set hen til at Israels børns tid i Ørkenen, da han gav Mannaet liv, saasom de deraf kunde leve hvad slags mad de behagede, saa som ogsaa de forskellige korn kan bringes til flere slags retter som hver har behag udi, jeg Niels Jensen i Aarhus Sindsyge Anstalt var der i 8 aar og paa 2 dage nær 5 maaneder i aarene 1872 til 1881 31. marts da bøjede jeg Knæ saa tit for Gud og (145) mennesker efter Guds befaling i Pauli Brev til Phill. 2. cap at i Jesu navn skal hvert Knæ bøje sig deres i Himlen og paa jorden og under jorden og hver Tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære.

I dag den 16-1-1924. Vinter god varme i Kakkellovnen det er godt da jeg skriver om disse ting der hører til Guds rige. Nu saa gik det op for mig, at der i ligesom Gud vil jeg sige samlede en aandelig usynlig forraad, af aandelig føde af Gud i sin tid at skabe Manne til føde for sit folk Isreal i Ørkenen der efter udgangen af Egypten da Israels Børn vandrede i Ørkenen i 40 aar i lydighed, og i ulydighed dog med Gud, der sørgede Gud faderlig for sit folk som han elskede hvor af skulde udgaa Guds enbaarne søn Jesus Mesiar verdens frelser, og af Juda stamme er Jesus Christus af stammet, og han sagde at de som have de skulde og have tilovers, saa er det og her i opfyldelse i Joseph, Jakob og Rakels søn, som Gud velsignede deri Egypten i det Joseph var Gud tro og deri udrettede Herrens gerninger, naar vi nu ser Juda som i Jakobs og Leas søn, saa som kommer herud af den Helligaand efter Englens udsendelsen af Gud til Jomfru Maria kom over hende, og den højeste kraft overskyggede hende da blev Jesus Christue undfanget af den Helligaand i

Jomfru Marias liv uden mands sæd, her er det Kvindens sæd,
 efter Herrens mund i Paradiset

(146) han blev stor og mægtig i ord og gerning, og hans
 ophøjelse er af Gud og ham iblandt folket for han gik omkring
 og gjorde vel i mod alle folket sagde han haver gjort alle ting
 vel, baade gør han at de døve hører og maaløse tale blinde se
 Spedalske renses for Jesus ord djævl af mennesker fare ud,
 storm stille og havet lægge sig og han gik paa havet da den var
 oprørt, og hungrig mættede han med lidet med taksigelse og
 brydelse og Evangelium prædikede han for de fattige, hans livs
 gerning var i kødet ordet Gud og menneske, fuldført som
 skrevet var, saa da Levistamme ikke kendte Jesus den af Gud
 lovede og udsendte saa tager de ham, Korsfæstede de ham,
 med ugudelige hænder, for han sagde jeg er Guds søn, men
 dette vilde de ikke tro: derfor Korsfæstede de ham, men deri
 fuldbyrdede Gud sin gerning, ved dens blindhed, men efter de
 Gud i Christus forligte verden med sig selv saa kan vides at se
 og tro at alt hvad Gud har skabt, endskønt falden i synd er af
 Gud i Christus forligt med sig selv, og naar Juda træder frem
 for den broder Josep saa er her en ledelse af Herren til os at
 kende at Jesus af Juda stamme af Juda at Christus skal fremstaa
 men bøn og taarer ja tilmed sit liv og blod i vor sted for den
 Hellige og almægtige og retfærdige Gud.

(147) For af vand Guds vrede, og han er en forsoning for vore
 synder dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske
 verden, I har: 1. brev. 2. cap. 2. vers. Her har vi i forsoningen
 Jesus Christus til al verdens forandring, alt det skabte er
 kommen fra Gud, ved os det forsonet det troer vi. Niels Jensen.
 Da min Jesus paa den dag opstod saa er dermed sagt, at Gud
 oprejste ham fra døde og lod ham aabenbares, og dermed har
 Gud kviteret for betalingen med af, os Jesu blod er løse penge
 for os og dette er indført i Guds Protokol, til en Erindring i
 stadfæstelsen, i det Gud, efter Jesu ord til Disiblene bebudede
 dem, den Helligaands hendelse som ikke efter mange dage,
 kom paa Pinsedagen skulde opfyldes af Faderen idet skete idet
 et vældig vejr kom fra Himlen som fyldte ganske Hus, hvori de
 sad da blev der set tunger som af ild der satte sig paa hver af
 dem, og med vand og aand er vi døbt, og deri og dermed
 Igenfødt, og deri er vi efter Syndefaldet atter blevne Guds kære
 Børn, og Christi Brud og Jesus Christus vor kære Brudgom det
 troer jeg, Niels Jensen, og Farao holdte Joseps navn Panea er

antaget at betyde verdens frelser saa er her ligesom et forspil paa Jesus Christus vor og al verdens frelser fra al verdens synd, her retfærdiggøres endda over sin broder Josep i Egypten, da Jesus der ligesom træder frem i Juda med bøn for den store Herre.

(148) Saa nu har Faderen den almægtige hellige Herre Gud træder Jesus frem i uforkrænkelighed for os, her er en forbindelse af det gamle ind i det nye her i det nye lever vi i troen af naadens fuldbragte gerning, ja vi tror paa naade deri i daaben er vor frelse, nu er af Gud Jesu Christi korssets død, altid for hver som vil tro det ja det vil jeg tro en evig naades Livskilde, ja jeg Niels Jensen tror det og er døbt, og skal blive salig. N. Jensen.

Kunde der ikke saa ogsaa være en slags forbindelse fra Herren i Joseps stads regering i 14 aar, til at ligesom et skjult forraad, til Gud at ligesom kunde i sandheds almægtigheds væsen tage frem for Isreals Børn naar de kom i nød, med at give dem Manna i Ørkenen under deres rejse til Kanas land, jeg har selv set herinde i dette Kammer ja ved dette Bord noget lignende, om jeg saa maa sige til Gud ære fra Anstalten, til mig kom herhjemme, hvorfor jeg takker Gud i Jesu navn, da nu den enes retfærdiges død har baaren en evig naades livsfrugt for alle skabninger til alle tider saa kunde Josefs gerning ogsaa maaske være en forraads kammer dog usynlig for mennesker, men ej for Gud, til Gud at tage af og dermed bevise sine Børn med i Ørkenen der kan være noget i Guds rigdoms dyb i lighed med Melkisedek Konge og Præst i Salem, der hverken har fader eller moder eller slægtsregister, jeg skriver det for Josefs kloge Stads Regering under

(149) Kong Farao i Egypten, at det kunde være med denne regering og Gud med i Egypten og Manna nok i Ørkenen, men til beslutning Gud Herren kunde nok foruden Josefs kloge Regering som egentlig i ham er Herrens Regering kunde nok give Israels børn Manne i Ørkenen foruden Josefs kloge Regering, for Jesus sagde ikke Moses gav dem den Manna, men min Fader, som uden retfærdige Josef, var her et lys iblandt Hedningene, saa skulde og de levende Guds børn være et lys for de uvidende, om end døbte dog lever og har liden kenskab til deres daabspagt og daabs naade, jeg siger de døbte maaske dem selv ubevist, men for Gud beviste levendegjort af Gud af vand og aand hvori vi i daaben alle har vor Igenfødselse

formedelst Guds ugrundelige barmhjertighed, vi som i daaben troer at være levendegjort vi skulde vidne om ham Jesus Christus den Korsfæstede som er død og opstanden for os alle med livet skulde vi vidne om livet for med os det de uvidende at de kom med os i den Helligaands fornyelse i deres daab og med os indgaar til livet, med os og videne vi ikke for dem saa kunde vi paa den maade om de ej blev salige, være skyld deri, derfor skulde og levende døbte kristne udsende troende daabeviste med liv og lærdom indtil Hedningene for at forkynde dem, at de skal omvende sig fra afgrunden til den levende Gud og tro Evangelium

(150) at nu har Jesus Christus Guds søn lidt for al verdens synd, og sit uskyldige blod afvendt Guds vrede og hver som troer dette faar sin synd forladt i deres daab, og bliver arveberettiget til det evige lyksalige liv og blive lyksalige paa jorden og salig i Himlen efter døden, for disse saakaldte af mennesker guder er ikke andet end bedrageri af uvidende mennesker, og for at bedrage de uvidende fra deres ejendomme, og deraf gøre sig et levebrød i stedet for selv at arbejde med deres hænder til dem selv og deres families ophold, derfor troer jeg paa den usynlige levende Gud Jesu Christi Fader af hvem al faderlighed og baade i Himlen og paa jorden, for Josef var iblandt Hedninger i Egypten et lys og om Josef han vil sige, han skal finde fryd og glædens Krone og arve et evigt navn. Jesu Sirask visdom 15. cap. 6. vers Jeg synes ligesom Herren vil vi selv skulde forarbejde, den os selv forud der er nøds brød, I dit ansigts sved skal du æde dit brød, saa som Gud dannede Adam af jord og blæste aande i hans næse, men i Adams søvn Gud tog et riben af Adams højre side og lukte i stedet med kød, men af dette riben dannede Gud en kvinde, deraf i Adam og Eva er menneske slægten nedstammet af i forplantelsen, deri er og ved den Helligaand overkommelse over Jomfru Maria ved Jesus Christus blev undfanget i hendes liv kalder Guds søn og er det, og kalder og menneskets søn betegnes ved kvindens sæd.

(151) Saaledes er Marias verdens frelser kommen frem til verden og forladt verden igen og gaaet til Faderen, saa har Gud Herren her med ligesom bevist at vi i mennesket Adam, naar vi syndede ved at æde af kunskabs træets frugt, skulde ved den i menneskeslægten rejse, og af vor syndefald, og det er sket af Guds og Marias søn hendes førstefødte Jesus som fik navnet i

omskærelsen efter Gabriel, Englenes ord fra Gud, nu er her en forklaring om Josephs frelse i Egypten i de 14 aar, og om Israels børn i Ørknen med Mannaen i de 40 aar, og hvem kan overveje det, og tro det som den vil, men jeg takker Gud og sønnen i den Helligaand, for den naadige visdom jeg har faaet til at faa det sammensat i en skrivelse til Guds ære. Den skal bispise ham med forstandigheds brød og give ham visdoms vand at drikke jesu Siraks visdom, 15. cap. 3. vers. Dette og gik op for mig, Niels Jensen i aarhus Asyl da jeg der paa Knæ med min Tunge bekendte saa tit, at i Jesu navn skal hvert Knæ bøje deres i Himlen og paa jorden og under jorden og hver Tunge skal bekende at Jesus Christus er en Herre til Gud Faders ære. Derfor giver jeg og Gud den Gud æren derfor det er og en tugt af mine læber som Gud vil høste af mig i Knæ bøje og Tunge, men det at jeg blev rensset af min elendighed er en kendsgerning med Knæ bøje og Tunge og fik naade til at tro at jeg maa faa det i min

(152) Daabs rigdoms arvs berettighed, og liv i medens jeg endnu lever i kødet, maa jeg tro paa syndernes forladelse og meget mere er og gaaet for mig i Knæ og Tunge som er for vidtløftig for mig at skrive med Pen og Blæk paa Papir, men vilde noges selv gøre som Gud har befalet i Pauli Phf. 2. cap. 10. og 11. vers. Saa skal den faa at kende at lærdommen er af Gud og jeg taler ikke af mig selv, for det er som mit eget liv, tilligemed alt andet Guds ord som hører med i rækkefølge fra Gud ved Jesus Christus i den Hellige Aand i min Daab at leve her og hisset i evighed Amen.

Den 28-1-1924 at han maa kendes retfærdig naar ham dømmes, denne ham det er Gud, jeg vil nu forsøge at forklare eder hvorfor jeg ikke var saa hvis troen med kunskab, dog jeg var saa tit bleven besjælet af Gud, dette forklarer jeg saa i stykvis med et ord synd formedelst jeg ved troen og daaben er frelst, dog ved syndige besværlighedes og fyldelse af mig, syndede jeg og overtraadte Guds og Christi hellige befalinger for at faa smag paa det kødlige følelsers velbehag, og saa sløvedes aandens sands, for det aandelige og han gav mig hen i et sind som du er ikke, derfor beder jeg ham i Jesu navn om forladelse for sligt synd, og saa kom det tit skøndt jeg bad til Gud og læste i den hellige skrift og deraf skrifter, men der skal megen lærdom og kendskab til at komme i besidelse af alt kendskab til Biblens indhold, jeg blev og tit mindet om at gaa hen at lære i

den, men det er ikke saa let gjort som sagt, arbejde skulde jeg ogsaa, familie, Fader og en hustrus mand, de gifte sørger for det som hører verden til.

(153) Hvorledes ægtefolkene kunde behage hver andre derfor er sagen ikke let, for et menneske, der trænger til barmhjertighed derfor være barmhjertig saa jeg fik ikke saa meget læst i den hellige skrift som Gud vilde i kærlighed og visdom vilde have ondt mig, for at jeg kunde bestaa paa den onde dag, derfor beder jeg og tit med taarer i Jesu navn til Gud om forladelse for min ulydighed, og kalder mig selv skyldig i det alt udi mit fald, ogsaa i dag med taarer beder jeg om tilgivelse og erkender Guds visdom og godhed, maa og have magt over mig evendelig, ja i min barne daab beder jeg Gud den treenige om tilgivelse baade de vitterlige og de uvitterlige synder mine maal for Jesu uskyldigheds skyld mig forlade, og Jesu blod er løsepenge for os, dette troer jeg og er af naade mig tilgode kommet i min daab, derfor takker jeg og Gud faders søn og helligaand, og giver Gud mit hjerte paa ny, Herre lær mig ved den helligaand at kende dit ord at tro det, og bevare det, saa at mit livs aften maa blive god. Paa den maade giver jeg Gud æren. Nu til slutning, at i Jesu navn skal hvert Knæ bøje sig og Tunge o.s.v. og han sagde til mig: rejs hen thi jeg vil udsende dig langt bort til Hedningerne og gøre Apostlens gerning

22. cap. 21. vers.

(154) God varme i Kammeret den 29-1-1924 Da talte Jesus med raadet og svarede du har indskudt dig for Kejseren, du skal rejse til Kejseren. Apl. 25. cap. 12. vers. Gud har dog et forsvar for sine udvalgte paa jorden, saa at de blinde er i deres vilde og uoplatte Øjne i deres rasserier ej kunde gøre Herrens hellige den fortræd de vilde, thi de give sig ej alvorlig efter at undrage i skrifterne gjorde de dette saa vilde de snart finde i Guds levende ord at Jesus er den Christus, den levende Guds søn den tilvendte Mesiari, som Gud havde lovet at sende af Juda stammen af Isral, og saa ikke forfølge Herrens vidner om ham, som de Korsfæstede og slog ihjel, men som Gud oprejste af graven paa den 3. dag som de øverste ja og godt ved naar de vilde tale sandhed, det er værst for dem selv græd for Jesus med lidelsen, at være ført ud af sit eget folk, og løjet paa efter sin opstandelse, men det kan kærlighed bære, fordi den er af Gud salvet, af deri af Pontius Pilatus og Kong Herodes, saa

deri gennem fuldkommendes Guds frelse ved Jesus Christus og er døbt til det Guds Lam som bar alverdens synd, hvis blod Lammets blod vi tvætter rent, i som troer paa Gud og den han udsendte Jesus Christus var dens frelser, derfor da den kære Paulus var en romme saa havde han og ret til at indskyde sig under Kejseren, for Øvrigheden takker vi Gud, om endskønt Kejseren kunde være ugudeligt nok saa blev han dog en beskyttelse for den hellige Paulus.

(155) Den 30-1-1924 at Christus skulde lide, at han den første af de dødes opstandelse skulde forkynde lys for folket og Hedningerne, Opg. 20-23 ja Christus led og er den første iblandt os døde, der opstod af graven fra de døde og aabenbarede sig i sin menneskelige person og holdt os ved navn det er den store glæde for os naar vi kommer ihu at de vil være synder og havde forvoldt ham til den sidste med haan og spot af sine fjender, dette maa vi sige, at de som elsker ham for den aabenbarede han sig først, men her kan vi høre at Paulus som var en fjende mod Jesus og Jesu tilbedere, ham aabenbarede Jesus sig ogsaa for, og førte ham til omvendelse og blev en Paulus ved tro og daab i Damaskus af Herren udvalgt Præsten Annanias da Jesus gjorde ham blind paa vejen til Damaskus, men Annanias taledes til Saul og han fik sit syn og vidner her for de fyrstelige personer at Jesus er den forventede Christus efter Profeterne da spaadommen i det han Paulus for Christi navns skyld af ham forkyndt nu frit i lænker forkynder og for de som han hører, naar der er ikke frelse i nogen anden, end Jesus den Jøde fra Naseret hvilken er Guds søn og Marias første fødte søn, men fødestedet er i Betlehem i Davids stad, nu er Paulus bleven en Christi Paulus hvori Christus har behag i at bo med Faderen og den Helligaand, efter de kan vidne for store og smaa at Jesus er den Christus Guds søn,

(156) Torsdag den 31-1-1924 en stille tøvejr og taage.

Vi er her i Guldager sogn 3 Vaabenbrødre i Veteraner fra Krigen 1864 ved Dannevirke, Dybøl og Als. Vaabenbroder nr. 20971 Niels Sested og Vaabenbroder nr. 22537 Søren Hansen Mortensen. Bestyrelsesmedlem og Vaabenbroder nr. 16974 Niels Jensen, Formand i Guldager afdeling 44, de to første er menige, jeg den 1. sidste er i militærtidig underkoporal blev det efter indkaldelsestiden i efteraaret 1863 inden jul, vi tre er nu de sidste i vor afdeling der har ellers været mange, men er

sovet ind. Enhver bør dog give agt paa, at det har meget at sige at vi har staaet i Herrens slagordener, og dog har Gud bevaret os skønt der er mangan brav Soldat falden, vi led alle, men de der faldt de faldt for at Gud vilde at vi i Danmark skulde leve i fred og de kære som blev indvalider, de har sat Gud til et vidnesbyrd for os som blev skaanet for saadanne smerter at det skulde opvække os som blev skaanet til taksigelse, ja jeg takker ogsaa derfor Gud og alle som var hjemme ja nu alle i almindelighed de skulde se hvor let Gud kan røre ved enhver af folket som Herren elsker og dette giver os tilkende at vi skal bøje os for den hellige Gud, og ydmyge os under hans vældige haand, og i Daaben give os i fuld tro til ham som blev lydig indtil døden paa Korset, for at vi kan faa det i hans ord fuldbragt, ogsaa bekende hans navn, at i Jesu navn skal hvert Knæ bøje sig, o.s.v. Niels Jensen, Sædding pr. Esbjerg.

(157) I dag fredag den 1-2-1924 skudaar solskind og tøjvej.

Thi Christus er loven til retfærdighed for hver som troer, ja jeg troer at Jesus er guds søn og derfor er Christus lovens ende for mig, Niels Jensen.

Til retfærdighed her bekender vi dermed vor ros er udelugt, og erkender Guds ære inderligt fordi Gud har selv over var ulydig har foranstaltet vor frelse ved sin søn, og det skal ske at hvo som paakalder Herrens navn skal frelses, derfor paakalder vi Herrens navn at i Jesu navn skal hvert Knæ bøje sig o.s.v.

Dette er jo dette navn Gud skænkede ham fordi han blev lydig indtil døden ja indtil Korsets død, og vi gør vel deri at opfylde Guds befalende vilje, at vi ikke skal beskæmmes af menneskers søn naar han kommer i hans herlighed, efter det han led vor syndens straf uskyldig med vor synd paa sig i vor sted, deri Christus straffede Gud saaledes synden paa kødet, mens vi slap fri for straf formedels hans død i vor sted, og Jesu blod er løsepenge for os, det er den kapital vor skyld 10.000 talenter sirka 20 millioner kroner Jesus for os har befalet os som er hans brud Jesus Christus der er vor brudgom, her med vand og aand født os paa ny for at være ham ren og hellig, til hans Kongelige bryllup o Gud ske lov og tak. Niels Jensen.

(158) Thi der er skrevet saa sandt jeg lever siger Herren, skal hvert Knæ bøje sig for mig, og hans Tunge skal bekende Gud, Pauli brev til Rommerne 14. cap. 11 vers.

Nu er det slutningen paa beskrivelsen om Frøkjær Folk som Pastor Jensen Guldager Menighedspræst ønskede at faa, nu er

det skrevet, der er meget baade af synd, sorrig og skam som ikke er omtalt, men af synd er der saa meget nævnt at vi i os selv er intet af det gode, men af naade er i Jesus Christus af Gud i den hellige aands fornyelse i vor daab al vor frelse formedelst tro og daab, og læsen om at holde alt hvad jeg haver befalet eder saa jeg er med eder alle dage indtil verdens ende. Der kan jo og være meget af det gode i troen sket med Frøkjær Folk som ikke er skreven og ikke kan skrives for størstedelen fordi det er kun kendt af Gud den trenige, Æren tilhører alene Gud som lever og regerer med Jesus Christus din elskelige søn med den helligaand, fra evighed til Evighed, Amen.
 Skrevet af Vaabenbroder Niels Jensen Sædding pr. Esbjerg.

Niels Jensen skriver i Frøkjær Folk.

En del om hans ophold på Århus Sindsygeanstalt så i den anledning har jeg på Landsarkivet i Viborg fundet frem til Retforhøret vedrører Theodor Jensens død som jeg her vil gengive i sin fulde ordlyd.

Afskrift af Skads Herreds Politiprotokol, B 84-5189 side 224

Ar 1872 søndag den 24. november formiddag kl. 11 blev Skads Herreds Politiret sat på Gårdmænd Niels Jensens bopæl i Sædding af den ordinære Dommer i overværelse af indkaldte Vidner. Dommeren fremlagde Sognefogdens skrivelse af 22. november 1872 hvilken Dommeren modtog i går aftes og bemærkede, at han anmode Distriktslæge Blok om at overvære forhøret og syne det døde barn. For Protokollen fremstod, Niels Jensens hustru **Maren Hansen, Sædding**, som formanet til retslighed, forklarer at hun for 7 år siden blev gift med Niels Jensen, med hvem hun har 3 børn, hvoraf den ældstfødte fylder 6 år, det yngste var 1 ¼ år gammel, hun og hendes mand beboede ene Gården og havde ingen folk. Lørdag den 9 denne måned kom hendes mand hjem fra brøndarbejdet hos Hans Hansen i Frøkjær, og var da syg, idet han ved sin hjemkomst ytrede, nu skal du ikke være bange, nu er min sjæl frelst, Maren fik ham i seng og fik Præsten herhen for at tale med ham, hvorved han beroligedes noget, uden dog at kunde sove. Han havde været søvnløs i 3 nætter forud og sov heller ikke de næste 7 nætter. Han klagede direkte over, at han lå i en kamp

med Gjævelen og stred så hårdt. Mandag den 11. denne måned kom Marens broder Sillas Peder Hansen af Rousthøje hertil, da hendes mand i sommer havde fæstet ham for at tærskes her i vinter. Da Niels ofte talte let forstyrret, og hun måtte anse ham for sindssvag, vågede hun ved ham om natten, men da hun ikke kunde holde ud at våge ved ham, og frygtede at han i sin syge tilstand kunde gøre ondt ved sig selv eller andre, fik hun den 13. denne måned vagt ved ham, Gårdmand Hans Jensen i Frøkjær og maler Andersen Tulsmark, og havde siden den tid haft vagt ved ham både dag og nat. I mandags morgen da vagten for natten var gået herfra, og hendes broder var her, gik hun ud for at malke, og da hun kom ind, så hun hendes mand havde fat i hendes broder, og lå oven på ham i sengen, Sillas kom dog løs fra ham, Niels bad hende da om at rede sengen, og da sengen næsten var redt tog han deres 1 ¼ år gamle barn Theodor Jensen og lagde det op i sengen og lagde sig selv ovenpå barnet idet han snakkede om, at barnet skulde være hans frelse og andet forvildet tale. Sillas gik da op i Sovekammeret og tog fat i Niels medens Maren fik barnet fra ham og løb ud med det, Niels løb efter dem og tog barnet fra hende og gik ind i sovekammeret med det, her tog han barnet bag i dets klæder og med en hånd i hver af dets sider og kastede næsegrus med ansigtet ned mod fjælgulvet med al magt, uden dog at slippe barnet. Barnet besvimeede og var uden bevidsthed i 5 minutter. Maren tog barnet fra ham og fik det ud til naboerne. Barnet var skrabet på næsen og på hænderne, og der kom blod ud af næsen i 4 timer efter, men var ikke død, barnet var syg siden og i halvandet døgn været bedøvet, barnet døde torsdag eftermiddag kl. halv fire. Hun må antage, at barnet, som før var sund, er død som følge af den mishandling hendes mand øvede mod det, barnet havde opkastninger i tirsdags og led af diare, tirsdag og onsdag, barnets åndedræt var besværet fra tirsdag eftermiddag. Hendes mand talte ikke i mandags forinden han mishandlede barnet, og om at han vilde dræbe det, hvorimod han ofte i sin forvillede tilstand sagde, at det lille barn var syndsfrø og at det skulde frelse hans sjæl. Efter at hendes mand havde slået barnet, sagde han, at det skulde dø for at frelse menneskets synder. Samme dag flyttede hun bort med hendes børn til en nabo, og de fortsatte derefter med vagt ved hendes mand, med undtagelse af i fredags og i går, da han var bedre tilpas, men inden aften begyndte han dog

atter at tale forstyrret hvorefter hun atter fik vagt for ham i nat. Hun er overbevist om at hendes mand har mishandlet barnet i sindsforvirring. Windfeldt i Hjerting har skrevet til Århus Sindssygeanstalt for at få hendes mand anbragt der, men skal have fået svaret, at dette ikke var stedet.

Gårdmand Hans Søren Christensen af Sædding som formanet til sandhed forklarer, at han som nabo til Niels Jensen og havde hørt tale om at han var forvirret, og fandt Niels som tirsdag aften den 13. og havde hørt ham tale forvirret, i mandags morgen blev han ved bud anmodet om at komme herover fordi Niels havde taget et barn, som de andre ikke kunde få fra ham. Hans Søren Christensen gik derover kl. 8 og så da at Niels stod i sovekammeret med det lille barn i armene, medens Maren vilde tage barnet fra ham og Sillas kaldte på Niels, Maren og Sillas sagde, at barnet var død og at Niels havde dræbt det. Han tog Niels i Skulderen og fik ham til at slippe barnet, hvor efter Maren løb ud til naboerne med barnet, Niels bad derefter om at komme i seng og blev bragt i seng, han for op igen og da han vilde tage fat i Hans og Sillas, havde de ondt ved at holde ham. Hans er aldeles overbevist om at Niels da han slog barnet til jorden må have været aldeles sindsforstyrret og han sagde ikke et fornuftig ord medens Hans var der, Hans har været her senere af og til om aftenen, men stadig truffet ham i forvirret tilstand. Afsnitte oplæst og godkendt.

Gårdmand Laust Hansen Jakobsen af Sædding som formanet til sandhed forklarer, at han som nabo til Niels Jensen flere gange i forrige uge har været her for at se til Niels, men stadig fundet ham forvirret i sin tale og adfær. Da han i mandags morgen hørte hvad der var skedt gik Laust herover og så da Maren forlade gården her med børnene, og hvor Niels da var kommet i seng da Laust kom herind, Niels talte forvirret og vilde løbe fra dem, han sagde blandt andet barnet er ikke død, men det sover, Laust blev hos ham til om aftenen, da der kom ny vagt, Laust er aldeles overbevist om at Niels i en sindsforvirret tilstand har begået mishandling af sit lille barn. Niels kom ofte til private gudelige samlinger med andre dels af sognet, dels udensogns siger folk, og talte ofte om religion, uden at Laust dog her sporede sindssygdom hos ham forud i de sidste 14 dage, i fredags talte han fornuftig til Laust og beklagede sig over hvad han havde gjort og det var som om

nogen sagde ham, at han skulde gøre det, siden da havde Laust ikke talt med ham. Afsnittet oplæst og godkendt.

Sognefoged Hans Peder Hansen af Guldager forklarer. At han af rygter havde hørt i forige uge at Niels Jensen i Sædding var sindsforvirret, i fredags eftermiddag kom Præsten hen til Sognefogden og sagde at Niels Jensen var kommet til ham og havde anmeldt for ham, at hans barn var død og at han selv havde slået det fordærvet, Sognefogden gik da herover og så at barnet var død og talte med Niels Jemsem, som tilsyneladende var ved sin fornuft skønt øjnene spillede noget, Sognefogden fik Niels til at vise sig det døde barn, Sognefogden sagde da, det var jo skrækkelig at du kunde mishandle dit lille barn, hvortil Niels svarede, at det var det, og det var det barn jeg holdt mest af, der var en røst der sagde til ham, at han skulde dræbe barnet. Niels spurgte derefter hvad Sognefogden nu vilde gøre ved ham, hvortil Sognefogden svarede at han vilde anmelde det skete for Herredsfogden. Andet forvirret tale faldt der ikke dengang fra Niels, Sognefogden kan ikke give andet oplysning, Niels Jensen var en stræbsom og dygtig mand, men skadede sig vist med for jævnlig at deltage i sammenkomster i religiøs retning. Afsnittet oplæst og godkendt.

Sillas Peder Hansen af Ravnsbjerg, formanet til sandhed forklarer, at han som broder til Niels Jensens hustru, efter han i foråret havde givet løfte, kom hertil mandag den 11. for at hjælpe Niels i vinter med at tærsk og andet arbejde. Sillas kom om aftenen og Niels var gået i seng og sagde således, Niels forekom ham stadig i ugen efter den 11 forstyrret, havde ikke lyst til at arbejde, gik af og til i seng og sov ikke om natten, Sillas sad oppe hos ham flere nætter i førstningen inden der kom vagt fra byen. Han løb da under tiden ud om natten og råbte at der kom fugle flyvende, i mandags morgen da Sillas klædte sig på kaldte Niels ham ind til sin seng hvor han lå, da Sillas ikke vilde komme stod Niels op af sin seng og hentede Sillas og lagde ham med magt op i sin seng, han lagde sig oven på Sillas og lagde hånden på hans bryst, Sillas kom dog løs, men blev atter kastet i sengen af Niels tillige med det lille barn Theodor, Sillas slap dog atter fra ham og fik barnet fra ham, Sillas' søster løb ud med barnet, men Niels løb efter hende og fratog hende barnet, og der så Sillas at Niels tog den lille bag i benene og Skjorten og slog det i gulvet med ansigtet nedad medens han var ved at falde med barnet, Sillas hørte ikke at

Niels sagde noget idet han slog barnet i gulvet, men der kom dengang en ivrig rysten over ham, som der ofte kom med afbrydelser af roligere mellemtid. Da Sillas ikke kunde tage barnet fra Niels hjalp naboen Hans Søren Christensen ham med at få det løs af hans arme, Sillas er sikker på at Niels Jensen har slået barnet til jorden i en sindsforvirret tilstand. Barnet var i førstningen besvimet og blødte en del af næsen og havde diare samt besværlighed med åndedrættet. Afsnitte oplæst og godkendt.

Niels Jensen som formanet til sandhed forklarer. At han i længere tid har været syg og ikke kundet sove om natten, det forekom ham ofte at han hørte himmelske røster som sagde til ham at han skulde dræbe sit yngste barn, i mandags morgen syntes han der kom en røst til ham, som sagde, at han skulde tage Theodor og lægge ham i sengen og gøre som et barn, hvorfor han tog Theodor og lagde sig over ham i sengen, Sillas og Nielses hustru tog barnet fra ham og løb med det han syntes da, at han hørte en røst der sagde til ham at han skulde dræbe barnet nu, for at menneskene ikke skulde dø i deres syndere Niels tog da barnet fra sin kone som ikke vilde slippe barnet, han gik derefter ind i sovvekammeret og tog barnet ved begge dets ben og slog det med ansigtet ned mod gulvet, Barnet blødte stærkt og Niels stænkede derefter af barnets blod på de åstedsværende, Niels mente da han slog sit barn til jorden, at det var efter de røster som han hørte, at han skulde dræbe barnet, da han hellere måtte ofre sit barn end gøre Herrens vilje imod og være røsten ulydig, idet han mente at være et redskab i Herrens hånd. Han erkender at han er bedrøvet over at hans gode barn er død, men kan ikke sige om han gjorde ret eller uret i at lyde de røster han hørte om at skulde dræbe barnet. Afsnit oplæst og godkendt. Distriktlægen, som har overværet forhøret og synet liget bemærkede, at han vilde afgive en lægelig reportage og en forklaring om Niels Jensens mentale tilstand. Dommeren bemærkede, at der efter de fremkomne oplysninger ikke skønner fører til anholdelse af den sindsyge Niels Jensen, hvorimod det vilde være at sætte vagt ved ham. Forløbet slut. Politiretten hævet. Underskrevet af Dommer A. Rosenørn, Distriktlæge Blok.

Vidner Hans Peder Hansen og Hans U. L. Christiansen.

**Niels Jensens hyldest til sin hustru Maren Hansens 60 års
Fødselsdag, den 29. november 1897.**

Jeg gratulerer dig kære hustru, tankerne vandrer tilbage til vort ægteskabs første år, 1865, da du om efteråret gennemgik en meget svær sygdom

(Gastrisk og tyfusfeber) jeg bad mangen bøn til Gud for dig, men du led sygdommen med megen tålmodighed, Herren gav dig dit helbred igen, og takket være Gud i Jesu navn derfor. Så kom den indre Mission hertil, vi sluttede os til den og havde også møde i vort hjem, hvor du kære Maren, fik første stød til livet af lærer Christensen, takket være Gud for hans ord, skønt du først bad til Gud, men i dåben er livet i Gud.

Så kom de tunge dage for dig, kære gode kone, da jeg i efteråret 1872 blev så hårdt anfægtet i troen, at jeg i anfægtelsen mishandlede vort kære barn Theodor Jensen, som afgik ved døden, som følge deraf, efter 3 dages forløb. Han led trængsel her i livet, efter Guds ord skal han kronen med hædre bære hisset. Jeg blev derefter indlagt på Århus Sindsygeanstalt, hvor jeg var i 8½ år. I den tid jeg var borte fra dig kære hustru, gav du dig hen i Guds hånd, og gav dig kraft til at bære de tunge, triste og ensomme tider. Du var ene om arbejdet og ene om bøn, dog nej, du var alligevel ikke ene: thi Jesus din hyrde var dig nær, og våge over dig, Guds nåde kom dig til hjælp min stakkels enlige hustru. Gud forlader mig elendige mand min synd, skønt troende, var jeg dog vildfaren i troen, du gik ene i huset ene i mark og eng, ene i hede og mose, ene til kirke og ene til Herrens bord, ene har du ofte gået fra Missionshuset, hvor du havde fået trøst af Guds ord, iblandt Guds børn, Guds udvalgte, som du selv var bleven, udelukkende af Guds nåde. Når du nu kalder tilbage i erindringen, hvorledes du i den tid om morgenen gik til fårene på heden medens du arbejdede på din strikkestrømpe og kom hjem, hvor dit måltid bestod af et stykke tørt brød og en skål mælk, og læste et kapitel i testamentet, ja da må du sande, at i Guds ord fandt du trøst og styrke til at kunde holde ud, Gud han vil, at vi skal tro på den han udsendte, Jesus Christus, og hver som tror på ham, skal få

frelse ved hans navn. Det var det du gjorde kære hustru, og derfor ønsker jeg dig dobbelt tillykke. Herren skal have tak for din troskab til ham, og tak for din troskab til mig og vor kære børn, som du opdrog i guds frygt og Herrens formaning, tak for al din flid og arbejde. Ofte i din ensomhed har du sukket til Herren: Herre er det muligt, da send min mand hjem til mig, så jeg må glæde mig og takke dig Herre. O ja! Hvor mange suk har du ikke opsendt til Gud i tro på Jesus, som er given al magt i himlen og på jorden, hvor forunderlige ere Herrens veje, og hans stier usporlige, men Herre drag os dog på dine veje og før os frem på dine stier.

Vi vælger at vandre i din elskelige søns fodspor, hjælp o da Herre, ja send os din helligånd i vore hjerter, at vi ved ham kan kalde Jesus en Herre, ja kære hustru, bønnehørelsens dag kommer også, Herren hørte din og min bøn, hvorledes det gik til, ved kun Gud, men sidst i marts 1881 kom jeg hjem, og det blev en glædesdag for os. Nu er det en glædesdag, en 60 års jubilæumsdag for dig kære hustru, og Herren skal have tak i sin enbårnes navn for hans miskunhed har været rig over os, pengene og midlerne lod han tilflyde os, hans arm var ikke forkortet. Siden den tid jeg kom hjem, har du kære hustru været mig en trofast hjælp, hvorfor jeg takker Herren mangefold, jeg besluttede da for Herrens ansigt, at jeg vilde være dig en stræbsom mand, og Herrens navn være lovet, Gud gav mig kræfter til at udføre det, Herren har i timelig henseende velsignet os langt over forventning, og derfor vil jeg fryde mig i Herren og være glad ved hans miskunhed. Du skal have tak kære Gud for hjemkomsten, for hustru og børn, for hjælpen og trøsten, for hjemmet og sundheden, for udfrielsen af mine anfægtelser. Led mig nu i den eneste rette tro hjem til dit himmelske hjem her oventil, velsign min hustru de dage du endnu skænker hende at leve i, at du må drage hendes sind bort fra verden og hjem til dig i de evige boliger, hvor der er evig glæde. Anden juledag 1897 ved en fest til minde om min Dåbsdag, alt hvad i beder Faderen om i mit navn, se det skal han give eder, efter disse ord beder jeg i tro, at du o Gud vil give os nåde til at helligholde dette gæstebud i din søns navn og sende os din Helligånd at vor sammenkomst må blive dig Gud til ære vi beder dig, Gud Helligånd, at du vil komme og vidne for os i vore hjerter om Jesus Christus, at vi alle må blive glade ved ham, vi har jo i sandhed årsag til at være glade ved

Jesus vor frelser, sukkene bryder frem i mit indre, medens jeg skriver dette, o hvor jeg ønsker, jeg rigtig kunde favne dig i troen kære Herre Jesus, du som har udslettet alle mine synder ved din smertefulde Korsfæstelse. Du elskede os med en kærlighed så stor, at den drev dig i døden for at kunde udfri os af Slangens træske lænker i hvilke vi var bundne. Da du vor sjæls brudgom og broder udråbte ”det er fuldbragt” og bøjer dit hoved i døden og overgav din ånd i Guds hånd, da blev også Slangens hoved knust, og brast også alle lænker og bånd, som vi er bundne med, o Jesus, min brudgom, lad os alle takke dig, thi vi ere frie, lær os rigtig, kære frelser, at bruge vor frihed, vi vidste jo ikke straks, hvorledes vi skulde bruge vor frihed, du allerhøjeste Guds søn var død og lagt i graven, stengraven, o hvor tungt, kom os til hjælp kære frelser, Abrahams Gud, Isaks Gud Jakobs Gud, du haver forladt ham i det store mørke, i Korsets smerte. Det blev jo længere jo tungere, o mit inderste hjerte suk til min kære brudgom, at jeg må elske ham, thi han har båret mig til Faderen, ja vi må elske ham, som han fortjener det. Kære Frelser, jeg forstår ikke at bruge min frihed bedre end at elske dig, du dyrebare Jesus. Opluk alle vore hjerter, kære helligånd, det beder vi dig om at Jesus han drage derind når stenen er bortvældt, o ja han elsker os om end skønt hans hellige legeme lades i graven, så var hans ånd dog hos Gud, og havde jo bevist om vor tilstand, og han elskede os endnu, om en liden stund skal vi se ham, og da skal vore hjerter glædes. Han skal ikke bestandig ligge i graven for os, nej han vil bryde gravens segl, og vi skal leve i uvished om hans tilstand, men glædes over hans hellige opstandelse i os. Han vil lære os at bruge den af ham for os vundne frihed til hans ære og vor gavn og glæde. Ja han vil komme til os denne Herre til Gud Faders ære, o hvilken glæde, lad os alle juble højt af glæde og omfavne hans fødder og synge, Kristus er opstanden, lader os synge salmer og åndelige viser og lege yndeligen for Herren i vore hjerter, thi se, Gud har holdt hvad han har lovet. Kære brudgom jeg hører sige til dine Disiple, bliv i Jerusalem indtil Faderens forjættelse er udløst over eder, thi i skulde få den Helligånd, og derefter skulde i gå ud i alverden og lære alle folk og døbe dem i navne, Faderens, Sønnens og den Helligånd, og lære dem at holde alt det jeg har betalt eder, se jeg er med eder alle dage imdtil verdens ende, tak kære brudgom, nu har du lært os at bruge vor frihed, den frihed du

har købt på Golgatas Kors til os. Ja når du får frigjort os, skulde vi virkelig være fri, kære brødre og søstre, vi skulde gøre det gode med frihed, hvilken uendelig stor nåde at elske ham, som elskede os først og at elske vore brødre og søstre i Herren og leve i evig taknemlighed til Gud for hans elskelige søn. De siger om Helligånd, kære Jesus, han skal tage af mit og forkynde eder, hvilken glæde! Velkommen du kære Helligånd, som kom Pinedag med et vældig vejr og i form af Tunger af ild, du bringer os noget fra Jesus ind i os fra fangenskab af betrængte hjerter. Når du kommer med det fra Jesus, kære Helligånd, så kan du rense os fra alt, som med os er kommen i verden, dog siger jeg, vil nok toe dig , for der er så meget synd og urenhed i dit hjerte, du er ødelagt, ugudelig, fortabt og fordømt, men jeg giver dig nåde i kristus til at angre og fortryde dine synder, o jeg elendige i denne fortabelsens hule, jeg forsager Djævelen, hans gerninger og alt hans væsen og tror på Gud Fader, søn og Helligånd. Ja det er jo godt, og det skal også til for det var jo Djævelen der var Slangen, som forførte dig til synd. Og jeg angre og fortryder det alt sammen, ja det er godt, men ikke nok, der skal en hel ny fødsel til af vand og ånd, du skal hel omskabes og blive ny skabning, så bliver du deri frigjort fra din synd. O Gud ske lov, det er jeg bleven i min dåb, thi det talte Gud, da han sænkede mig ned i genfødselsens bad og fornyelse i den Helligånd som han rigelig har udgydet over mig ved Jesus Kristus vor frelsers retfærdighed, som menneskens søn erhvervede mig på Golgata på Korset, da blev al vor synd lagt på Guds Lam, for at vi skulde være fri, og vi har fundet lærdom ved dine sår. Vil i så ikke også, kære gæster være hellige, spørgsmålet er ikke så underlig enda, thi vi blev jo hellige i vor dåb, hvilket jeg ikke troer, nogen vil benægte. Er det ikke herlig som helligt menneske at være samlet om Jesus, som har sagt, hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, der er jeg selv midt iblandt, så er det vel ikke så underlig at vi ere glade og synger, thi hvad hjerter er fuld af, løber munden over med, er vore hjerter fuld af lovsang og tak til Jesus vor frelser og den Helligånd, da vil det også udbryde i lov og tak til Jesus sin genløser, og den kære Helligånd ved hvem igenfødslen fornyelsen er sket i vor dåb. Hjertet strømmer over af lov og tak for al den glæde, som er os vederfaren. Er det i grunden så underlig, at vi også gerne vil have vore venner og bekendte til at tilegne sig deres dåbs nåde

og at blive i Herren. Sker dette, vil vi alle komme til at elske Jesus og vore brødre og søstre for Jesu skyld. Niels Jensen, Sædding.

Fødselsdagssang til min kære hustru 60 års fødselsdag den 29. november 1897.

Melodi: Den mørke nat forgangen er.
 Din fødselsdag oprunden er
 med solskind dog frost på ruden,
 mit ønske er til Guds velbehag
 du måtte her dannes så blide,
 Gud trøster dig med din søns christisind
 og nådens lys i dit øje.

Fra Gud jeg vilde just trøste dig
 men hvad trøst skal jeg dig vel bringe,
 en trøst, der varer til evig tid
 den vil jeg nu helst dig bringe,
 Gud give dig lykke i tro og dåb
 sin kærlighed dig tilsende.

Den trøst, Gud bringer dig hver dag
 din herre opstod fra de døde,
 alt påskemorgen i gry af dag
 at frelse os alle af møde,
 Gud give dig tryghed i frelserens navn
 din synd han just dig betalte.

Nu er din gerning i tro på Gud
 om os her i huset at frede,
 at bede mangan en bøn i tro
 om end udi tårer hernede,
 og at din frelser og Gud der ser
 og vil dem ihukomme.

Mit folk, det siger så eders Gud

skal trøstes i sønnen med nåde,
 så hellig-ånden med Jesu bud
 gør klar alting dig udi ordet,
 velsignet å vær på din fødselsdag
 med børn og mand din kære.

De sekstiseks du har nu opnået
 og frelsen i christus har fundet,
 de år de gik dog, om end i kår
 du bar i trængsel hernede,
 men christus, din ejendom og din fred
 han gav dig alt, hvad du haver.

De dage, som kommer for dig ind
 dem lægger du trygt i Guds hænder,
 han kan dig føre så underlig
 min bøn til hans ære det være,
 lev vel kære hustru, og tænk på mig
 og glæd dig i jesus, din frelser.
 Jensen.

Digtet af Niels

Niels Jensen har skrevet en del både Salmer og Sange til flere
 lejligheder, han har skrevet en sang til hans førstefødte
 barnebarn Maren Jensens 3 års fødselsdag og ligeså til hendes
 konfirmation,

En salme til Theodoras moder Ane Kirstine Andersens
 begravelse, og mange flere.

Hans elskede hustru Maren Hansen døde den 3. juli 1912 i
 deres Hjem på Guldagervej i Sædding og begravedes den 8.
 juli 1912 på Guldager Kirkegaard.

Bekendtgørelse.

At min kære hustru Maren Jensen
 f. Hansen, i gaar hensov i vor
 Herre Jesu Navn, meddeles herved
 Slægt og Venner.

Sædding den 4. juli 1912.

Niels Jensen.

Begravelsen foregaar Mandag den
 8. juli kl. 12 fra Hjemmet (Marius

Jensens Gaard). Alle er hjertelig Velkommen.

Efter et langt og begivenhedsrig liv døde den gamle Veteran fra 1864, Niels Jensen hos sønnen og svigerdatteren hvor han har boet siden 1919.

I Dagbladet Vestkysten var indrykket dødsannonce og Nekrolog som her beskrevet.

I dag indgik vor kære, gamle
Fader, Veteran, Dannebrogsmænd.

Niels Jensen (Frøkjær)

Til de Helliges evige Hvile,
hvilket Hermed bekendtgøres for
Slægt og Venner.

Sædding pr. Esbjerg den 12. marts 1928.

Theodora og Marius Jensen Frøkjær.

Begravelsen foregaar fra Guldager
Kirke mandag den 19. des. Kl. 1.
Fraværende Slægt og Venner
Bedes modtage Indbydelsen
paa denne maade og møde i
Hjemmet Kl. 11.

Mindeord om Niels Jensen.

Niels Jensen var født paa Guldager mark 19. oktober 1839 og døde saaledes i sit niogfirsindstyvende aar. I 1845 købte hans fader Gaarden Frøkjær i Guldager, senere deraf navnet Frøkjær, som Niels Jensen i almindelighed blev kaldt. I sin opvækst tjente Niels Jensen som Vogterdreng. Mange livsminder kunde han drage frem fra disse tider. I 1861 mødte han til Kongens tjeneste som han udtrykte det, han blev udtaget til Dragon, men han fik for højt nummer og blev til sin store sorg sat til Infanteriet. Han aftjente sin værnepligt i 11 maaneder paa Gotterup Slot. Efter Soldatertiden tog han fat paa at fiske fra Strandby ved Esbjerg. Fiskeriet foregik fra aaben

Baad, men det var lidt lønnende. Saa begyndte han paa at grave Brønde, og det optog ham meget. Han arbejdede ikke alene i sit sogn, men vidt omkring gjorde han gavn hvor Brøndene næsten var udtørrede. Før han gik i Brøndene knælede han altid i Bøn til Gud. Det Aandelige liv var for ham en skat, som han ikke vilde skjule. Naar han igen havde faaet Vand i en næsten udtørret Brønd, greb han lejligheden til at vidne for Mennesker om "det levende vand."

Saa kom Krigen, Niels Jensen tjente med Ære som Underkoporal. Det var intresant at høre ham nu paa sine gamle dage fortælle minder fra Krigens tid.

Man kan næsten kalde det "Højtidsdag" da den gamle Veteran nu blev stedt til Hvile fra Hjemmet.

En stor skare var mødt, for at vise ham den sidste Ære og alle blev venlig modtaget og bispist. Det var jo nok en sorgens dag, men det var dog skønt at vide, hvor Niels Jensen var rejst hen. Han findes nok i den store hvide flok, som Johannes nævner i aabenbaringens Bog, vers 7 – 14.

Ved hans Baare gav Lærer Rødebæk, Sædding, som kendte ham, nogle skønne Tanker om hans kærlighed til Gud og Mennesker, særlig om hans glæde ved arbejdet. Han var saaledes økonomisk stillet, at han ikke behøvede at slide, men det kan i sanhed siges om ham, at arbejdet var ham en rigdomskilde, baade timelig og Aandelig.

Fhv. Missionær N. C. Andersen, Guldager, bragte et vidnesbyrd om den gave, Jensen altid glædede sig over: "Syndernes Forladelse og haabet om Herligheden i Hjemme i Himlen."

Niels Jensens søn som talte om, hvor meget han skyldte sin Fader. Først mindede han om Enock. Der omtales i 1. Mosebog vers 5-24: Enock vandrede med Gud, og han var ikke mere, Gud tog ham. Sønnen

talte om sin Faders Guds frygt, han var vis paa, at han vandrede med Gud efter det lys, han havde. Han ejede en rig kilde i sin Daabs Naade. Tit har han ogsaa trøstet andre i tunge timer. Hvert Menneske har sine prøvelser, det har ogsaa vor gamle Ven Niels Jensen haft, men nu er han kommet til Ende med sin vandring.

Vejen hjem til Himlen kan ikke vandres uden stadig Kamp, men ingen Vej er saa skøn, selv om den gaar gennem Taaredalen.

Niels Jensen har saaet manganen en Sæd, som engang skal bære Frugt. Han hørte ikke til de vise og lærde: men Jesus selv priser sin himmelske Fader, fordi Frelsens Hemmelighed er skjult for de vise og forstandige, men aabenbaret for de umyndige.

Den Gamle Niels Jensen kunde fryde sig over at være i Mesterens Tjeneste. Sit lyse, haabefulde Sind bevarede han op i sin høje alder.

Niels Jensen Frøkjær var alle dage en god dansk Mand, helt og fuldt sluttede han sig til Venstres sag, i særdeleshed følte han sig nær knyttet til Handelsminister Slebsager.

Niels Jensen Sædding

**De Danske Vaabenbrødre.
Fortjenstmedalje for Krigen 1864.
Desuden var han Dannebrogsmænd.**

”Kristineborg” Niels Jensens Ejendom fra 1865 til 1886

”Sædding Strandgaard” Niels Jensen 1886 til 1909

Aftægtshus til Sædding Strandgaard, Niels Jensen 1886 til 1895, foto efter tilbygning af Stal og Lade, solgt til Marius Frækjær i 1895

**”Sædding Strandgaard”
Martinus og Signe Moslunds Gaard.**

Guldager Kirke

Brøndgraver Niels Jensen

Maren og Niels Jensen
”Kristineborg”
Senere Sædding Strandgård.
Gravsten Guldager Kirkegård

*Følgende billeder er tilføjet af
Henning Jensen
Gl. Vardevej 131, 6715 Esbjerg N
Email henning@el.vis.eu
www.el-vis.eu/aner*

Niels Jensen Frøkjærs mor, Dorthea Nielsdatter ca. 1868

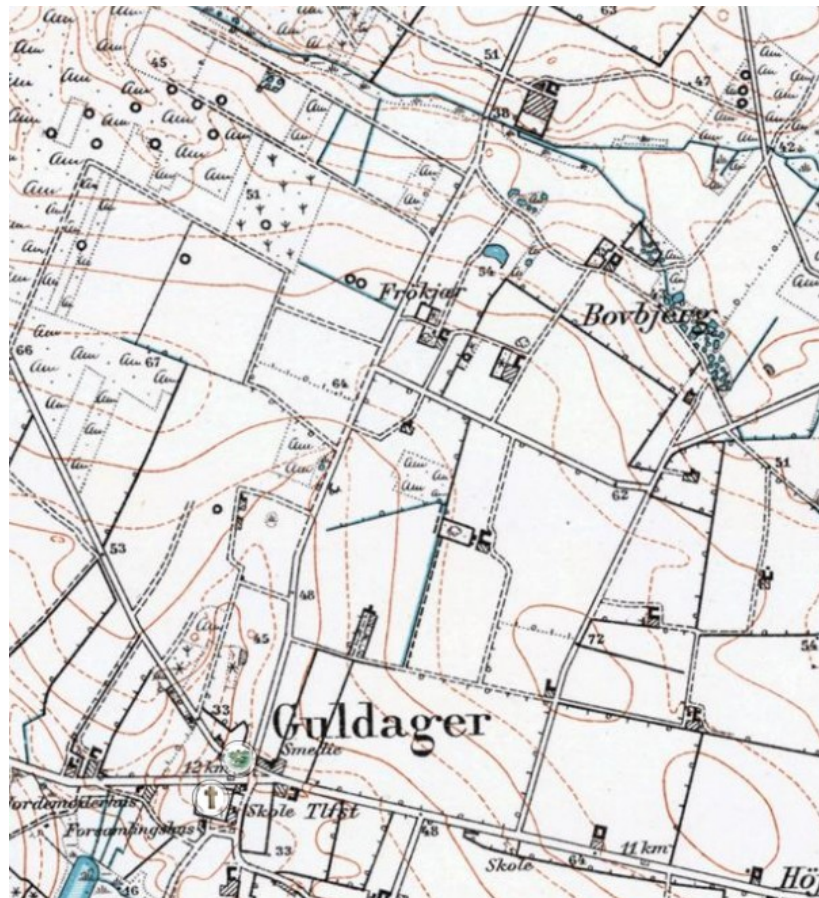
Maren Hansdatter og Niels Jensen Frøkjær ca. 1868
Barnet er sandsynligvis Marens barn "Hans Jørgen Nielsen"
Han omtales i Niels Jensen Frøkjærs erindringer.

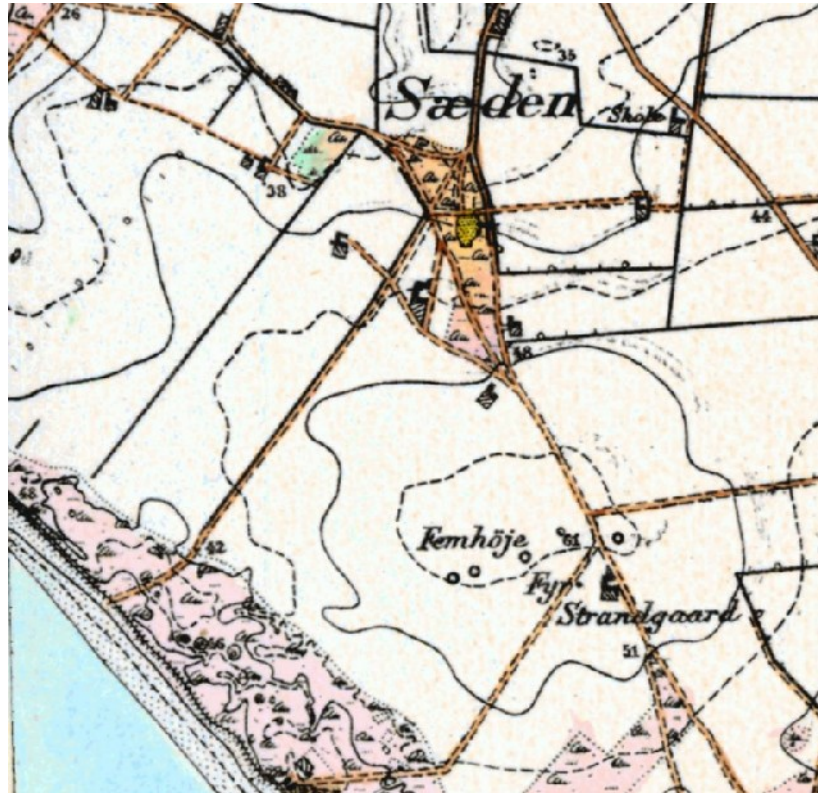
Niels Jensen Frøkjær's brother Hans Jensen and
Hans's wife Nielsine Sørensen
They took over Frøkjærsgård.

Søren Peder Christensen gift med Niels Jensen
Frøkjær's søster Dorthea Nielsine Jensen.

Frøkjær med den lille sø "Frøkæret" som gården og slægten har fået navn fra.

Strandgaarden hvor "Sædding Centeret" nu ligger.

Oversigtskort ca. år 1900 over området.